

کتاب ہذا جامع و مفید ہے۔ مولانا محمد امجد علی صاحب مدظلہ العالی نے اس کتاب کو لکھا ہے۔
172

اَلَا اِنَّ اَوْلِيَاءَ اللّٰهِ لَاحْوَصٌ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اَخِرُ نَبِيِّنَا

مرتب ایف ظالم علامہ فاضل کتب جامع مقبول و مقبول حاوی شش سو سے زائد نکتہ نکتہ
زبدۃ الفقہین جناب مولانا مولوی محمد غوث اعجازی صاحب مدظلہ العالی نے تصنیف فرمایا ہے۔

کتاب

انصار المفاخر

فی مناقب

شیخ شمس القادر

رضی اللہ تعالیٰ عنہ

کتاب ہذا شیخ جناب مقبول بارگاہ محمد عظام محمد صالح صاحب مدظلہ العالی نے تصنیف فرمایا ہے۔
بسم اللہ الرحمن الرحیم مولانا مولوی محمد غوث اعجازی صاحب مدظلہ العالی نے تصنیف فرمایا ہے۔

دار مطبع حیدرآباد دکن سید محمد علی صاحب مدظلہ العالی نے تصنیف فرمایا ہے۔

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لانی مسلمانی که غواص فکر از بحر سینه بیست اصل زبان برآورد - و جوهر زوایا هر الفاظ آنرا مل تحریف
 در توجیح ذهن در وسط تحریر درآورد - شمارش اینده استیاض و نیکو رکود و لایست را اظن نبوت کرد انبیه و علم
 مجله و لیانی تحت تبانی در ریختنای همه خصوص کشید - و اکلین مکلن الا ان اولیاء الله لا یخوفون
 علیهم ولا هم یخوفون که بر سره نامی مدح خلوص پوشانید - و خیر جان با اقطاب انقباس
 اقطاب قائم فرمود - و یادگاه ادم ابدال متوط و غبطه و طوط - جل جلاله و عظم برانه و سطح خالد و
 عرض خلفا - و ورود سعادت درود و سعادت بشارت نمود - بر خطه از ای - بازغ البصره و اظنی جلوه
 پیرای انجمن - ان فمدنی انین خلوت سرای لقا ذره ذره لقا ذره لقا ذره المثنی المثنی
 کار فرمای مکتب و ما یطوق عنین الهومی ان هو الا وحی یوحی محمد محمود احدی خاندان حید
 شعور هو الحیدب الالهی تریحی شفا عتبه و لکل هول من الاهل ان عقیحتم و صلی
 علیه و علی الهی و آله و صحبه و سلم و عقیحتم و عقیحتم و عقیحتم و عقیحتم و عقیحتم
 اما بعد این مجله سه ت زانله زار و عثمان سیده الهت توامان - و سوجه از نجویا و جوشن
 بیانی نشان - و دو خط از بنوستان خفص و داد - و نهری از دریای حسن اعتقاد - یعنی رساله سبت
 محتوی بر فطری از فصائل عقیه - و طرفی از شمایل مرقد - فر و اقطاب قطب اقطاب عقیه و عظیم -
 ولی اگر مکل سر سبد صدیق خاندان نبوی بسین شمه شجره و دو دان مرتضوی - سیف الله سلوان

فلهذا كذبوا قول سلاسل احوال سياست تمام خليفه الله في الارضين. وارشاد النبي انا ابيع سبائك شهاب
 فخرج كرب در شاه موارد منفذ ولایت. آفتاب فلک بدایت. نالکما زنده اولیا. قاید کای صفتیا
 جامع فروع و اعدان شریعت. هانی مبنای طریقت و حقیقت. شیخ الافس و الجانح مرکز دایره اهل فضل و
 احسان ضیاء الاسلام و المسلمین کشف العشاق و المحبین محبوب جهانی مستوحش ربانی. سید عالمی
 محی الله بن عبد الحاد و حسنی حسینی حیضانی. رضی الله عنه وارضی. و قدس سره الامامی که هم نیا کسار
 عاصی خالصی. محدث بن ناصر الدین محمد نایطی شافعی ارکاتی. اعلیٰ علیها الله تعالی عن شائق نعمت.
 و اولیٰ علیها با فعال محبت. پیش از چند سال قدری از آن در دایره تحریر آورده و هر مرکز تفسیر و ترقی
 لیکن تباری آفتاب توفیق ذوالقرنین علم از نظرات تسویه قدم. بجای تملیح نگذاشت. و لفظ
 طلاطم امواج اسباب تعویق سفاین صفحات از در طغات انشآت بساحل حویت و تیسویب
 نشانت درین حکام برکت انجام با نام بیست انیام بعضی خوانین عزیز الله که حکمت رشت از
 از طرف عالیشان طبع و مدد سدا و از غره قالیج بحال زکلی کاشیده حسنا بفضل الله و بعنایت
 و عنون طایفه کتف و حیات و تحریف بر ترتیب آن نمود. هر چند از تراکم عوارض کون
 و تراکم بواقی و بقدون پشت همت. و تا پای سعی جعفری میشد. چون طایفه بوقی آن سعادت
 نشان نیز چرشت. و عثمان بنسب جد و که از کف اندازه و حد بدون هفت. با سعادت
 مراسم پرواخت. و این ساد از حرب بر باد و نه ساخت نه سر اول در ذکر است و نیست
 بقصد و نسیب بود وی به سر و ویم در ذکر صورت و سیرت و لیان و معاش و سبب
 به سر و در ذکر عبادت و بجا هت و طریق و خرد و بی به سر چهارم در ذکر اخبار
 و ولایه و شناسی آنها و بهر خشم در ذکر آنچه برسان وی از اولیا فضل و تیب وی جاری شده
 بهر ششم در ذکر قول وی قللی هدی علی ذلک کل و لی فی الله به سر هفتم در ذکر
 کرامات وی بهر هشتم در ذکر علم و ساد و تدیس و عطا و کلام وی به سر نهم در ذکر
 بحاثت وی و فضل و بشارت آنها و دوی آنها در حد الله صیرم به سر دهم در ذکر و نجات وی

بیست و یکم در ذکر اولاد وی رضی الله تعالی عنده استخراج نمود از آن کتاب معتبره مشتمل بر
 وجهین الباقی تصنیف فقه عالم حاصل فاضل کامل مستقری علامه محدث فیه شیخ نور الدین ابی الحسن
 علی بن یوسف بن حسن بن صفار بن فضل بن شافعی بن محمد بن محمد بن علی بن ابی طالب
 مناقب الشیخ عبد القادر تصنیف امام عالم علامه خفیف الدین عبد الله بن اسعد یافعی بنی شافعی
 نزول جرمین شریفین رحمة الله علیه و غیر جمادیه ایشمار المفاخر من شیایع مناقب
 الامام محمى الدین ابی محمد عبد القادر رسمی کرده از حسن اتفاق بر فخره این نام مستطاب
 بحساب اجل صغیر بر تاریخ اتمام تالیف کتاب مشتمل آید ما تمجد لله الا احد الصالح من الازل
 الى الابد رب اجعلها مقبوله عندك بحسب اولادنا الامین ویدل المؤمنین على حضرة
 معنوقات المسکین ودر خیر یوم السنه ومنتک اوله فی ابلی صابحی العیاد
 وقتنا الله وایاکم و عرفة نوبنا و ذنوبکم و صلی الله علی صیدنا محمد و آله
 واصحابه و سلم تسلیماً کثیراً **اذیناً النهر الاول** و کتبت و لیس
 و کتبه و من کتبه رضی الله عنه و این نیز مشتمل بر سه جدول **الحمد الاول**
 فی اسماء و کتبه و لیس و این جدول معنوی است بر دو شعبه **الشعبه الاول**
 فی اسماء و کتبه و لیس و این نیز مشتمل بر دو شعبه **الشعبه الاول**
 در اجزاء جدی و قد در مولانا محمد حسین مدرس شهید بیدری رحمة الله علیه در رساله عقاید خود
 در شرح اسماء حسنی تحت نام وی تعالی العا و المقدر نوشته است که عبد القادر کسی است
 که بسبب تجلی اسم شریف شمول قدرت و تاثیر الهی را در جمیع مقدرات مشاهده کند و در تمام
 ما و فیض وجود او بوجودات با وجود هدایت ایشان که فی ذاتها نظارگی شود از قدرت ناقص
 بلکه از وجود موزوم خود متبری شده و کلمه لا حول و لا قوة الا بالله متحقق گشته بقدرت
 حقیقی حق مؤثر و تصرف در اشیا کرده و پس از صورت بدیهی است که بدان بطش میکند پس متع
 نیشود بر وی هیچ چیز و برای امری عظیم مستی شد عوالت اعظم سلطان اولیاء عالم قطب اقطاب

كَاتِبُ الْأَيَّامِ . قَطِبُ الْأَوْلِيَاءِ . صَدْرُ الْأَوْلِيَاءِ . مَالِكُ أَرْزَمَةَ الْأَكْبَادِ . رِيحَانَةُ أَنْزَلِ الْأَكْبَادِ
 صَاحِبُ الْعَرَبِيَّةِ بَيْنَ الْأَوْلِيَاءِ . سُلْطَانُ الْأَوْلِيَاءِ . وَاضِعُ الْحَيَاةِ . شَدِيدُ الْحَيَاةِ .
 الْمَحْطُوطُ بِالْقُرْبِ . أَبْنَاءُ الْأَشْهَبِ . صَاحِبُ الرَّيْحِ الْمُصَوَّبَةِ صَاحِبُ الْمَنْهَلِ الْمُسْتَعْدِنِ
 صَاحِبُ الْمَنْزِلِ الْأَعْرَابِ الْقُرْبِ . بَابُ الْخَمِجِ عَلَى الْأَحْبَابِ وَاضِعُ الْقَدَامِ عَلَى الزُّنَابِ
 وَجِبُّ الْجَنَابِ . الْقَطِبُ . جَالِسُ بَسَاطِ الْقُرْبِ . النَّظَارَةُ فِي وَجْهِ الْقَلُوبِ .
 عَمَاءُ الْقُرْبِ . قَطِبُ الْوَقْتِ . دَلِيلُ الْوَقْتِ . سُلْطَانُ الْوَقْتِ . حَمَامَةُ الْقُرْبِ .
 صَاحِبُ الْقَدَمِ الَّذِي فِي نَعْلِهِ الْقَيْدُ . صَاحِبُ الْبَيْتِ . صَاحِبُ الْقَضْمِ
 صَاحِبُ الْكُرَّمَاتِ . صَاحِبُ حَوَارِي الْعَادَاتِ . الْعَوْتُ . الْعَيْدُ . صَاحِبُ الْفَرْجِ
 وَافِعُ الْبَلَاءِ وَالْفَرْجِ . صَاحِبُ الْفَرْجِ . صَاحِبُ الْفَرْجِ . أَمْسِكَنَّ الشَّيْخَ .
 الْجِبِلُّ الرَّابِعُ . شَيْخُ الشَّيْخِ . الْجَوَادُ . مَهَلُ الْقَيْدِ . سَمُّ الشُّهُورِ . حَفَّةُ الْوَجْهِ
 أَحَدُ أَوْدَانِ الْوَجْهِ . الْمَشْهُورُ . كَذَا هَذَا . وَاسْمَةُ الْعَقْدِ الْمُطْلَعِ عَلَى حَرَارِ الْأَسْرِ
 الْمَقَاعُ الضَّرَارُ . صَاحِبُ الْوَقَارِ . الْمُنْدَلِكُ بِالْإِفْقَارِ . صَاحِبُ الْقَوْمِ الْمَوْجُودِ
 صَاحِبُ تَسْبِيحِ الشُّهُورِ . صَاحِبُ الذِّكْرِ . صَاحِبُ الْعَيْدِ . دَائِمُ الْعَيْدِ .
 عَالِي الْقَدْرِ . شَايِعُ الْقَدْرِ . نَدِيمُ الْأَنْسِ . رِيحُ رُوحِ الْقَدْسِ . صَدْرُ الْجَلِيلِ .
 أَبْعَدُ النَّاسِ عَنِ الْفَحْشِ . قَطِبُ الْأَرْضِ . رِيحَانَةُ آفَافِ الْأَرْضِ . الْمَحْفُوظُ الْمَحْفُوظُ
 الْمَحْفُوظُ . أَهْمُ اللَّفْظِ . شَرِيفُ الْوَعظِ . الرَّافِعُ . الْمُسَوَّجُ . الْعَطْفُ . الرَّوْفُ .
 الشَّرِيفُ . صَاحِبُ الشَّرِيفِ . الطُّورُ الْمَبِينُ . صَاحِبُ طَرِحَةِ الشَّرِيفِ .
 السَّيِّدُ الشَّرِيفُ . سُلْطَانُ الطَّرِيقِ . أَمَامُ أَهْلِ الطَّرِيقِ . الْمَنْصَرِفُ فِي الْوَجْهِ عَلَى الشَّرِيفِ
 كَرِيمِ الْأَخْلَاقِ . طَيْبُ الْأَعْرَابِ . صَاحِبُ الصَّدَقِ . أَقْرَبُ النَّاسِ إِلَى الْحَقِّ .
 الْمَنْصَرِفُ فِي الْأَكْوَانِ بِالْإِذْنِ الْمَطْلُوقِ . الصَّادِقُ . الصَّدُوقُ . السَّقُوقُ . الْمَارُوكُ
 سَلَابُ أَحْوَالِ . صَادِقُ الْأَقْوَالِ . عَالِي الْمَنْزِلِ . الْبَحْرُ لِأَسَاحِلِ حَمَامَةِ الْوَجْهِ النَّازِمِ

الخاطب بالانكرام - صاحب العلم - صاحب الحكمة - انوار الحكم - صاحب الكرم
 صاحب الحكيم - اعل الكليات وكماليهم - اومر مع العالم ورازه ورفاه اعلم العارفين
 العوثة الاعظم - صاحب التبر الاشم - منبسط المعجوم - مبرف المحسوم -
 سيد البرات الشهب من العارفين - تاندر كركب المحبين من الواصلين - سيد الوالدين
 قبلنا الوالدين - ميات علماء العارفين - مالك ازمير المتصدين - اعل الكافين
 عاسر الميزلة بين العارفين - امام الصديقين - شجر العارفين - يدوة السالكين
 صدر المقربين - شيخ المحققين - فرة الصديقين - المالكين - الامين
 كامل المرادين - الصابر على الطالبيين - معبد العبيد - امام المعجزين - تاج الفقهاء
 والمفتين - مالك الزمان - امام المكان - سيد اهل الزمان - انور السان
 رجب الجحان - ذو البينين والسنين - كرم الجدين والعارفين - صاحب البرهان
 والساطين - امام الفريدين والفريرين - ذو السراجين المنهاجين - شيخ الفقهاء
 كعب الحرفين - عين الكون - المنفرد في الوجود - مالك الميزلة عند الله
 القريب من الله - القائل بامر الله - وارث كتاب الله - نائب رسول الله
 وفي الله - سيف الله - امير من امر الله - حجة الله - وارث رسول الله - محمود
 هداية الله - العالم بالله - ارب اهل الارض الى الله - سيدنا باقر الانبياء
 محارم الله - الفرفرفية - العارفين بحار علم الله - مشاهير الشريفة في اصوله
 احب اهل الارض الوجاه - شديد الخشية - كبير الهيبة - لسان الشفاعة
 ظاهر الوصية - اثار الله الموقلة - سير الامم والبرص والاكبر - الحرة من البر
 حاجي الحقيقة - صاحب البربرية - صاحب الطريقة - صاحب المكرمة - سيف القدر
 المناطق بالحكمة - روح المعرفة - مبرج الدمع - حجاب الدعوة - متكلم الحضرة
 امين الملائكة - صاحب الشهادة القدسية - صاحب الشان المعقوفة - المعلى على السرا والخلقة

انفق من يهدى الشريعة الحقيقية الخفية الرقاب الخفية بالحق السيرة
 الخفية بالعبادة صاحب الكفاية صاحب المشاهدة صاحب الشاؤون العبادي
 صاحب المعالي نعم الهدى بدار الانس والانس الضمى عونت الواسع نور الهدى
 عين القديس عمو المولى صاحب العلم العيني صاحب القدر العلي والتميم
 رضي الله تعالى عنه وارصاده ووقفنا بذكر كرامت اسمائه السامية الملائكية ووصاه
 ونطقه على خالصا عما نطق كما انبى من اجتماع الغيس والشيخان بعد ربه
 بروحه الهل ان نكت سينا كما انشا اهل به الجيتا ووقوفه امين بان رب العالمين

الجدول الثاني

في هذا الشريف رضي الله عنه في هذا المشعل استبرق
الشعبة الاولى في آياته مروى ست اشخا بن كبر عبد الرزاق بسروى رضي الله
 بروايت فاضل القضاة بن صالح بن عزيق بن عليه كهدروى رضي الله عنه ابو صالح السوي جلي دست
 بسراي عبد الله عبد الكريم بسري ازا به محمد بسروا وود بسروى بس محمد الله بسروى
 بس عبد الله جعفر بس حسن بن سني بسراي محمد المام حسن بسري بسراي ابو مؤمن بن ابي طالب ست
 رضي الله عنهم في انهم جرحوا بالفتح اعقب موسى ارا سارا انا دست الاطلاق كرهى شود بر بنيدوسيا
 وخرجوا الاطلاق ان بسراي اكثر ست دست استعمال مراد ورجحان ست بسراي كرهى بسراي
 بوده ودر امانه وى بنيد بنت ابى عبيد ويكفت بليت انك ان يكونوا جونا انو عا
 اجل ران نصرهم او نفعه عا يعني بدست كبرون اوسيا وولى موسى ازود حاجب پيشاني
 ذوق ست بعنود ادين قوم ودر ارفع رسانيدن قوم برا كراين بسرو ووصف ليل كمال فوت وقرانا
 زده واوروى جانل شدد ودر شصت ساكني ميكونند كه جانل ميشود ودر شصت ساكني كز ان كز شيد
 ودر پنجاد ساكني كز ان كز شيد ودر پنجاد ساكني ظاهر شده مبحث قول صاحب خود نيك
 ودر پنجاد ساكني كز ان كز شيد ودر پنجاد ساكني ظاهر شده مبحث قول صاحب خود نيك
 ودر پنجاد ساكني كز ان كز شيد ودر پنجاد ساكني ظاهر شده مبحث قول صاحب خود نيك
 ودر پنجاد ساكني كز ان كز شيد ودر پنجاد ساكني ظاهر شده مبحث قول صاحب خود نيك

انما فضل و فصاحت و تقوی و طهارت بوده رضی الله عنهما و تعظ صحن المصح مقرب میدان یعنی کتاب
 است بجا برنگ پیر و می چنین پیش امام حسن و اذ روی خاطر صغری و حقا امام سعید است یعنی الله
 عزیمت پس نسبت و می خالص آمد از نسبت پدر و مادر و بسبب سالخوردن آن از مولی و رجوع آن
 نبوی امیرالمؤمنین علی رضی الله عنه و ارتقاء که از آن بجهت بلا سار و تمام باطنی جهت الله تعالی
 در خلاصت انعاما تر کفایت که لایق و توجیه است بدان اینکه گویند خالص است و در شرف است
 و در عقب عیب است و نقل منزه بود و فتح جبر الیه و اسم منقول از اجلال هم آمد و نسبت بعضی بزرگ
 بسبب بزرگی وی از طرفین و نقل شنی بضم سیم و فتح نون شده و بهینه اسم منقول از تشبیه
 یعنی دو گردانیدن چیزی عقب حسن از آن است که وی حسن بن حسن است که اقال صاحب المکر
 و نام باطنی گفته که او فی دوره است آنکه نام حسن پیشی شده و مذکور شده است دو بار در ظاهر
 این عاصی همانا الله عز و جل فرموده که اگر وجه عقب می نسبت او یعنی مرتضی یا فاطمه را بر حق الله تعالی
 صفت از جانب پدر و مادر و دیگرند بعدی ندارد و الله عز و جل انصواب در کتاب قبول سجدتی
 معروفه آید آورده است که حسن شنی خواستگاری نمود و عرض نمود که نام حسین یعنی الله عز و جل برای
 یکی از دو دختر وی رضی الله عنده فاطمه و سکینه رضی الله عنهما امام حسین یعنی الله عز و جل فرمود ای پسر
 هر که را محبوب داری بخواه پس وی شکر مکن شده جواب نامادین امام حسین یعنی الله عز و جل خود
 فرمود اختیار کرده برای تو فاطمه را که مشابه تر است با او پس فاطمه بنت رسول الله صلی الله علیه
 پس فاطمه صغری را با حسن شنی تزویج نمود و حسن شنی با عم خود و دیگر با صاحب خود و بعد از شهادت
 وی رضی الله عنه با دیگر اهل بیت نبوی علی جدیم و علیهم الصلوة و السلام در مدینه بزیارت آمد
 پس اسبابی خارج آمد و از آنها با از کت و گفت و الله تعالی بدرسدید او را از بونی همیشه جدا
 نظام الدین احمد حرمه و فاطمه و در کتب العادیه آورده است که نام حسن شنی نحو است منظره فرزند
 و مادر فاطمه صغری امام حسن است و علی بن عسبیدان الله تعالی است حدیبیجی الامار کت که در این کتاب
 بعد از وفات حسن شنی و کتاج عبد الله طرفین عمرو بن ابی المیزاب بن عثمان بن صفان یعنی الله عز و جل

و از وی محمد در بیاج متولد شد و عقب شد و بیاج بسبب حسن او و عقب شد پدر او و بظرف انجم هم
 بصیغه اسم معمول از اطراف بسبب جمال او میگفتند چنان عبد الله بن عمرو پیدا شد مردم میگفتند
 که وی شیخ حسن مطرف است بنده عبد الله بن سیر پیدا شد بن سیر جمال یافتن داشت و نام او بنده
 مطرف حنفی است عبد الله بن سیر المومنین عربین خطاب است رضی الله عنه مو حوسب
 به انکه از متفق بود که زنگنه بر کردید که شیخ الاسلام محی الدین عبد الله در رضی الله عنه از اولاد و فاطمه
 مست علی باها و علیها الصلوٰه و السلام تسبیح شد تو هم بعضی جمال بانکه که میگفتند وی رضی الله
 تا اولاد سیر المومنین علی نسبت به رضی الله عنه از اولاد سیر المومنین از اولاد سیر المومنین از اولاد سیر المومنین
 آن عبارت نفحات الانس مولانا عبد الرحمن جامی نسبت به رضی الله عنه که علوی بود حسن بود اسفا که
 اقصی نظر بر نقطه علوی کرد چشم ثور را از انکه حسن گویند و بر تسبیح در سابق الساد است
 نوشته است که علوی زود نقیاسی است که مستحب باشد بسوی حسرت حسین رضی الله عنه
 در جمال او اختیاریه خدا از این ام غلام و از عبارت نفحات هر دو کور کرد و امید است تا خدا تا انکه الله
التشجیبه الثانیة فی ذکری آیته رضی الله عنه هم مادر وی رضی الله عنه
 در امیر امیر انبار نادر و خمرانی عبد الله صومعی پسر سید جمال پسر سید محمد پسر سید محی
 ظاهر پسر سید ابی عطا عبد الله پسر سید ابی کمال عیسی پسر سید علاء الدین پسر امام خمین
 است رضی الله عنهم هم صومعی نسبت است بسودمه و آن بفتح صمد و صغیر قریه است نزدیک جلد
 لاجمان و در آنجا اولاد و خانقاه اومج بود است که ان فی الخواتم و در بیچ الاسرار آورده که در
 از جمله بجز شایخ جیلان در و سایر زوایان است و احوال سید و کرامت جلیله داشت **صومعی**
 از شیخ نور الدین ابی عبد الله محمد ربانی ترمذی بر روایت شیخ ابی ابیاس احمد بن اسمعیل بن ابی بن عبد
 ناشی ترمذی که شیخ ابو عبد الله صومعی است که شیخ است از آنها که شایخ عم را طاعت شده اند
 و بودی بسبب الهیة و چون در غضب می آمد خدا امتحان کرد و از منصوب و انتقام میگرفت و اگر
 چیزی را برای خدا امتحان دوست میداشت سوختن خواست او را هر سینه و با وجود نصف کبریت

بسیار نوافل میکند و در بود و ایام ذکر و صلوات و تسبیح و دعا بر خط اصحاب و مراعات اوقات
 و هر چه پیش از وقوع خبر میسر و جهان تسبیح و تسبیح می شد میگردید که بعضی از ایشان در برای تجارت باقی
 بر آمدند و در مجرای بحر قدس سواران بر آنها تهنیت میسر است پس آنها بنام شیخ ابی محمد ائمه موسی مالک برآوردند
 مانگاه و دیدند که در می قدس سرور در میان آنها ایستاده است و میخواند مستبوح و کذب و کفر
 و کذب الله ای سواران بگریزید از ما و ائمه کیج که از آنها بگریزید شستن بسپ خود نتوانست پس
 همه گریختند و بر سر کوهها و در شهاب میایستادند و در سواد با هم نشاندند و از آن شیخ سالم بقصد
 بگذشت شیخ را حقیقت و نیافتند و نمایستند که کجاست چون بجیلان باز آمدند مرد را بنام خبر دادند
 مردم را بخاک گفتند که واقعه شیخ آنروز در میان ما بود و از آن غایب نشد و امام کثیر را طهارت و در وی
 رضی الله عنه در غیره صلاح حقیقی و افر و طایین امر قدسی را سنج داشت موجب سردی و دریا
 رضی الله عنه منبر بر او می گوید بود نام وی ابو احمد محمد ائمه بن ابی صالح موسی صاحب صلاح و علم
 و غیره بود و در جیلان در حکام شبان فانی است و وی را رضی الله عنه تهنیت و صلوات و دعا
 کرامات ظاهر تمام و بی امام محمد عایشه بنت ابی عبد الله مروی است شیخ ابی صالح علیه
 بن ابی عبد الله طبعی نومی که در وقتی در جیلان جنگش میشد و مردم بنیانی از آنرا ستعجاب آمدند لیکن
 باورش نشد پس مشایخ بمخاندند امام محمد عایشه آمدند و از او دعا خواستند پس وی بر خاست و گفت
 خانه خود را بخت و گفت ای پروردگار من منضم تو آب پاش بر آنک که وقت باران چندین بارید
 که گویا درین مشکبها کشادند و مردم سخنهای خود در آب شنیدند و وی گمان رفتند و عمر وی دراز
 شد و در جیلان وفات یافت **باب الثالث فی تولد ائمه رضی الله**
عنه و این جدول ششست برود شعبه الشعبة الاولى فی صحاب
و اولاد ائمه رضی الله عنه بد آنکه تولد وی در نیمی ائمه عمدت در ملک جیلان است صاحب همه ائمه
 گفته که وی رضی الله عنه منسوب است بسوی جیل کسب برود سکون وی می نمایند و آن بخاوش
 مستقره و برای طبرستان و تولد وی رضی الله عنه در قصبه نیشابور است از قصبهات جیلان و از جیلان

وکیلان حکایت فارسی هم میگویند و هم کمال قریب بر کتار و جلایک و ز راه از بغداد قریب بر ادهاط
 و آنرا جیل هم میگویند و آنجا است که گفته اند کلیل هم و کلیل عساق و ابو العز ثابت بن منصور کلیل
 از جیل عراق است و جیل هم قریب است نیز مدین در قاصوس نوشته است که جیل کبیر هم اسفند بغداد و
 جیلان کبیر هم عرب کلیلان اقصی است در جرجان و نوب کبیر نون موضعی است و گفته اند بدو اهل اعتبار
 یا بجهتین یا یکی ببلد دیگر است محمد بن عثمان بنون در عوض دلال خیر و معتدل هم در عوض با نام سریش
 است و در کتاب الطغاس آورده که پیش از آباد کردن بغداد را با خود او گفته می و از آنکه برقیف نوشیر و آن
 در آن بیخ با غم داد می و منظور این ایشاف است نه بنی و چون بنا کردند الفاسا قلمون و بنی
الشعبه الشانیة فی زمان کذا که رضی الله عنه مروی است
 ابو صفی الخفیات فی صالح نصر بن شیخ ابی کعبه الزبانی رحمه الله علیه بروایت شیخ احمد بن شیخ
 ابی الحسن علی بن احمد بن عبد الرزاق بن عیسی بن علی بن ابی نعیم که خبر او مروی والدین ابو کعبه بن ابی
 حمزة بن علی که پس از او پیدا شد شیخ ابی اسامه محی الدین عبد القادر رضی الله عنه از مولده وی فرود
 نید تا آنرا تحقیق نکند آنم پس او در سنایکه مروی می و در سن آنوقت شده سال بود صاحب
 بجهت آناسه آنکه که این همی ابو محمد بزرگ الله بن عبد الوهاب بن عبد العزیز بن حارث بن اسد
 است و ذات او در سنه چهارصد و ششاد و هشت هجری بود و چون این نهد بر سال ولادت
 می رضی الله عنه سه چهارصد و هفتاد است و مطابق همین روایت است آنچه در نوشته نوشته
 که ولادت با سعادت حضرت خدیجه مجربیه منال چهارصد و هفتاد است و آن شبیکه اول ماه
 رمضان المبارک بود و تولد شد مروی است از ابی الفضل احمد بن صالح بن شامح جیسینی
 در کتابه علیه بروایت عبد الواسع بن امیر کاه بن شامح جیلی که تولد شیخ الاسلام محی الدین عبد القادر
 رضی الله عنه در سنه چهارصد و هفتاد و یک است و بچیلان و شریف آورده و بنی او در سنه
 چهارصد و هشتاد و هشت و آنوقت عمر شریف وی رضی الله عنه شده سال بود و مطابق این
 روایت و تحقیقات الانس بطور است که ولادت وی در سنه اصد می و در همین در اینجا بوده است

و شیخ محمدتقی جهری رحمة الله علیه در اخبار اهل غیاث بر عایت هر دو روایت نوشته است
 که تولد وی رضی الله عنه در سنه سبعین و چهارم یعنی هجری و سبعین و اربعه و در
 میان هر دو روایت شاید بعضی سبب را اعتبار کردن کرده اند آن ناشی گشته و این در توابع شیخ
 و ذوالحج است و الله اعلم مروی است از شیخ ابی سعید عبداللہ بن سلیمان بن بزوان ناظمی بخلیفه
 فز و جواد امیر جمہلیہ بر روایت شیخ ابی زبیر بن علی معمری بغدادی مروی که ما و شیخ معی الدین
 عبدالقادر رضی الله عنه بودیم درین امر و بار بار آزاد شدیم و ہم سبب گفت که چون ما بودیم
 عبدالقادر و ما پس در روز ماه رمضان شیرازی از شمشید و یکبار ابدال ماه رمضان بسبب از نظر
 مردم ترمز من آمدند و از آن پرسیدند که تم که ما و عبدالقادر پستان بدین گرفتار شدیم پس
 ظاهر کردید که آنروز در رمضان بود و در شهر ما است تبار یافت که پیدا شدیم سبب شد از آن پس
 شیرازی نوشته و در روز ماه رمضان مروی است از ابی علی اسحاق بن علی بن عبداللہ بن علی بن
 که شمشید از قاضی القضاة ابی صالح نصر بن شیخ ابی کریم الرزازی در حدیث علی بن سیر و گوشت
 از عمر و شیخ عبدالوہاب رحمة الله علیه گفت که چون نزد آن بزرگوار شیخ عمر بن عثمانی آن وقت
 شنیدم که از کابری فرمودند که شیخ معی الدین عبدالقادر رضی الله عنه از شمشید در روز ماه
 شیرازی نوشته منقول است از شیخ عیسی حسینی رحمة الله علیه در غنیة طو و کچول
 حضرت مقدس خود را در حلقه پروردگار بر بیرون آوردند خدا تعالی بر عایت وی فرمود
 بسیار گزاف و بسیار از سلب پروردگار و بیرون آوردن مال حق صحبت وی دستگیران
 خیر و برکات وی رضی الله عنه گفتند کانی العزیز **النهر الثانی** فی صورت
 و سبب آنکه وی بسیار و معاشی رضی الله تعالی عنه و این نیز ششم است بر سبب بدل
الجدول الاول فی صورتہ الشریفة رضی الله عنه مروی است
 از شیخ مرقی الدین محمد بن عبداللہ بن احمد بن محمد بن قدامه قاضی القضاة شیخ
 شمس الدین ابی عبداللہ محمد بن عماد الدین ابی اسحق ابراهیم بن عبدالواحد مغربی رحمة الله علیه که

شیخ ناشیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه لا غیرین منیاء قد فرغ من سبب پنجاه و در اثر ایشان شهرت
 چو بسته بود یکباره و نه از نو مشهورت و بعد تقدیر بسیار علم مروی است از شیخ ابی اسود
 احمد بن ابی بکر حسینی بروایت شیخ ابی الحسن معروف بخلاف رحمة الله علیهم که بود شیخ ناشیخ محی الدین
 عبد القادر رضی الله عنه او هم رنگ نام غیرین میانه که شخصی نماز که ظاهر میان این دو روایت
 از او دو واقعه است در روایت اولی و ثانی که در روایت ثانیه اختلاف موجود می شود ولی الحقیقه
 اختلاف نیست زیرا که در قاضی ع. او سه نسخه نوشته است که آنی با هم متن است میان بیاض و سواد
 و در هر شتی از آن است و در ماوه هفت نوشته که او هم شتری است شدیدالورت در ماوه هفت
 نوشته که او هم شتری است که در لون او بیاض باشد باین سواد پس معنی او هم در اینجا همینست
 بی بی اسود میس از آن شهرت که او هم رنگ است احد است اینی کندم کون فلا اختلاف مروی است
 از شیخ ابی الحسن علی بن محمد بن احمد بغدادی صوفی معروف است بخار روایت شیخ ابی الحسن علی بن ابی
 محمدی رحمة الله علیهم که بود شیخ ناشیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه صاحب سبب غلبه چون کسی
 می دید قریبی می شد که از بیعت می رضی الله عنه بر زود اکثری میزدند و چون می نشست
 بر سر قومی بیعتی و رضی الله عنه می دیدند از بیعت کویا شریست و دیده نمی شد کسی را جلده تر از آنها
 در استمال امر او نه سخت تر از آنها در القیاد حکم او رضی الله عنه
باب فی بیان مناقب المصنف رضی الله عنه
 فی استیفاء المصنف رضی الله عنه مروی است از شیخ ابی العباس احمد بن اسمعیل بن حمزه بغدادی از جمی
 بن فضل واسطی معروف است جدا روایت شیخ ابی العباس احمد بن اسمعیل بن حمزه بغدادی از جمی
 معروف است ابن کمال رحمة الله علیهم که ندیدند چشمهای من سبب چکس است از روی اخلاق و نه فرخ تر
 از روی سلیمه و نه بزرگتر از روی انجمن و نه نرم تر از روی او و نه کجا دارد از روی جلد و دوستی
 از شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه و هر آینه بود با وجود جلالت قدر و علو مرتبت و وسعت علم
 که می ایستاد با خمر و تو قوی میکرد بزرگ و ابتدا میکرد و سلام و می نشست با صغیران و فرود می کرد
 برای فقیران و گاهی برخواست برای سبب یکی از خطا و اعیان و قصد میکرد می در وزیر و پادشاه

نوری نوری در خانه وی رضی الله عنه حاضر بود و وی می نوشت پس خاک از با هم بر یکا گذاشتند و آنرا
 فرواشانند پنهان است. باران قند و آفتابند بار خیارم سر بر داشتند و یک موشی در با هم می کارد و فرود
 جدا شود مگر تو بی الحال جدا و یک طرفت سر کله طرف آفتاب وی رضی الله عنه در نوشتن باران
 کز است کتبی ای سردار من چه چیز را می گویا تا فرمود می ترسم که دل من از مردی سلطان برنج بود
 او را مثل این که برش سپید مروی است از شیخ ابی القاسم محمد بن مسعود بن ازبهر است ابی القاسم
 علی بن سلیمان معروف به خباز حجت الله علیه که شیخ الاسلام محمد بن عبد القادر رضی الله عنه روزی
 در مدینه خود و وضو میکرد و کجنگلی می پرید بر جانم وی رضی الله عنه پنهانی که در مسجد بودی او بر پشت
 کجنگلی مرد و افتاد و نشو تمام کرد و از جا سر جای نجاست داشتند و از بدن بر آورد و پس از او
 که آنرا فروخته قیمت آن تصدق کن گفت که این عوض نیست مروی است از شیخ ابی عمرو
 محمد بن ابی عبد الحسین بر وی روایت شیخ ابی العباس عثمان بن موسی باقی رحمه الله علیه که شیخ
 شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه می در کتبی و میفرمود می پروردگار چگونه میفرستد برای تو
 طالع که تحقیق ثابت شده است دلیل که هر چیز مرز است و که بی این جهت هم نشاندند و شد
 وَمَا يَنْفَعُ كَيْفَ عَرَابُ اِنْ كُنْتَ تَكْفُرُ ۙ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضَ وَالنَّجْمَ بِمَا يَكْفُرُونَ
 چه چیز نفع و با عراب را اگر نباشد تو می گسارگان و چه ممر زمانه صاحب تقوی از زبان غیر ضعیف
 مروی است از شیخ ابی الحسن علی بن محمد بن ابی القاسم محمد بن ابی القاسم القاسم ابی جعفر
 از شیخ ابی کریم عبد الرزاق حجت الله علیه که چه در من شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه شیخ که از او بعد از
 اشهر امروزی بزرگوار بود و مردم قایم نام داخل وی رضی الله عنه در طلعت در جهت من بکله رسید
 فرمود که که بیست و نه خنجر من خانه در خنجر من رسیدیم و باقیم خنجر که در آن خانه است شبیه در آن
 پیری و پیرزانی و در عمری است پس وی رضی الله عنه از آن پیر برای نزول سستی آن نمود و بعد از آن
 وی با هم بر آن در آن خنجر فرود آمد شایخ و روسا و اعیان جمله برای ملاقات وی رضی الله عنه
 آمدند و برای شغل خنجرهای خود عرض نمودند قبول نفرمود پس مردم مذکور شدند آن دو کاروان الطهر

نیزه و در آن شب بسیار راه اطلبای سفره پیاوردند و از هر جانب مردم هجوم کردند پس وسیع
 وضعی افتادند همراگان خود را فرمودند من آن نصیب خود درین همه دایا برآدم جای اهل اختیار همراگان
 که نایز از نصیب خود نبار آمدیم پس همه دایا بآن پیروند و غرض او و شب آنجا مانده بوقت صحرایان شد
 بعد از چند سال بگذر که ششم آن پیر را دیدیم که از بهرام علی صلوات الله علیه است مرا گفت این همه بزرگت
 آن شب است و همان موافقی با کینه و در کلج و او از حرمی است از شیخ ابی محمد عبداللطیف احمد
 قرطبی بود است تمیزی ابی محمد عبدالقادر بن عثمان تیس برهانی که از آنجا علیکم که شیخ ناشیخ عبدالقادر
 یعنی الله عز و روزی سخن میفرمود و در مردم خود را در تسامحی در آن پیر و می بسوی آسمان و پیمان
 و بیت انشاد کرد **شعر** کاشقی ریحانی **فما عتق ذنبی ذی آبی انشع** **ع**
على جلاک **ه** **ذانت الیک** **یروز هل یلیق** **نکر ما** **ان یجزم الذنات ذی الکلم**
 یعنی سیراب کنی مرا تنها چه نگر کرد انیدی مرا با یکدیگر کنی کنم بدان بر هم نشینان من تومی که بر آید این
 مست بزرگی را که محسوم کرده شود یا ران را تو در ساله آدمی گوید که بجز و انشا و این دو بیت
 در مردم غنظت است به وجه عظیم پیدا شده و در این مجلس یکس با و کس مردند صاحب نجه الابرار
 گفته که این برودید از شک ابی محمد عبدالقادر بن عثمان تیس است حرمی است از شیخ ابی القاسم
 برو است شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان چهار که بود مذاقات حضور مجلس شیخ حمی الیوم عبدالقادر بن عثمان
 مثل خواب که بعد از بیداری معتقد می شود و بود غنا خلاق او خوشتر و وصف او پاکتر و نفس او کرسند
 و دست او نخی و هر شب میفرمود که تا سفره گسترانند با همنان لحم میفرود با ضعیفان می نشست
 و بر جسدات طلب علم صبر میکرد و در منشن او کمان نی بود که احدی نزد وی رضی الله عنه مکرتر باشد از خود
 و نفع میفرمود از حال کسی که غایب میشد از یاران او و می پرسید از احوال خانه ها و در ایشان
 و نگاه میداشت و دوستی ایشان و عفتی بود که نماند ایشان و تصدیق میکرد کسی را که سوگند میفرود
 و ظهر او را که از حال باطن او میداشت پنهان می نمود و ندیدم کسی را زیاده و تره و حیا انوی شیخ ابو الحسن علی
 میگوید که هر که شیخ ابی القاسم مکرر کردی نفس از دست میکرد این دو بیت میخواند **شعر**

اطلاق لفظ «توکل» بر هر چه از طرف خداوند می شود که در بیان آن کلمه در متن آمده که هر چه از او جانان و پندگاران
 او را در امور و توکل بر او می باشد و در آنجا هر چه معاصی و غیره که از او می آید و از او جانان و پندگاران
 همانند هدیه و غیره از او پدید می آید و از او جانان و پندگاران همانند هدیه و غیره از او پدید می آید
 عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است و در قولی می باشد که عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است
 فالبعضی کلها فی اصطلاحات الصوفیه للفقهاء فی النسخة و صفة
 وجود حق متعالی که در اصطلاحات الصوفیه با خداوند ذاتی است که حال شایع در میان آن است
 فی النسخة العشرین فی اصطلاحات الصوفیه فی المصطلحات الصوفیه و وجود معرفت حقانی و متعالی
 یا توکل و معرفت عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 با ذات خورش برین ظاهر شده است بر هر چه می آید که فی اصطلاحات الصوفیه الشیخ الکبیر حمزة بن عبدالمطلب
 و آن عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 اصطلاحات صوفیه که بعضی از آن می آید و در این علم حکمی است که فی اصطلاحات الصوفیه نقل شده است
 و آن عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 فی اصطلاحات الصوفیه الشیخ الکبیر حمزة بن عبدالمطلب و وجود معرفت حقانی و متعالی
 عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 نقل شده است فی النسخة و صفة وجود حق متعالی که در اصطلاحات الصوفیه با خداوند ذاتی است که حال شایع در میان آن است
 تصدیق بر هر چه از طرف خداوند می شود که در بیان آن کلمه در متن آمده که هر چه از او جانان و پندگاران
 او را در امور و توکل بر او می باشد و در آنجا هر چه معاصی و غیره که از او می آید و از او جانان و پندگاران
 همانند هدیه و غیره از او پدید می آید و از او جانان و پندگاران همانند هدیه و غیره از او پدید می آید
 عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است و در قولی می باشد که عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است
 فالبعضی کلها فی اصطلاحات الصوفیه للفقهاء فی النسخة و صفة
 وجود حق متعالی که در اصطلاحات الصوفیه با خداوند ذاتی است که حال شایع در میان آن است
 فی النسخة العشرین فی اصطلاحات الصوفیه فی المصطلحات الصوفیه و وجود معرفت حقانی و متعالی
 یا توکل و معرفت عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 با ذات خورش برین ظاهر شده است بر هر چه می آید که فی اصطلاحات الصوفیه الشیخ الکبیر حمزة بن عبدالمطلب
 و آن عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 اصطلاحات صوفیه که بعضی از آن می آید و در این علم حکمی است که فی اصطلاحات الصوفیه نقل شده است
 و آن عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 فی اصطلاحات الصوفیه الشیخ الکبیر حمزة بن عبدالمطلب و وجود معرفت حقانی و متعالی
 عبارت است از آنکه ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است که ما در این عبارت که مشهور است
 نقل شده است فی النسخة و صفة وجود حق متعالی که در اصطلاحات الصوفیه با خداوند ذاتی است که حال شایع در میان آن است
 تصدیق بر هر چه از طرف خداوند می شود که در بیان آن کلمه در متن آمده که هر چه از او جانان و پندگاران
 او را در امور و توکل بر او می باشد و در آنجا هر چه معاصی و غیره که از او می آید و از او جانان و پندگاران
 همانند هدیه و غیره از او پدید می آید و از او جانان و پندگاران همانند هدیه و غیره از او پدید می آید
 عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است و در قولی می باشد که عبارت است از آنکه ما این عبارت را در بیان حق و حقیقت است
 فالبعضی کلها فی اصطلاحات الصوفیه للفقهاء فی النسخة و صفة

بود و حضرت قلب با حق تعالی و الفیض کبر سیم پیور بود و ذکر اسم نه گوی بود و کلمات است
 از نفس بصیرت برای او را که مقصد کذا فی الاصطلاحات و الکاشفة علیاً و ه بود و کاشف
 خدا می بود کاشف عبادت است از شهوات و اعیان و احوال آن در بین حق پس آن نفس مجسم است
 بطریق تجلیات انما انبیه کذا فی الاصطلاحات و الشاکه کذا شفا و ه بود مشابه شطرنج
 مشابه و عبارات است از ولایت ذات چنانچه کاشف عبادت است از ولایت تحت و اذ اب
 الشریکه ظاهراً و بود او است بریت ظاهر او است عبادت است از اعتدال در میان حق و
 بسط و اوصاف الحقیقه صراحتاً و وجود اوصاف حقیقت سر بر او حقیقت عبادت است
 از سلب آثار و اوصاف عبادت اوصاف حق این لحظه که او فاعل است بعبود و در عهد و از عهد عبود
 فاعل نیست کذا فی الاصطلاحات للقیام انما که قد کس و بعد منقحی عراقی رحمه الله علیه این آیه
 انما ذکره **الله** انت الله و حجت جناناً و و شرفت احدی اهل
 و کذا با و خطاب شیخ محمد بن عبد الوارث است رضی الله عنه یعنی برای خدائی که از فرخ شرفی
 از روی درگاه و استعانت بزرگ شدی از روی اصل آن نفس با کلمه معنی اهل است از
 بنزهت و اید واقع شده و حضرت قد را شایخا حتی غدا با قوم الغلام که خصصت
 و کبا با و بزرگ شدی از روی قدر بلند تا که شده بحمان ازینجی نفس تخرج برای بر دو کف بی
 کتاب اخصصین میانند بر و کف پای را گویند که زمین رسد و بدینت بیثباتی العالی
 اصححت و زهر الکواکب حوله اظفا با و بنا کردی خانه در بلند بجا که شده است مثلاً
 روشن کرد و دلها با با املیس اللذنیار و فوق جداره بعد ان شیب قطاره و شفا با و
 ای پوشاننده مره بنا را بر و فوق بزرگ کن خود بعد میری است از کج و جوان طلبتک ابحار العلی
 بحکم الهدی و هوی البی بعد ان عیت الطلاق با و خواسته ترا کرده ای مراتب بلندای نشنا
 بدست حال آنکه بنا چنان اند که مریمه عاجز و فرود مانده کرده اند و اذ ظالمان را اما انک حسناً
 کفو الهما و خطبت الیک و مره قدت ان خطا با و برگاه و در سینه ترا بگویند ابحار و فی جوارح الی

خواب است که در خواب بود و خواب بود و حال آنکه آنهارو کرده اند بجز بنگاه ابراهیم و آنکه مسجده القیاس
 میباشد و کانت علی بن ابی طالب جعلا با و بودند از سابقا بشما بی کشید و پدید شده
 خداوند بود که کسی که از روی آنجا میکند سرگشتی و سخن می کشند گمان و جگانه و وقت
 سطره او جدا شد و جگانه او جدا شد و خطا با او در کار ساخت و شد
 و در شبانی بر از روی آنجا که در بزرگی بخششها و آنجا که خطاب و برخی علیه السلام
 الحسنین مدینه و درین آنجا که از آنجا که با او می بینیم روی لباسی از خود بها
 و علی بن ابی طالب به بندگی **وَالثَّالِثُ** فی لباسی در عاشره صفری بخند
 مروی است از شیخ ابی بکر عبدالرزاق بر روایت اسراف قاضی القضاة ابی نعیم الفهر
 و از شیخ عمر زاهد روایت شیخ ابی الحسن علی بن ابی حمزه از شیخ ابی اسحق ابراهیم بن سعید رازی نقلی
 منبلی بر روایت شیخ ابی زید عبدالرحمن بن صالح بن احمد قرشی رحمه الله علیه که شیخ الاسلام
 حمی الدین عبدالقادر رضی الله عنه لباس علیا یا می پوشید و طیلسان بر سر میکرد و بر سر
 سوار میشد و پیش روی در سواری غاشقین بداشتمی و سخن می فرمود بر کسی خنده و در آن
 روی شتابانی و بشکارگی و قنایست بود و چون سخن می فرمود همه خاموش می گشتند و چون امر
 میکرد همه بیادرت با مناشن مینو وند و چون او را سخت وانی میدید ششوع میکرد و هر که
 ادرا میدید که با همه مردم را میدید و چون روز جمعه مسجد جامع میرفت مردم در راستها
 می ایستادند و بدو تواجیح خود را می نمودند و او را غلظت و آواز و روش نیکو و خاموشی بدو
 در مسجد جامع غلظت داد و مردم شربت می نمودند تا که آوازی تعلیم از لفظی ترنگ اند و در آنجا
 بر آمد و خلیفه وقت مسجد را اندر مقصود مسجد بود پرسید که این آواز چیست گفتند
 که شیخ عبدالقادر غلظت داد و پس خلیفه از آن جوانی که گشت مروی است از شیخ ابی الفضل
 بن قاسم عبدالقاسم قرشی بغدادی بر از روایت شیخ ابی طالب عبداللطیف بن محمد بن قسطنطین
 رحمه الله علیه که شیخ الاسلام حمی الدین عبدالقادر رضی الله عنه طیلسان بر سر میکرد و لباس

علمایان در بلند ترش می پوشید و بکار خانه مردی ارضی انداختند در سینه یا قصد و بیجا نوشت
 حجره ترومن ز راه و دکخت که میخواهم کرم باسی که یک کرا و بهجت یک سنار باشد یک چه
 زیاده و نیک چه کرم پس او هم دکتم برای کدام کرم گفت برای سدر و این شیخ محی الدین ^{القرطبی}
 رضی الله عنه در دل خود کفتم که شیخ برای خلیفه لباسی بگذاشت هنوز این خطره در دل من تمام نشده
 که در پای خود شیخی باقم و از در آن مشاهده موت نمودم مردی بر من جمع شده تا آن شیخ را
 از پای من برداشته بگردان توانست که کفتم مراد داشت پیش شیخ محی الدین ^{القرطبی}
 رضی الله عنه برید چنان مراد و ندیش می رضی الله عنه انداختند پس فرمود ای ابا الفضل
 بر ما اعتراض میکنی در باطن تو قهر بر من است مسموم که پوشیدم آن جانی تا که گفته شد مرا قسم حق
 من بر تو پوشش بر اینی که یک کرا و بهجت یک سنار باشد ای ابا الفضل این کفن است نیست
 و کفن سبزه و فانی پوشانند این کفن بعد از اجرت است و کفن است بعد یک موت میباشد
 پس است مبارک خود بر اینی من کرد باید فی الحال آن شیخ از پای من نوشت: قسم بخدا نمیدانم
 که از کجا آمد و بکار رفت و ندیدم آنرا کرد و پای خود را پس بستاند و در این شه مردی می شنیدند
 فرمود که اگر حاضر او بر نماز شکل پیدا و را بصورت شیخ بداند که موت در اصطلاح صورتی عمارت
 است ارفع نفس زیرا که جوهره ارفع سما صفت آید و میل میکند بسوی لذات و شهوات آن وقت صفیات
 طبیعت بدیهه که زبان و چون میل کند نفس بسوی جهت منقلب میگردد قلب که نفس با طبع است بسوی
 مرکز خود پس میسر و قلب از جوهره حقیقیه علی و بسبب چون چون نفس میسر و بسبب قبح او
 از جوهره پس چون میکند قلب طبع و محبت اصلیه خود بسوی عالم او که عالم قدس نور است: بسوی
 نور است که اهل تسبیح است: بسوی این موت اشارت کرده است افعال من قبول خود
 منت پران ^و شیخ ^و الطیب ^و بعد از این سیر بار او زنده شود طبیعت او منحصراً در شیخ انداخته
 فرموده است که موت عبارتست از قوه غیر موده و کسی بخاند و تعالی ^و قوه ^و اللی ^و کما ^و الله ^و العکم
 یعنی نفس به در جوع کند بسوی پروردگار تا این که کشید نفسهای شمارا پس برگردد گوید و می خفتند

تشریح کرده که در این ایام صلوات غلامشانی معروفی است شیخ ابی الفضل احمد بن احمد عسقلانی از
شیخ ابی اسحاق بن علی عسقلانی که فرمود شیخ محمد بن عبد العزیز رضی الله عنه که در ابتدای حال خود در بنسلا
حسنت روز برای تو شیخ سیاحتی بنام قهراس آدم بخوابه ایوان کسری تا بحجیم صاحبی را پس دیدم شیخ
هندا و کس را از او دیدم که میخواستند آنچه من میگویم بر من گفتند که فراموش اینها شدن از صورت تعبیه است بعد از
باز آمدن مردی از راه خود که او را سید اشتر نامند طایفی شد و ریزه در زمین داد و گفت که این را با
نبرای تو بنسلا: دست آنرا گرفتند و در آن زمان برای خود که داشتند باقی را شتاب بیاورند کسری
بر تو مبر آن بنسلا و من تقسیم کردم گفتند این صحبت گفتند که این از نزد ما در من آمده بود چه بهتر بود
که تنها خورم و تنها هم بین خود با باز آمدن موبان پاره در که بگفتند شده بودم طعام خوردم و قطار را
خادم موبان تنها خورم و جانان یار و نزد من تا شب شیخ باقی ماند معروفی است شیخ
ابن محمد بن عبد الله بن حسین بن ابی السلفان جلالی بر او است شیخ ابی الفتح نصر الله بن یوسف بن علی
بن علی از جی که چون کسی نزد شیخ یا شیخ محمد بن عبد الله بن نصر الله بن علی می آورد میفرمود
بند زیر بخاوه و گذر دست خود را من ننگر چون خادم حاضر میشد میفرمود که یکم از بری بیا به دست
و بعد همان نبرایا اقبال را و شکر عظام و می در منی الله عنه طبعی پرا زمان گرفته بود رفته بودی الله عنه
می ایستاد و بفرمایید و بر کلاه طغیانه نرود غلطی آمد میفرمود و بدید با الفتح کمان با و اندا آورده
بقصر من جهت تمبا و جهانان میگرفت و در می بار رضی الله عنه خطه زمین بود که از روزه جلال خسریه
و آزادوست بعضی از ایشان او که دوست بودند سپرده بود و در می در آن در اجبت هر سال یک
را به جی با آن او آزاد و سپسند و هر یک چهار یا پنج تومان می بخت و در آخر روز پیش روی منی الله عنه
می آورد و این بر حاضران مجلس باره پاره تعیین نموده بودی برای خود میداشت و هر گاه نرود سه
و منی الله عنه کسی چوید آورده می بر همه حاضران وقت تعیین میفرمود و در می رضی الله عنه در قبول
میگردد و در آن مکاتبات می نمود و ندر قبول میکرد و در آن سخن معروفی است از شریف ابی عبد الله
محمد بن نصر حسینی میوه صلی از پند اول بودم با سر و در من شیخ محمد بن عبد الله بن نصر الله بن علی

در همه چنانچه روز جمعه پس تا جمعه می نرود می آمد و گفت با من بی سبب از غیر کوه میخوام که
 بفرماید ساکنین با هم یک مجلس راستی می یابیم غیر بای تا بدیم هر که تو خواهی فرمود بدوستی و غیرت
 برآید به ترانه ای خالی آنچه مستحق آن داری به آنچه مستحقش نداری بفرمود می رضی الله عنه
 در روزی غیر شکرستی بی دید و فرمود که چه حال داری گفت که امر در گذرانده در باره ختم و ارتقا
 بجایستیم که برکنار و دیگر کم برداشته رسانند زمانه دل من از باعث غیر شکر شده هنوز
 سخن غیر تمام نشده بود که مردی مردستی دنیا را بطریق نذر پیش می رضی الله عنه آورد تغییر فرمود
 که این همه را بگیرم نزد طاع برود و او را بدو بگو که بار دیگر گاهی تغییر را در کن و پیر این از بدو شکر
 برآورد و آن فقر را داد پس آنرا از وی بر بیت دنیا ترسید فرمود و میریت دنیا را با و داد

النهار الثالث في حياة النبي وعيادته وحده يقصد خير قلدان في شهر
شهر ربیع چهارم در اول الجعد اول شهر ذی القعدة

عقالی عنه مروی است از ابان عقیقه محمد بن محمد از مری حسینی عیاد می بروایت
 پسر از شریف ابی العباس احمد و از شیخ ابی العباس احمد بن محمد بن برکت بن منصور بغدادی معروف
 باین درستی بروایت شیخ ابی الحسن علی بن بابویه بر اسمعیل واسطی الاصل بغدادی الدراجی
 علیه السلام که شنیدیم شیخ عبد القادر عیاد رضی الله عنه میفرمود بر کسی در بغداد در سینه یا نقدی بخواهد
 و پیشتر بجزیه که نماند میریت و پنج سال تنها سیاحت کند و در شش ماهی عراق و خرابان و جبل
 سالن سیکنداره و نه ماه صبح بوضو و عشا و نماز سه سال نماز عشا کند او در تلاوت قرآن بر یکپایی
 ایستاده مشغول میشود و سخن در دیوار زود بیکه است آنرا میگوید قمر باندیش خواب تا که ختم قرآن
 میگوید بوقت سحر و شش روز و بانی می برآمد نفس من این گفت که ساحتی خواب روی ایست
 قلم شوی این بیان جا که این خضر و آندالپسا و عمر بر یک پای و تلاوت قرآن آغاز کردم و برینجا
 حالت ختم نمودم می نماند از سر روز با چهار روز که برای قوت رسیدی نمی یا ختم خواب صورت
 گرفته پیش من می آمد بروی بانگ میزوم پس میرنت و می از زمین نیاورد خرافه شکرستان

بیست و پنج سال تنها سیاست گفته می شد تا تمام خلق را در غلق مرای شش یافتند و آن آینه بد پیش از آن چنانچه
 بجان عقیب چند و آنهارا تعلیم طریق خود ایتعالی میکرد و در وقت خود با من خضر علیه السلام را بتدای آن آینه
 و مسدات آن وقت در آن می شناختم و عجب گفتم ز من برده در مخالفت او کتبت ای خاتمین پس
 سه سال چنانچه شستم هر سال آن آینه میگفت که چنین جای باش تا باد و من آمد پیش من و بنا بر آن
 آن و شمول آن در صدد تحفه خدا ایتعالی مرا نگه داشتی بجز آن مقام بسوی آن دی اندک شایسته
 در صدد تحفه نیست تا که با من جنگ میکردند پس چند ایتعالی مرا تقوی میکرد و بر آنها اذنا هر میشه
 نفس من اشکل گرفته پس کجای تخرج و زاری ز من بود برای بد قصود خود و کجا و محاربه میکرد با من پس خدا
 مرا نصرت میداد بروی و دیگر ختم نفس خود را در بدایت حال در طریق مجاهدات مکرانم کردم
 و ز راه نفس این چه و شش منموم و دیگر ختم از اهر و دست خود و با نام زانی در از او خسته
 کج و در این می آوردم نفس خود را در مسدات مجاهدات پس کسان بخود و هم از من بود است و کسان
 بیسج خودم دنیا تا میدم و نه ختم و شش بود ایوان کسری و جنگ بر شدت سر با ختم پس
 ختم شدم بر خاتم و چکار بود بر ختم و غسل کردم باز ختم و محکم شدم و بدیدار ختم غسل کردم در آن
 شب غسل باز ختم و چهل روز محکم شدم و چهل روز بدیدار ختم و غسل نمودم سپس بر نام ایوان کسری
 از خوف نوم برآمدم و نامم در خواب کج سالناده فوت خود میکردم که خیر ای بروی و هر سال
 مرده می یک بعد صفت آورده من میداد و در آدم در هر وقت ما نام از دنیا می شمار
 شهور بودم بخدا رس و حاجت و جنون و پیا بر بند در نمازستان و غیره میرفتم در بیاید بود
 ندیدم مگر در آن مملوک کردم و غالب نیامد بر من کجای نفس من در بیسج مراد بود و هیچ چیز
 از دینت و نیامد شکفت نیامد و در آوی کتبه عرض کردم در حالت کودکی هم مستعد بود و کجا
 که در کیم هر وی هست از شیخ ابی محمد عثمان مصری بر روایت ابی العناب یونس بن شیبان
 ابی العناب عثمان بن موسی قنای رحمه الله علیه که شنیدم شیخ محی الدین عبدالعزیز زاری از شیخ
 در حالیکه میفرمودی ششتر روزه شب در خوابه دینی آمد بعد او و ششیا طین بدیاده و سواد

عجب و ضعف یا انواع سلاح عجیب ترین صورتها برای جنگ من است آمدند و می آمدند
 بر من شیطانی تلس و در دل خود شبانی می یافتند که ذات پیر کرده و نیش خود را از باطن خود و طبعی نامی شنیدیم
 که میگفت بر خیز از آنها هیچ عیب ندارد هر آنکه ثابت گردانید بر ثوابت گردانید بی بود و کردیم ترا نصرت
 بیس و اینها کسب بر تنها و آنها یکدیگر بخند از من است و چاه میرسد همچنان که از آن می آمدند و شیطانی
 از آنها تنها از من است آمد و میگفت از اینجا برو که چنین چنین غلام کرد و بسیار سیرت میاید من این
 او را بدست خود لبا می میزوم و از من میگفت پس میگفتم لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم
 چنین شیطانی سوخته می شد و من میدیدم و یکجا از شخصی بصورت دیدم و از من آمد و گفت که من این
 هم آمده ام تا خدمت کنم نه اینها تو صاحبی کردی و آمدی مراد از صاحب اولی که تو بودی و این سستی
 از بالا بروی آمد بر تارک مراد از اولین زمین فرو رفت جاری دیگر آمد دور دست شعله
 آتش داشت و این قصد جنگ نمود پس آمد نزد من مردی سوار بر اسب شهب تیز رو و شمشیر
 بدست و او را ایستاد پاشد باری سیوم او را دیدم که دور از من نشست و میگفتم که
 برسد خود را نشاند و میگوید تا رسیدم از غم می عهد القادر او را که هم خود شوی بعین من از تو
 همیشه می ترس که گفت این بر من سخت تر است بیشتر کبیر و برای من و اعمای بسیار و اسباب شکا
 کرتش کرد و در این کفر من چیست گفته شد این و اعمای دنیا است که بدان انگار میکند مثل ترا پس
 متوجه شدم بر آن کسان که گفتم بر این کیشاد اسباب کبیر که پیوسته اند من از جهت
 کفر من هدایت گفته شد که این اسباب خلق است که متصل اند تو پس متوجه شدم بر آن کسان که
 تا قطع کردم همواران تنها شدم بیشتر کوشا و از باطن من دیدم دل را که سلس است و باطن
 کبیر کفر من چیست گفته شد که این از او است یارهای تو است پس متوجه شدم بر آن کسان که
 بر من جدا بر مرد خلاصی یافت از آن دل من بیشتر کبیر و از نفس من دیدم که گرفت آن باقی
 و چون آن زنده و شیطانی آن بار دست پس متوجه شدم جان کسان دیگر پس پاک شد
 گرفت آن مرد و توان آن دشمنان شد شیطانی آن و بر او برای خطا شد پس بر خاستم از وجود

تنها از خلق و با این بر سیدم بطلب خود پس اختیار کردیم باب تکلیف را تا از آن بطلبیم تا گاه
 نزهت و در محض دیدم از آن در گذشتم و کشیدم بخود باب فکر را تا از آن بطلبیم تا گاه نزهت و در محض
 نیت دیدم پس از آن در گذشتم و باب سنجیدم بخود کشیدم تا بطلبیم تا گاه نزهت و در محض
 پس از آن گذشتم تا باب غم را بخود کشیدم تا از آن بطلبیم تا گاه نزهت و در محض
 گذشتم تا باب مشاهدات را بخود کشیدم تا از آن بطلبیم تا گاه نزهت و در محض
 و از آن گذشتم تا باب فقر را بخود کشیدم تا بطلبیم تا از آن بطلبیم تا گاه نزهت و در محض
 در آن هر چه گذشتم بود و گشاده شد از آن کفخی بزرگ و با فقر در آن عزت شرک سخا میسر شد
 و از او کی فحاص و محوشه بقایا و منسوخ کردید صفات و حاصل شده بود تو فقر بجا راست از مجموع
 بسوی عدم اصلی بود و کفخی بسبب از فی با سید وجود خود و علم و احوال و مقام خود را همه از فضل الهی
 و انسان محض بود که فانی اصطلاحات لغاتسانی هر وی است از شیخ ابی عبد الرحیم عسکری علیه السلام
 فصلی است از شیخ ابی اتقاسم عمر بن سعید در آنکه شریف است علی بن ابراهیم بن محمد بن ابی القاسم علیه السلام
 که در باریت در هنگام سیاحت چون احوال برین دارد همیشه نمره یکس میبندد و با کفش میبندد
 و از خود خود دور میبندد و دیدم در آن آنگاه نمی بودم چون آن حال بر من پیش میبندد خود را دور
 از کفایت که در آن میبودم می باقی بود و کبار در خرابی اختیار میبندد احوال برین دارد شده و مقدار کیاحت و دریم
 و بدان آنگاه بودم بعد از تقصیری آن خود را دور میبندد و نمره یکس میبندد و با کفش میبندد و
 در باره روز دست بر سر کار خود میبندد تا گاه زنی را دیدم میگوید به تعبیر یکی از خیال که در بغداد
 حال جمع احوال است و آن عبارتست از آنچه وارد میشود در قلب محض محبت الهی بغیر تعویذ و اجتناب
 چون در دیدن و خوف بسط و قبض و شوق و توق و نزول الظهور و صفات نفس خواجه در عقوبت او مشا
 آید یا نه که فانی اصطلاحات لغاتسانی آورده است صاحب توحیح الاثر که شیخ علی بن حسین
 عبد القادر رضی الله عنه میفرمود که در باریت چون احوال درین سهوا میبندد بخود و میبندد و در هنگام
 از حیات درین سهوا نمیبندد هر دم تکیه تحمیر تو کفین نمیبندد و بر این غسل برده است که در حق تعالی

فرمودی و در بند وادان ایقان میالوگروی و ایمان مستهای و برادر علی الله عزه بوسه سید
و پیش روی بواضع و فروتنی می نشینند و چون وی رضی الله عنه چیزی خلیفه می نوشت پس این
می نوشت که عبد القادر امر میکند ترا این کار را بر او بر تو نماند نسبت و طاعت او بر تو واجب داد
پیشوای قوم حجت بر توست چون بجهت وی برنی آن همه تر بخندید پس سید از ابو سید او و میگفت که
باست فرمود شیخ عبد القادر **الجزء الثالث** فی ذکر طریقه

رضی الله عنه مروی است شیخ ابی محمد بن ادریس بعد از رحلت الله علیه که پرسید شیخ
شیخ ابی الحسن علی بن موسی نادر رحمه الله علیه از طریق شیخ محمد بن حسین القادر رضی الله عنه در معانی که حق
می شنیدیم پس گفت بود که ما او تعویض در موافقت با سری از قول قوت و بود طریق او بخوبی
در توحید و توحید در تغذیه با حضور در معرفت عبودیت از سری تا ایم دستم عبودیت تا از سری
و نه برای چیزی بود و عبودیت او صحت سست در کف کمالی بود پس بر وی بنده است که بنده
شد از صاحب تفرقه بسوی مطالع درج الزود احکام و شریعتها بدانکه چیزی عبارت است از امانت
سوی و کوفت از قلب سست و تفرقه عبارت است از تفرقه بسوی که تو جمع بر قول و عمل است
مشابه با غیر خدا بر قول و عمل است سست بسوی حق با نفس در بر و قول و عمل است
از شیخ ابی القاسم که می شنیدیم به خود را با ابی بکر بن محمد رحمه الله علیه میگفت که پرسید
شیخ محمد بن مسافر از رحله علیه در حال که من می شنیدم از طریق شیخ محمد بن عبد القادر در حدیث
گفت بود طریق او فرمودی زیر عبارتی انداز ای برافست تکلیف روح و اتحاد بالروح و ظاهر و السلیح
از صفات نفس با غیرت است اندوخت نفع و ضرر و قرب بعد مروی است از شیخ ابی غیاث غلبی
بن احمد مروری که شنیدیم شیخ بهمان جمله را رحمه الله علیه میگفت که او از طریق شیخ محمد بن حسین القادر
رضی الله عنه اتحاد قول و فعل اتحاد نفس و قلب معاقت اخلاص تسلیم و تکیه و کتاب است در هر
چیزه و در هر لحظه و در نفس سر و اندوه در حال به شوقه با خدا ایتمالی بر چیزی که قرار بگیرد نزد او ایتمالی
میلین مروی است از شیخ ابی غیاث غلبی بن محمد مروری که شنیدیم شیخ ابی سعد قلیوی

حق است که میگفت که بود وقت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه با خدا و بران خدا و خدا و عظیم شد و بود
 پیش او فوت خدا و دید و تحقیق پیشی گرفته بود و همیشه در استقامت و استقامت استقامت استقامت استقامت
 بلند کرد و انبیا را خدا تعالی بسوی مقام عز و کبریا رسانید پس او در تحقیق او هر وی است است است است
 بگویم الدین فی العباس احمد بن شیخ ابوالحسن علی بن علی بن فاطمی رحمه الله علیه که شنیدم عمر خود شنیدم
 ابان الفرج عبد الرحیم را میگفت که آمد به خدا و حاضر شد نزد شیخ محیی الدین عبد القادر رضی الله عنه
 پس دیدم از حال او و فراموش بود و غلو بسته او آنچه مرا حیران کرد و چون باز آمد بسوی آن مقصد
 و تقریر او در آن حال شیخ احمد فاضلی رحمه الله علیه می گفت می سپید که کلام حق است و در پیش قوت
 شیخ عبدالقادر رضی الله عنه و را می که وی بر این است و جان سسیده است امجدیه هر روز از خنده
 فریست نزدیک است و قبر سید احمد فاضلی و در آن است که فانی القاسوس هر وی است است
 است شیخ ابی محمد حسن بن فاضلی بن عمران و سی بن احمد خراسانی که شنیدم شیخ ابی الحسن علی بن فخری را
 میگفت هر روز اگر تو میدیدی شیخ محیی الدین عبد القادر رضی الله عنه هر آنچه میدیدی مردی که فانی
 شد بود قوت او در راه خدا تعالی بر قوتهای اهل طریقت فاذا روی شدت و از دور بود در حق
 او تو حید از وی و هفت تنه از وی حکم زد که جدا از وی حال بود و تحقیق او شیخ و ظاهر و باطن
 و وصف او قلب فانی و هستی غایب و شنیده است عاقل بر همه چیز که می شنیدند آنرا شکوک سب که
 تا در آن میگفتند در آن اعیان و بلی که فانی نمی شود آنرا و دیگر این ذکر و انبیا بود که کلمات کبریا از سپید خود
 و ملک اعظم از هر پایی خود به آنکه تو حید عبارت است از خصص صیغه است که قائم میشود از تو بر ای تو بالذات
 در و فانی کمال الوهیت حق او را از صفات نیز از احوال در شده و با محمودیت فی وقت من الاوقات
 و چون تو حید باشد در وصف از عارف شهود و او فانی که از او حکم بود آنرا تو حید و صحت کرد و دان
 و چون عارف از هر نامی که شنیده است بر آن یکی محض برسد و اقرب الی انوار ان بر و ظاهر میشود آنرا تو حید
 حکمی است زیرا که این تو حید عارف کمال است است در ظاهر و صورت و تو حید که بعد از ط
 مسائل هر که حاصل میشود آنرا تو حید حال میگویند این را دوام بود و هر وی است است است است است است

بن قایده الی بر دایت شیخ ابی القاسم عبدالعزیز بن منصور که بودم نزد شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه
 پس نزد او پرسید که بر چه چیز ثابت کردید کار تو فرمود بر وحدتی و هرگز در هیچ حکم حق که در هیچ کامیکه
 در کتب بودم یعنی در امور و مسالی است فرمود و خود بودم در شهر خود پس آن ماه بسوی مسجد آمد و عرض کرد بنی
 کاوی و دهان کاوی بسوی من باز کردی گفت ای عبد القادر بیداشته برای این کار و ما مرز شده
 بدان از دشت بخانه با گشتم و بر بنام خدا بر آدم و میم مردم را که در دعوات ایستاده اند پس آمد پیش
 ما در وقتی که برای خدای عزوجل اذان می برادر رفتن بغداد ما اشتغال کیم تحصیل علم و
 دعوات کیم با صغی ما در آن روز پیش پرسید بدان حال خبر داد پس گفست و بر خاسته مستان
 و ما در کینه تکه پدر من بر آورده و چهل دینار از آن برای برادر من بکشد شش چهل دینار در اول من بر بغل
 و وقت و اجازت سفر داد و عهد گرفت از من بر است گویی در هر حال و برای و داع من بر جان
 خدایم و گفت ای پسر برو و مرا بر آدم از تو برای خدای عزوجل این چه و ما خاسته با تو ای پسر
 پس من با تو فرمود و قصد نجه در آن ماه چون که ششتم از جوانان و بر زمین ترنگس بودیم تا که
 شصت سوار از پیشه بر ما تاخته و قتل را در گرفتند کسی مرا منع نمی شناسی کی از شما می رسد
 پرسید ای پسر چیزی با خود داری گفتن چهل دینار و در آن وقت که کفیم و دوشده دست در اول
 من بر بغل گمان کردیم نیست میگویم پس آنکه شش دست داری پس گفست ای پسر سواران چهل
 پرسید و بود دهان جوان و آدم بی هم مراد است رفت و هر دو زور و غوغا و حج شدند و او را
 بر آنجا در پیشه و بودند آگاه کرده و بی چنین آوردن و بی فکر که در پیش او بودند و آنها ریشه نشسته
 قتل اموال با نظر سکر و سر و راه آنها از من پرسید که با او بیست کفیم چهل دینار گفت که با شش
 دوشتم شده است در اول من بر بغل پس هرگز در اول من شکافند و چون دینار یا چند سوارانند گفت
 چه چیز ترا بر آنجا است و آنست که از این زمین بجهت گرفته است بر صدق و در عهد و خیانت میگویم
 او که کرد و گفت که تو بر چه باور خود خیانت میکنی و چندین سال شده است که عهد پروردگاران
 خیانت میکنی پس بر چه صفتی میگوید که در یاد داشت که تو پیشانی ابو دوی در قلع مسجد است

اکنون قیسه‌های ما با شیخ در قیاسین فخر کرده بر دست من باز دادند اما سوال اول فایده را در آنها اول
 کندند بر دست من بگردند مروی است از تقی‌بنی الغضنل احمد بن صالح بن شیخ جیبلی
 بروایت شیخ ابلی برره محمد بن یسین معروف است این در سلطان بن محمد بن علی که بودم شیخ محی الدین علی بن
 رضی الله عنه در درسه تفاسیر آنها و تفریح بودند و وی رضی الله عنه سخن چهره گفتند و تندرست میگردیدند
 و از ثانی آن ناکاه ماری بزرگ از نام درسته که کنایه وی رضی الله عنه افتاد من در حاضرت آن مجلس
 که نشستند و مساوی بود رضی الله عنه کسی نماند پس آن را در زیر چهارم وی رضی الله عنه در آمد و بر سینه شریف
 وی گذاشت و از کربان برآمد و بر گردن وی رضی الله عنه پنج خورد و وی رضی الله عنه در سخن بیوقوف
 نکرد و در جمله تغییر نماند پس آن را در بر زمین فرو داد و بر دم پیش وی رضی الله عنه بعد است و او آوازی کرد
 وی رضی الله عنه با وی سخن نسنجید که فخریدیم بر آن نماند رفتند و مروی است از وی رضی الله عنه
 جمع شدند و پرسیدند از اخبار ما رو کنند و وی رضی الله عنه با ما فرمود مرا گفت که هر آینه از معدوم
 پیشتر می‌باشد از اولیای من ندیدم این کیفیت است که او با او تکیه تو بر من اغماوی سخن در قضا و حد می‌گردد
 و تو نه گوئی که حرکت میدهند ترا و ساکن میگردانند قضا و حد در شرح استم که نقل من مخالف قول من
 نباشد مروی است از تقی الغضنل ابی صالح بن احمد از پدر او شیخ ابی بکر محمد الرزاق رحمه الله
 علیه السلام که شنیدم به نحو شیخ الاسلام محی الدین عبدالقادر را رضی الله عنه میفرمود که شیخ در سبب صلاح
 منصرفان میکند از من شنیدم ما از رفتار چیزی بر یاریا و آمد ماری غنیمت گشت و درین خود و سبب گاه من
 چون بچراستم که سجده کنم پس آنرا از دست دور کرد و در سجده نمودم چون برای تشهد نشستم بر پای من
 روان شد و برگردن من برآمد و پنج خورد چون از نماز سلام دادم او روانه پدم و چون روز شد در آمد
 بخوابد که در نگاهم سجده بویس ندیدم شخصی را که هر دو چشم او را از شکافه اند پس دانستم که جن است
 مرا گفت من همان مارم که در شرح دیدی و تحقیق نیست یا را و قیام از مومم بنا بچه ترا از مومم فرست
 نماید هیچکس مانند ثبات تو بعضی از آنها مضطرب شده بودند و در ظاهر و باطن و بعضی مضطرب گشتند
 و باطن و ثابت نماندند در ظاهر و تو را دیدم که مضطرب نشدی و باطن و نه در ظاهر و از من شرح است

که از او تو بگیرد پس از وی تو بگیرم هر دو می بستند استیخ ابوالفضل بن علی بن محمد بن مطهر قرظی که خبر
داد و مرا عاقلان ابو عبد الله محمد بن ابی انبساطی بن محمد بن علی که نوشته بود عبد الله بن حسین بن علی بن ابی طالب
او نقل کرده که فرمود شیخ علی بن ابی حمزه و در فضیله حضرت علی بن ابی طالب علیه السلام که در آن روز
خود گرفته میگذشت که آخرین سینه است پس او را از اول نمود می بر آورد در چون او می برده موت او اثری
در دل من نیکوید سبب بر آوردن من از دل او را بتنامی وجود او آمده میگوید که چون کسی از اولاد
او می مرده خواهد پسر خواهر دختر در شیب زده عطا هر یک از دو موقوفه پیدا شدند بر کسی می بر آید و عطا
میفرمود و هرسال در ده راضی میداد و جز آن چهار سینه پیش مجلس ادرعی الله علیه و آله می آورد و شیب از آن
فرود آمد نماز جنازه یکبار و هر دو می بستند از عاقلان ابی عبد الله محمد بن محمد بن محمد بن ابی محمد بن ابی
حافظ را میگفت که می نامند شیخ محمد بن ابی القادر رضی الله عنه در هجرت سنکام سر آمد شدت
برودت در برین قرظی می رضی الله عنه سزا بهی بر سر خاقیه می بود و از جد شریفی شرح میرفت خود
مرده میگردید و در شکی نام شدت که با هر دو می بستند ابی حمزه حسن بن زید از شیخ ابی هر
بن عبد الله مدینه یعنی حضرت ابی انبساطی که فرمود شیخ محمد بن ابی حمزه القادر رضی الله عنه تکلم آورد و در آن گاه آن
روزی و نفس بر باران حالت غمید و متوالست برودت از دست آسایش و بیرون آمدن کشتادان
پوشیده شد مرا چه سخن می گفتیم سخوام موتی که در آن حیات نیست و حیات آن که در آن موت نیست گفته شد
چه چیز است موتی که در آن حیات نیست حیات آن که در آن موت نیست گفته می که نیست حیات در وی
موت من است و فانی شدن از بعضی من از خلق کس در خلق تا در زبان و سوره و جمله از تقدیر حق می بر آید
شدن من از نفس من و جواسم و خواست من و آرزوی من و در دنیا و آخرت که هر دو جهان از لذت
تتمت است آن خواهش آرزو که بهای نفس خود کنم نباشد پس زنده نباشم و درین همه چیز تا و یا گفته نشوم
بهی شربت و اما زنده کی که در آن موت نیست پس زنده بودن من است بخلی و در کار من بخل
بی وجود مرا هست هستی من هر دو می بود که فدا در نفس پروردگار موجب شود و است که هیچ حیات و راستی
بدان برسد و موت در آن خود و بهای هستی من است در آن با وجود پروردگار که بتعالی نبرد اگر از این

سبب است قلب سبب بر وجودها من این سخن است چنانکه گفته اند نفس خالص است پس آنچه است که با این
 چیزی است که خواستم آنرا این بار که بنام حقیقت از آن است که شیخ ابو یوسف از شیخ ما نقل کرده اند که
 پس سبب از قول وی یعنی آنست که نفس سبب بر این است از روی که ما نقل شدیم یعنی این قول مشهور است
 اوست و اختیار است حال آنکه نشان کمال فراوانی از این است جواریست و در این نفس نادر است
 بود و همگی موصوف بر اوست بود و الا این سخن بود حال وی با خداست این سخن که اختیار و سبب اوست
 یعنی این قول در حال اوست است که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 که این قول وی یعنی آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 و شیخ محمد بن محمد بن ابی یوسف از آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است
 ابی محمد بن منصور واری که شنیدم شیخ اختیار الدین ابی نصر موسی از آنست که موصوف بود بر اوست
 و الله شیخ الاسلام محمد بن عبد القادر راضی الله عنه میفرمود که بر آنست که موصوف بود بر اوست
 بسوی صحرا مانده چند روز که آب نیافتیم پس سخن شنیدم که ابی یوسف میفرمود که بر آنست که موصوف بود بر اوست
 مشایخ شب فریاد از آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 و خدا کرد که آب را با خدا درین برود و کار تمام بر اینست که در اینست که موصوف بود بر اوست
 کردم از آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 نگاه آن بود بدلی شده در آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است
 یعنی از دست من بسبب گاهی بود که در روز و کار خود را نشود که بحال نماز است تو بختی که راه کردم
 مثل این و الله خدا در روز از آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است
 وی یعنی آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 که اینست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 در حال او از آنست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه
 است خود را بر اینست که موصوف بود بر اوست اختیار از آنست که حال اوست است چنانکه

بیان ماضی آید واسطه دراز و بر خیزد و مکنه میشود میان آنها و میان خدا تعالی پس آن گروه چون سعادت
 و مسافعت کند بسوی خیرات و در خیرات نمی نهد پیش خود تا نه ماحدی از مخطیفات و آنها چون
 در آیند در مجالس و حدیث خطاب میکنند حق با آنها بکلام الهی خیر واسطه زبان معین و دیگری که در حدیث است
 که تمکین کرده اند و نفوس خود را ذکر نیست را و بسوی خدا تعالی مگر که سینه علی السلام حاجب است پس آنها
 مشاهد می کنند امری را از خدا تعالی بزرگتر می بینند پیش خود تا نه مکنه و آنها را الخطاب میکنند حدیثاً
 مگر زبان بسواج لغت او و حالت اول حالت نام عبد القادر است. رضی الله عنه و غیره شرح اگر در حق
 سر و الا فخر در کتاب فتوحات که در باب یکصد و سی و ششم در معرفت مقام صدق و اسرار لکن
 نوشته است که حال صدق منافع صدق است تمام این است از حال در مضمون حال و ما شریف و حاجی است
 در عمر و موجود در امام عبد القادر را رضی الله عنه حال صدق و وی محض و ممکن بود در حال صدق و کتب
 در زمان آنکه کسی مثل او بوده باشد در حال صدق **البجد فی الاربع فی خیر قلیه**
 رضی الله عنه است که با ذکر و عبادت است از آنجا که چیزی باشد مرید از دست شیخ که در آتش
 داخل میشود و دست او تپه میکند و آن برای چند چیز است یکی آنکه مریدی مشاهده یا مشکب شود باطن
 مرید با حفاست شیخ چنانچه تسلیم میشود و ظاهر مرید باطن شیخ و همان است باطن تقوی و در ظاهر باطن
 کما قالک تعالی و لیأس النقیض ذلک خیر و در مورد مولی رکت شیخ بسوی مرید سیوم
 صد و یک چیز که طالب میشود در شیخ در وقت الباس که آن محلج البیست است دفع حجب الله و
 تصفیه استعداد او و زبر که هرگاه شیخ واقف شود بر حال مرید خواهد دانست بنوعی آنچه در آن احتیاج
 است و او چهار مرتبه است میان مرید و شیخ پس آن باقی ماند میان مرید و اتصال قلبی و محبت است
 که آنرا اصطلاحات لغات فی الکتون جا که محبت است جانی یعنی الله عنه و غیره و تصوف از دست شیخ
 ابی سبیا مبارک بن ابی الفرج علی مخزومی پوشیده است چنانچه در جدول اول ازین بهره در مجامع است
 وی یعنی الله عنه کیفیت این سه سوره که آورده است در تعلیمات لاس سلسله بسنج قوی یعنی الله عنه
 باین نظم نوشته که شیخ ابو عبد القادر بن ابی صالح بن ابی عبد القادر حلی خرقه پوشیده از دست شیخ

ابن سید با بر کسب انبی الفرج علی مخزی و او از دست ابی الحسن است بن محمد بن یوسف قرشی بکار می
 داد و از دست شیخ ابی الفرج طرطوسی و او از دست شیخ ابی الفضل حید الواحد بن عبد العزیز بنی دینار از
 شیخ ابی کرش ابی نصر الله تعالی بود و اجماع الطایف اشرفی در تکلیف با زیدیم آورد دست که نسبت تصوف
 دی ضعیفانه بود و طرف میرسد کی تکلیف می بودیم با امام موسی کاظم پس گفته مذکوره مانا بر است علی بن ابی طالب
 و از وی تا آخر با ظهور رسانیده دست که شیخ ابی کرش ابی از دست سید الطایفه حمزه نجادی و او از
 دست سری سقانی و او از دست معروف که خلی و او از دست امام داود طائفی و او از دست حبیب بن
 ذریعت بود که که که داود طائفی از دست امام علی بن موالی و او از دست ابی از دست ابی موسی الرضا
 و او از دست ابی الدردودانم بفرصت و او دی زید از زید و امام محمد باقر و دی زید از زید و امام زین العابدین
 و دی زید از زید و امام ابی عبد الله الحسین و دی زید از زید و میر المومنین امام القاسم علی ابن ابی طالب
 رضی الله تعالی عنهم مخزی بصیرت و فتح خابره را داشته است بسوی مجازات بندگان
 فی حاشیه باطنی است محضی تا آنکه در جواب خیالی رضی الله عنه ظاهر افتاد از شیخ ابی سعید رضی الله عنه
 پرسشید و با جمعی کثیر از اولیای عارفین و عرفا کمالین ملاقات کرده و صحبت داشته است بیک سو
 است از سزا زیناب سالت ماب صلی الله علیه و سلم کرده و از آنجا است که وی رضی الله عنه فرمود
 که مرا بیکس تربیت کرد و منو آنچه من صلی الله علیه و سلم و شیخ از وی رضی الله عنه پرسیدند که کسیر بود
 طریق کدام است فرمود در ابتدا پس من ابو سعید است و الحال در دنیا نبوت و فتنه شاد و می یکم
 و از هر دو آب می نوشم و برای نبوت پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم و دریا فتنه علی ابن ابی طالب است
 رضی الله عنه که ذاتی محبوب القلوب شیخ و او و نصیری در دنیا چو شیخ مخصوص الحکم گفته که بر قطب
 و ابدان او و او مذلت خدمت بشری باشد و احوال سید محمد القادر رضی الله عنه و پیغمبر بود و تا
 استقبال شده است تکلیف استر شاد او و خدمت او هر چه را از شیخ بلکه او مستقیم است زوریا
 نبوت و دریا فتنه و اگر او را از کسی می بود هر این مقول میشد و شیخ علی بن ابی طالب
 شرح مشکوٰه نوشته که جوان نبوت یعنی قطب است لایله باشد مستور شمشیر خواص و عوام و غیر خلق

در اینجا ستم آنچه فعل کرده است سید علی انبیا علی که سید عبد القادر رضی الله عنه بود قطب فزونی که ستمناز
از مرتبه بر او رسوبی تمام نبوت که انفس فی الغیث **النهر الرابع** و بشارت

الاولیاء به و شایف علیک رضی الله عنه و این بشارت است بر سید محمد و اول
الجدون الاول بشارت و الشناخ قبل قولیه رضی الله عنه

تمام اوج از محمد بن سعید بن احمد بن فریح زکامانی رحمة الله علیه در کتاب روضة الشواظ فی مناقب
الشیخ عبد القادر در باب خامس نوشته است که عمداً تاریخ ذکر کرده اند که از زمان شیخ عالم حاتم
الی علی السنین بن سباصیری رضی الله عنه تا زمان ظهور شیخ عبد القادر رضی الله عنه شیخ در مجلسی که
برجاووه نشست کوشادت و اول ظهور شیخ عبد القادر رضی الله عنه و خبر داد که وقتی قطب است
اخبار باشد در مابین شما از کتب کوفیه و غیره متضمن این بشارت نوشته است و در این

شعر شریف است بر تکریم شیخ مستخرج و فی عصره کما فی انبیا تکریم و

کواهی دادند بر تکریم او محمد شایخ که در عصر او بود بدلی اخبار انما اللدین بقدره و فیهم سرور
بقدر و صد المیمون الصخر م طایفه از آنان که در آن زمان بودند بشارت ده و در باطن با یک

او که بزرگترین عالم است کما لعالم البصر الحسب اللدین و غیره الطبرقی لسان الی و لیس انشور
مثلاً عالم حسن بصری که مهور کرده و راضی با برای مفرک کنده و میر کنده و غیره و الساجی فی

عصر الشریف الفصیح محی الدین عبدالقادر و از آن زمان عالمی حسن بصری تا زمان شیخ
طلب محی الدین عبد القادر صاحبین از نفس کان صدق و ما به و الا و لیس هم با کرم طایفه

نیست هیچ رئیس که در زمان خود بود و کتب است و ادوم از اول بزرگترین عالم عالم شیخ محی الدین
صالحی که تکریم از جامع الفکره المیزان کاتب بر وجود شیخ محی الدین که در زمان خود سباحت

است و در تکریم سبب حکم سبب ان الکتاب فی اهلها جهاد فی خلاصه خود هم و کل عباد کرم
و میر بود در آن زمان و جهان بود از این سبب پیش از آنکه انبیا و غیره شکر می مید و اولی کسایط انبیا

تقدیم جیسند و غیره و تکریم کل بحسب کماله و اولی کسایط انبیا و اولی کسایط انبیا
تقدیم جیسند و غیره و تکریم کل بحسب کماله و اولی کسایط انبیا و اولی کسایط انبیا

نسیب ساند و بر ستاره و در سر او صاحب القلم الذی حصصت له انبیا الاولیاء کبر
 بعین حق تعالی و در صاحبی است که بر وی کرده اند بزرگوار و بنیادی اولیای حق تعالی است از قائل حق تعالی
 علی که بیست و نه مرتبه علی را تعقیب کند که با هر یک از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 قدم بر آن نهی که با هر یک از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 پس خود و نه بر او نه بر سر وی خود را برای بزرگوار و بنیادی اولیای حق تعالی است از قائل حق تعالی
 تعالی بود و اینها هم از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 تعالی بود که در آنست بود وی از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 بر او است شیخ اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 پس شیخ از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 و عالی از اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 علی که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 از وی مردی است شیخ اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 به غیر اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 سکه که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 اعیان اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که
 میگفت آید در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که

کتب است از شیخ ابوالحسن
 در اینها که استخوان کرده بود بر کسی بود که

بنیون کشیدند این نه که گفت که گفت که مراد من اینست که در این نه که گفت که گفت که
 که بیاید این بود و صدق و اطلاق این را باید متوجه شد و عرض شود که خود را کسی سیس و یکجا رسا
 و وقت در عرف کسی از اهل عربی شمشیر بود این جواب سوال خدا صلی الله علیه و آله و آیه که صدق
 معنی الله بود و هر صریح که یار رسول الله مازخ بود نشان پس حضرت صلی الله علیه و آله و آیه خود را ای ای
 میفرمود این است و اشارت بای بر صدق کرد پس فرمود این ای ای که همه ترا خرمه بوسه
 بجا میماند پس صریح معنی الله علیه و آله و آیه را پوستاند و دست خود بر سینه میمالی و اگر بیاید گفت
 با ذکر الله شاکت پس آنحضرت صلی الله علیه و آله و آیه میفرمود ای ای پس بر این ای ای که خداوند و رحمت
 منن این طریق از دست من جدا نگرده اند بر ما خواهد کرد بیدار با باب بحث این است
 چه ایها اگر کند پس شده است و در حق آمد در قیامت شست تو تو را با ما نخواستیم هر چه از ما
 آبی بر این ظهور تو در فرساده شد نه یعنی ات این روی برای قیام تو بر سر از خواب بیدار شد و آنگاه
 ظاهر بریدن خود بود و یافت و بر سر او قرار یابد لذت این یافت پس که بیا کند شد و اطلاق
 که این بر این آمد رسید پس علی بر روی خود آوردند از طرف ظاهر شد با دو علامت قربت این
 دست از دست گشت آنها ما از خدا تعالی قوی از هر جا بود که قیامت ذکر او ان و باطل سکونت
 انقباض کرده و با چنانچه در دست او را نه شده بود که با چنانست ظاهر زیادت کاه بود و در دست
 و ذات چنان این ظاهر بودی در نشان شد که عوام و بنده حاضران وقت بوی خوش شمیدند که در دنیا
 هیچ چیز شمشیر از این نباشد و میدار ذرات ناله و آوازه در همه و با طرائف بقیاع سبحی باشد
 رضی الله عنده و روی سست از شیخ بن الفتح بن محمد بن عبد الوهاب بنی نبطی بلکه حتمت علیه السلام
 شیخ ابی حمزه شمشیر با حق از حدیث سکت که شیخ شمشیر بود بر این بر او ذکر شیخ عبد القادر که شمشیر
 در دست قرین و چنانچه هر که در دست او بر فضل از خصیص سه نمود و اوقات زیاد از این کشیدم
 نمی دانست پر بیدار شمشیر در مسکنات دنیا این می از صد و آنهاست و مشکوف شد برین
 مراتب انقباض برین شیخ بن الفتح و در آنهاست مشکوف شد برین مراتب

این حدیث در
 کتاب انقباض
 شمشیر
 است
 و در
 کتاب
 انقباض
 شمشیر
 است

پس از آنکه دست زانها در کتوف شد بر من انوار کما شریف این بر من بر کبریا است
 ظاهر خواهد ساخت او را خدا تعالی در تطهیر که ظاهر میشود در آن مکه صلیحان عالمین بخدا
 عز و جل و در اعمال با قول و غیرت بر لبه تعالی در دعوات عالمات خواهد رسانید خلق شکر را از بندگانش
 خود خواهد داد کسی است که خدا ای عجب در جلال و در برکاتش خواهد کرد و در روز قیامت بر سر او
 بیاد شریف خواهد شد که از ایمان بر شایع عتق با کما عتق انان و در آن وقت در جوار این بر قافله
 قطع طریق میگرد و بطریق و با هدایت جان در بند شرف و اقبال در قره شریف این که بر این با بند خود بعضی از آنها
 بر شستند و سوال اینها است کرده که شستند چون وقت سجده او پیش این بر شستند شکر بر این
 خود داشتند تا بر شریف میباید که گفت سجده از آن بدین مثال نمی تواند کرد و با آنست که ما هم
 با تویم اما سوال از آنست که پیش شریف او بر کبریا بر از امر این خود را فرمود بر سجده اما اما قنات کنیم
 مضه لاین خدا و بر این نادیده چون آنها او را در وقت این سجده را فرمود در کماهای است
 و خوانند شریفی است فرمود که از یاد از تحقیق شریف شده در این کما بر اینها بدست شریف
 در هر کوزه و در هر کوزه بر مصداق شریف این شریف در هر چهارم فرمود ای با همه بر وجه عدا و عدا
 پیشین و موسی خدا و موت که که شریف کامل شکل شد پس بجا و با آمد شریف او که فرمود که ای محمد
 بجا و سینه با آنی بر شریف رسید که در سر در و بر سجده و اصل بند آمدنی گفت روز اول ترک دنیا
 که در روز دوم ترک نوبت نمود و در روز سیم در وقت اگر دم بخورد از غیر اولی اما از آنجا و او از شستند که بود
 که تلبیه است از گردان در عدا و که در پی است از بطایع ساکن شده و با کما فرمود و در سجده و در سجده و در سجده
 است ظاهر در زیارت کاه مردم عروسی است از شریف ابی احمد عبدالعزیز بن علی موسی حرمی عقیقتی
 در حق تعالی بر و است شریف ابی ایوب بن یوسف بن ایوب بن حسین بن شعیب مهدی بر و خبری که از شریف
 سینه صده شصت چهارم عجز میکند عتق میدهد خواهد شد و در ملک بر سپه که او را از خود عتق خواهد بود
 در کرامت تعزیرانمزه کاه عالم که در قدمی هدیه علی القدر کل ذل الله و در آید و با اهل وقت
 او از بر خواهد داد و کسی است که شرف شود در زمان او و قنیه با در هر که بیستند او را

در کرامت تعزیرانمزه کاه عالم که در قدمی هدیه علی القدر کل ذل الله و در آید و با اهل وقت او از بر خواهد داد و کسی است که شرف شود در زمان او و قنیه با در هر که بیستند او را

الحمد لله الثاني في البشارة واللقاء قبل الظهور

بشیر بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام بنی البرکات امین بر او عهد شد بودی که ششمین شیخ عرفان است
 بطریق دیگر از جهت آنکه در سینه جاسد داشت و وحی بجز بکفتم در آمد سب در بدو و جانی غیر
 شریف نام بودی عهد العبادت مستغرق شد تا در پیرت مقامات و طهارت خواهد کرد و در بعضی
 کرامات روشن شود حضرت عالی بدانکه در وقت محبت الهی و حضور شود در ذمه کون و آنچه در این است
 از فاضل منقول و ادا اندی است از شیخ در کتب مقدم شده سبب بان در قدم و در بعضی است و در کتب
 است از آنست بان در ازل و زمان است و حضرت حق عزوجل و مکارم قدس و وی از کتب است
 است که بنات آنرا پیش می آید اولیاد آنکه شیخ عزرا بن جعفر و در ایام ائمه است بدانکه
 مشایخ عراق ایمان یارین و اهلان مفرقین است صاحب کرامات ظاهر و باحوال نازد و اهلان
 خاندان و اهلان صفا و مقامات سعید و اسرار قدس بود و مشایخ الطایف بود بانا است
 بکفتم ساکن بوده در شیخ تقیبات از بطایع بود و غایب و فانی یافت و من او را زنده و غیر او با کرامت
 ظاهر و زیارت گاه مردم هر شیخ است از شیخ ابی احق بر اسم و شرف الی الخالد عبد الرحمن بن محمد
 بن عبد السمیع که است سید بر جعفر از ایمان داران شیخ مستفید بطریق حین الله علیه بکفتم که در کتب
 بحالی شیخ محمد بن عبد القادر یعنی الله عز و کرا از شیخ است مستفید بکفتم برآمد پس گفت که مستفید
 خواهد کرد که مستفید آورد و شود در بدو بدو و مرتبه او در میان تارغان و میراد و حالیکه و دست
 این بین است زود حد اعلی و سوال از حدیث و سلوک و وقت پس بر که از ظاهر بانه آفرینست
 پس باینکه با حضرت او تقییم کند تا او را که شیخ منصور از کجا بر شیخ خوارق و اهلان عارفان بود
 در ما مفرقین و کلام بکفتم است صاحب کرامات ظاهر و کجاب از عود و صاحب تقییم شد
 در سیه العبدی که کرامات بود و در ایام ربیبی گذشت در یک مردم بر گرفته با زوی او در
 که دست که شیر آید در شانی بود که در فرمود با کفتم بر شما که منع من نشود و بسیار کلمات است
 کرده و فرود گذشت پس شیخ آن شیر گفت بمراد از حد اعلی و مردم و اهلان شیخ بانه با زوی او

بشیر بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام بنی البرکات امین

بشیر بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام بنی البرکات امین

گفته بر مایه بی حساب بنده گفت یا شیخ اینموم اذ الحلال و الحرام در هر کجاست سخن بگویند استوار است
 بدهای او که با کسی جز او بر حسب بود و بجان است بر او شکر از کسب و دوی جز من خطه ساکن بود و نیز
 و نماز درین طایفه و اوقات با کجا اندود از هر شد و با کجا نماند یافت در قول شد و قهر او با کجا نماند
 که بر بنده است که مردم هر صومی است از تاج العادین بی الوفا بر ما باشد شیخ علی بن محمد کزانی از تاج العادین
 و شیخ العباس بن علی بن محمد کزانی شیخ ابی محمد عبدالرحمن طوسی شیخ ابی محمد علی بن محمد عبدالقادر بن محمد
 و با نام جوانی برای زیارت تاج العادین می آمدند بعد از آنکه شیخ تاج العادین او را دید و بر وی بیخاست
 بر وی او را در محراب نشست که بر خیزد برای وی بناد و کجا چند قدم پیش رفت برای ملاقات او
 و میگفت کن ای کاشی میسازد و بد که بسته بری و دل اند چون این سخن از او کرد شد تا بان او از بندگی
 پرستید گفت این جوان را در تپه است که از وقت جماعت شونده و همه صبح عام کوسای می در تپه او که در جفا
 بر او نشاء و بگوید بگذرد تا در تپه بر کوه کوهی از تپه و وی در آن روز جماعت پیش فرود آمد و مشهور
 مراد او را قباب جزو نماز عصر او زیرا که او طلب آنهاست پس هر که از تپه او را باه آنوقت از یاد که از تپه
 کند بر فرود آمد او هر صومی است ابتدا از تاج العادین بی الوفا و است شیخ ابی سعید حسینی
 علامه و شیخ کزانی و شیخ عمر زاده و شیخ علی بن یحیی شیخ ماجه کردی که تاج العادین روزی بر کوهی سخن
 میفرمود پس از آمد و مجلس او شیخ علی بن محمد بن عبدالقادر رضی الله عنه و دمان بنیکه جوان بود و بعد از
 تازه آمد پس تاج العادین قطع کلام کرده فرمود با تراج ابویس او را از مجلس بر آورد و تاج العادین
 مشغول به سخن کرد و پیر روی رضی الله عنه تازه با تاج العادین قطع کلام کرده با تراج فرمود و بر او
 پس هر صومی است تاج العادین از کوهی فرود آمد و او بی معاف کرد و در میان مردم چشم او بسته
 داد و گفت این مجلس را بر خیزد و این ایضا و برای وی از کلام با تراج او را من گزوم بگو تا در این
 او را فرمود بجزت مسجد که بر سر او بود ایست کرد و گذشته اند و ایست این از شرق مغرب پر است
 از عبد القادر الحمال وقت است و در غم غم وقت تو خواهد آمد ای عبد القادر هر چه باک میکند و خاک
 بگرد و در غم تو با کس خواهد کرد و ما و زرق است و او را در ای و در پیر این و سجده و تصدیق و حساب

شهادت از تاج العادین
 در سنه ۷۰۰

پس در بعضی از آنکه گفته شد از بیخ طهارتین بدست گرفت تا جاعل العارضین گفت که در پیشانی او می نامد داعی مخزنی
 است چون مجلس تمام شد قیام العارضین از کرسی خود آمدند و بر پایه زویرین کرسی نشستند و دست بر ارضی انداختند
 بدست خود و در پیش خود ایستادند دیگر گرفت و فرمود ای محمد الطاهر قیامت است چون آنوقت آمد پس این
 بر سرست و ایاد کن شیخ عمر نیز از کف دست که سجده تاج العارضین نزد می نشینی افتد بگوید چون نماز بر زمین
 می بنهاده و اندامی از آن خود بگیرد بگوید بعد از وفات و بی همتی اندامی که از ابروی بسته یافته پس
 شیخ علی بن عیسی آنرا گرفت و بعد از آن شیخ محمود بن قایدانی گرفت و قصد که تاج العارضین داده بود آنرا
 بعد از وی یعنی الله عز و جل اگر کسی دست مس بگیرد دست او پاک است و پاک است بیلز و عروسی است البسنا
 از تاج العارضین بر و این است شیخ ابی محمد مظفر ناظرانی که بود و هم از تاج العارضین در زمان او بود و کفیه پس
 کفیه ای مظفر در بندگن چون شیخ جوانی محمد قصد دخول کند من کن پس بر آنکه در آن در بر خاستم تا که
 شیخ عبد العار که آنوقت جوان بود آمد و قصد دخول نمود پس از شیخ برای دخول او استیذان نمودم
 اذن غار و دیدم او را که میگردید در زمان او به باطن سبب استراحت و چون او را دیدم چند کلمه فرمود
 مدافعه کرد و ما بر کفستان عبد القادر شمر فرستیدیم که منع کردم ترانه و خجال بر مرتبه او را از راه آنجا
 بلکه از راه خوف منع کرده بودم لیکن چون دستور که برستی تو از زمین بگیر می بلک من عطا کنی پس این ششم
 بدانکه تاج العارضین شیخ ابی الوفا رکنه الله علیه از اعیان و شیخ عراقی باجلاء عا فان سب صاحب
 کرمانت عارقه در احوال طایفه انفاس سباده و صاحب مکتب براسخ در قرآن مکتب بود و در کتب و توابع و غیره
 دو دفتر لفظی تا جابح طویز داشت و بر دو دفتر شدند جماعه از عهد و متشیخ عراقی مثل شیخ علی بن عیسی
 و شیخ ابی بن بطریق شیخ عبد الرحمن طایفه شیخ مظفر ناظرانی و شیخ نایب کردی و شیخ احمد قلی بیسنه
 در عهد نامه در اول کسی است که در عراق ملقب شد به تاج العارضین و او سبکت سدیدت است صاحب
 اصیحتت عمریه و شیخ علی بن عیسی منقول است که در زمان وی بره کس از اولیا نمازنده از نماز اول
 غیبه او شد و اسرار محمد بنده در آن نماز که شترک بودند و چیزی از آن را بر آنها مشکل شد نزد شیخ علی بن
 برای سوال از آن زمانه و او با حقیقته شنیدند که بر حضور او شیخ از اهل سواد در آن اظهار میدارند و شنیدند

سئوال است شیخ ابوالعباس صمد الله علیه که این فرنگ ششمنه انانیل بعد از مسرکه و برودت دارد او
 در ششمنه یوسف همان گریبان آمد او را بصبر فرمود و بعد از آن گشت با آنکه بنیاد گیشای خود را در
 گشت این در زان گشت بخانه خوب بود پس از خواهی با ششمنه بخانه آمد پس در او خانه یافت است
 از عارض پرسید گفت احوال در ششمنه غرضی باور در خود قید بودم ششمنه که گاهی از رانندگی بودم
 آمد و برده است او در یک چشم زدن در این ششمنه آمد و قیام کرد و گفت از امر خدا چه می بینی
 ای من سوره دور بود و بعد از آن که هر چه که فرمود است از جانت در عهد و دست پناه بود و چنان
 بجز به سوره شده دور است بنام خدا و بی هیچ بجز بود و از او شنیده میست و دور بود و بی هیچ انان اول است
 و مرد و بیک سیک از هر است بر و میرفت استغالی که بود و من به بخانه نمان بود بعد از ششمنه او را باور بود
 پیران آمد و در دوزخ و در دوزخ که در دوزخ است از شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه
 بر او است شیخ ابوبکر بن محمد بن شهابانی بخانه می سرود بخانه ای از شیخ قیس بن ابراهیم ششمنی
 در ششمنه که روزی صبحی از غوغای او شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت از عارض گفت که
 گفت که در آن کفر گفت که در آن کفر است خدا شهابانی در ششمنه که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 بخانه آمد و بعد از آنکه او در آن است که بعد از آنکه شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که
 اولیاد وقت او به ششمنه که شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 در همان زمان است صاحب قیاسی و گفت که شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 بعد از آنکه صاحب قیاسی گفت که شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 و باغ طوبی در حقایق که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 با شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 بود بعد از آنکه شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 که در این زمان است صاحب قیاسی و گفت که شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه
 پس بعد از آنکه شیخ علی بن سید سنجاری از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه که گفت که در سبب عیور و الطهور بودی از ششمنه

شیخ ابوالعباس صمد الله علیه

چون در آن روز غیبت شدیم پسر امام کوی صمدی که از غیبت خود در خواب دیدم از خواب بیدار شدم و در آن وقت
 پس بیدار شدم در خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم خواب دیدم ششم شب
 آنچه بعد از آن که در خواب دیدم و در خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم خواب دیدم
 و خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب
 قوی بود و چون در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب
 بد آنکه آنکه در خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم خواب دیدم که در آن وقت که ششم شب
 و بسوی مردم برآمد مردم را از هر جانب بسوی من سارعت نمودند و در آن وقت که ششم شب که رسول خدا صلی الله علیه و سلم
 موسوی است ساکن شده در قریه پیران زمین که کسوف از آسمان بخار و در آنجا دو خاست است
 در آنجا و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 گفته رسید و است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 کسی شنیدند که در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 از آنجا رسید و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 یا اعلی بن عبدالمطلب شیخ ابی الفتح نصر بن عثمان بن برهان داماد فیروز حسنی سلمی قهری که در آنجا
 در شب خواب خوب بیدار بود برای طلب علم و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 و دعوات صلی میگردید و آنرا در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 میشود و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 نزل آن جوان بود برای نجات از جهنم و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 تا آمد و من گفتم تا آنکه از او سوالی کنی و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 اینک که سوالی از او کنی بلکه مستطرب کلمات میدارد و با شوهر چنان بجان او داد که او را زنده دیدم در مکان او
 اندک آنکه در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است
 این مقام سوالی از او کنی تا آنکه از او سوالی کنی و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است و در آنجا دو خاست است

باری که در آنجا دو خاست است

این که حضرت زین العابدین علیه السلام را در میان سگهای ازین زمین که چون آب میخورند سوا از این سگها حضرت
 زین را بر سر گرفته و تمام باطن میزاید و گوشتش ازین آب تو سیر میوی که شیخ محمد العابدی در حدیث
 و تروکیه و غیره یاد گرفته ای همه آنها در عیون با حق گردی خدا تعالی و رسول او امیر است و آب
 که میخورد که در دنیا و آخرت هر کسی بخورد سگها را و سگها را با حق گردی خدا تعالی و رسول او امیر است
 و میخورد که او را ای وقت زاکر و پناه و جاده اندر این نظر و اعتدال ازین زمین حضرت علی از نظر
 غایت است از شیخ محمد باقر رضی الله عنده عرض کرده در این مقامات ترس از این شیخ زین العابدین
 در او وقت قدسی هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
 پس شیخانی در علوم بشری و غیره تا که با حق شد در این غایت که در میان ازین زمین و سگها را
 بطبع منظره و در هر طوره بود و صاحبان بصیرت در روشن با نور انبیا و معصومین که در این عالم بود
 زود پادشاه و در هر فرستاد پادشاه و در هر ادوای انوار و نفع صحت و نفع شکر و در زمینین
 و عمارت و انوار با جهت مناظره و جمع کرده وی در مناظره غالب آمد و در شکست که در زمینین نزد
 پادشاه و در هر منظر شد بعد چندی بروی خرم پادشاه که بسیار زمین بود و استعد کرده و سوال از زود او
 که پادشاه و در هر قدرانی بود قبول کرد و کثیرا صحبت کرد و در زمین انوار این نفع انوار شد و ترویج
 پادشاه خود و سخن فرستاد و یاد کرد و در دست که این از سبب است و انانین پس آمد به شیخ و سلطان
 نورالدین شهید مرقدید و بارگاه کربلا و خائفین برود و دنیا برین بسیار انبیا و معصومین بود
 در حکم الله علیه است **الکامل الثالث فی شأنه** که اول آن که علیه السلام

شأن شیخ کاظم علیه السلام

عنه و این جدول شریف بود **شعبه الاول فی شأنه**
 معاصی و غیره رضی الله عنهم مروی است از شیخ ابی حمزه محمد بن یحیی بن ابی حمزه که در این شأن
 نوالی اندوای که کشیدیم به خود را یافت که بود و در زمی نزد شیخ حماد و ابن حمزه علیه السلام شیخ
 عبد القادر رضی الله عنده نزد او شریف آورد و اول وقت بی رضی الله عنده چون بود شیخ حماد برای تعظیم او
 ایستاد و طافات با او نمود و دو جا که که خوشی بود هر که استوار کرد که چند آن حرکت نمیکند و با او چو

نشاندند و در سینه بزرگ چاقی است بسیار صفت و کلام وی غرض از آنست که هر چند کافران
 از جواب کائنات که ما در شده باشند از قول خطاب از خارج ملک و عورت آنها یاد از حج و عبادت آنها
 عقیدت بر شیخ خدا گفت که تو سر و راه دکان مصری ما که از طریق عبادت است از اثر و خطا که در ملک است
 پیدا آید و گمانی باطنی آن بجز ملک برانی وجود و اثر میکند که انی اصطلاحات لشیخ الاکبر محمد بن عبد
 مروزی است از شیخ ابی القاسم محمد بن سید و برادر کشیدیم شیخ نجیب الدین عبد القادر بن محمد بن
 سید و در حق سید و یکت که بودم نزد شیخ معارف و با هر چه شد علیه شیخ محمد بن عبد القادر بن محمد بن
 نیز نزد وی نشسته بود و کلام عظیم فرمود و شیخ معارف گفت ای عبد القادر تو سخنان عجیبی گویی آیا تو نیز یکی
 فدایتان ای پسر من غرض از آنست که گفت است خود بر سینه شیخ ظاهر شده که گفت بر سینه من کشیدم و او که در ملک
 من چه نوشته است بر شیخ معارف سید و در اندکی بعد گفت من پیش وی غرض از آنست که است از سینه
 وی برداشتم شیخ معارف گفت خواندم در کتب است او که از خدا تعالی جدا و با همه و جان کرد است و او که
 با وی کرده گفت که باکی نیست بعد از این باکی نیست بعد از این ذللت فضل الله قوتیه من شیخ
 والله ذل و الفضل العظیم با آنکه که عبادت است از او فخرهای گفت مع القادر حال سید و او با
 و اخبار آيات که از آن بزرگوار که انی اصطلاحات لشیخ الاکبر محمد بن سید و مروزی است
 از شیخ ابی القاسم محمد بن سید و در حق سید و در اندکی بعد گفت من پیش وی غرض از آنست که است از سینه
 خواست این شیخ معارف که چون پیدا او را ای پسر من گفت که ترا به این مرد و تشریف همی آید است
 و عبد القادر در آنجا چون او را این امر بدیدم که در آن روزی برای من در ظاهر آمد و گوید که فراموش کنی ای پسر
 را از روزی که تو من را دیدی که من در مسجد و چشم کسی مثل او بر آید نه می در عراق مثل او و چشم مشرق
 بزرگی میکند بر مغرب سبب او بود و ضرب او تیر شتر داد و او را بدیدم تیر واضح بود که شیخ ابی القاسم
 از اعیان شیخ و آمد و او را دیدم صاحب کلمات خارق و تعریف تمام مقامات متعالیه و صفات غیبیه
 و احاطه این صفت که از او تا مغرب اجود و عارفان و مطلقا ترا و محمدان مغرب است اهل مغرب و صفات
 احوال وی سید و ندیدم علی آن مشبه دوی عزت الله علیس کن بود و در این کتب که در مغرب و سکون من جمله

این شیخ ابی القاسم
 است

در نیکه مشاء تحتانیه قریه سبت از افعال نجاس که پلده است از بلاد مغربش و وفاتت با چنانچه متوطن بود و عمر او
 در آن شد و قبر او چنانچه است ظاهراً زیارتگاه مردم اهل مغرب و زاد او ایسکه یکند بعضی پدر بزرگت
 بسبب بزرگی شان او در ضمن ائمه عده معتدلی است از شیخ ابی سعید بن مشکوره که در سنه ۱۰۰ که در هنگام قتل حضرت
 زین العابدین علی مرتضی آمدن وی در حجر انشسته بود و در گذر او شیر و دیگر وحوش کثیره و بونای سر بریده کلان
 برینجا بودند با یکدیگر کشیدند و یکی از بزرگان ایزد انبیا بود پس یکی از آنها را او آغوش نمود که با او می سخن میگوید
 پس شیخ او را گفت رزق تو فلان جا است پس از نزد وی رفت و همچنین یک یک آمد و او از گردو
 سخن شیخ شنید و رفت چون شیخ کی نزد او باقی ماند که عمر آنی سردار سن این حدیث گفت ای شیخ
 این وحوش در حضور تو جمع شده شکایت کردنکی از سبب قتل خودند و گفتند که سبب این کج نکوت
 بجای دیگر مغرب از بلاد مغرب انستیانگی است و خدا تعالی مراد از ذوق آنها از وفات آن دو ملاحظه آن
 سطلع کروانید پس آنها را خبر بان داد و آنها تنوی از ذوق خود برداشته و عروسی است از شیخ
 ابی القاسم بن عبد الله بن منصور بن شیخ ابی الحسن علی خیار بغدادی که شنیدم شیخ ابی القاسم عمر بن مسعود
 بزاری را میگفت که شیخ محی الدین بن عبد القادر رضی الله عنه پیشتر شناسی شیخ عدی بن مسافر و میگردد پس
 مشتاق دیدن او گشتم و از وی رضی الله عنه اجازت خواستم که در روز وفات او کنم افون او در این
 یکوه بکار آمدم و شیخ عدی را در حجره آن علیه بر روز او بیاد او ایستاده یا ختم بر او دیده گفتم ایها عمر ترک
 کردی در بار او آمدی چاره را ای عمر شیخ عبد القادر ملک از جمله اولیا و قایده را سبب تمامه معین است
 درین عصره بلکه شیخ شرف الدین ابوالفضائل عدی بن مسافر بن اسمعیل بن سون بن مروان بن عثمان
 بن مروان بن حکم بن مروان اموی از اعیان شیخ مشهورین و اهلای عارفین و خطا معترین مجوسین و مسافر
 کزانات و اشحو و افعال خارق و مقامات رفیده و احوال نفیسه و عتاین سفید سماره و طایفه داستانات
 لطیفه و همه طایفه و معالی نوزانیه بود بهیبت تمامه در عهده و در وجه با بهیبت پیسید و در عیون داشت و یکی است
 از ارکان طریقت و علامه علمای و صدور زاهد و محققین و محرم سبب جلالی رضی الله عنه اکثر شناسی او میکرد و
 گویا بیاد داشت او میداد و میگفت که نبوت اگر بجا است حاصل شد شیخ عدی بن مسافر از امری داشت

مستوفی است از شیخ بنی حضرت محمد که خدمت شیخ عی بنی مسافر فرمودند و بیست سال گذشت و در آن
 دیدم آنجا ایستاده زنی بسیار دوست در پیش کتف که در سخنهای کهنه سخن می گفت و آن سوی صورتش
 دسره نعلی چرمی بزرگ و قدش در پیش دوست خود برسد و زنی در پس همه در آن بلاوقت هر دو حرکت دادند
 پیش از این دستم دهان که نام قرآن بخواند و در آن زمان برین بسیدتی شد و با حال از آن خود کلاه دست
 گفته کان قرآن ام از آنجور دوی می گفت بر دوشوی جز به ششم از بحر محیطه و در آن مسجدی در رسید
 پیروی خواستی یافت او را که شیخ عی بنی مسافر را میگوید بر سر این باقر ارض و خرافات بر امر که در آن زمان
 بر او با شسته گتمی سسند و ازین کجوبه بحر محیطه در میان بر که برین زار بر باد ایستاده و جود دست
 به بازوی من زده و در گرد خود زار این جزیره بافته و نه استم که چگونه آدم پسین مسجد در آن مسجدی
 با هیبت بارنگر و در پیش شیخ عی بنی مسافر برین که بر کوه کتف جزایه الله فرنگم ادا الی سسند
 کن این هیبت گفت که کن ای هیبت تراص در صورت در پنج دست ادا و در پنج خود که در عرض او شوم چون
 این خطر و نااهم بود که قادی بنی کتف سسند لایکون که در میان در میان وی دست به بازوی من زده و در
 نمود و در زار و شیخ عی بنی مسافر با تمام تر گفت که آن بر کی سسند از ده مراسم و دوی در پیش شیخ
 و اصل از آن سسند و در کوه بکاره و قولین نمود و در حالش تا که وفات یافت در سسند ایستاده
 و بخانه و سسند و در آن سسند و در ناوی خود در آن کوه بود و در اول هر زیارت که است سخن از سسند
 مروی است از شیخ ابی محمد علی بن ادریس شیخ ابی الحسن جومعی و شیخ ابی القاسم عمر زیدی در این
 خاص القضاة الی اصل الفخر محمد بن عبد الله طبرستان که چون شیخ از شیخ کتف سسند که الله علیه و آله زیارت سسند
 حج الی بن عبد العاد بنی الله عن سسند و از زبیر بن ابی عیسان اصحاب شیخ می برآمد و چون زبیر سسند از سسند
 زبان نمود و امر سسند که در روز جو سسند سسند و کای خود هر با ایشان سسند سسند و سسند که کتف
 گوید و با آنکه در راه و در خطره تا آنکه سسند سسند که سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند
 دوی در آن کتف از ده مراسم سسند و زبیر از سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند
 در هر دو سسند و در آن سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند سسند

تاریخ شیخ ابی محمد علی بن ادریس

کتابی برادر بیاض من بر فاضل پیشه و مبارز می نویسد و مبارز می نوشت و مبارز می نویسد و مبارز می نویسد
 میفرمود آنچه چیزی نویسد و نوشته خوانی بر می میگفت ای سسرور من تو سگها را از خوف تو سرخ
 بر کلاه از خوف تو من می مایم شوم بر می نویسد الله عز و جل بر او هیچ خوف نیست مروی است
 ایضا از او این مذکورین که در روز شنبه علی بن حسین قدس سره از او این بود پیش او صاحب این
 نشست بود بر می آمد به شیخ علی بن حسین مکرر می نمود و باز رفت شیخ علی بن حسین بر عادت و کبریت
 صاحب از او این گفت ای سسرور من این چیست گفت چون زانکه خبیثه رسد چه خواهی کرد گفت نخواهم
 چیزی کرد که وی که بر سر بود بر ما محال باشد تا که ما آرم آنچه نمکرده باشد ترا شیخ علی بن حسین گفت بچنین
 سز که آمد دست مرا حکم علی بن حسین است مرا از مبارزت بسوی ایشان را صاحب بر او این گفت
 زن که از غیبه است گفت آن شیخ عبد القادر است که ضعیف او خدا و شاخ نیست از خوف تو سگها را
 وجود دست درین صحر و صحیح آمد و موجود از روی نظر علی بن حسین می آید که از روی او نور بر آید
 که در آن خودی طلبد مروی است از شیخ ابی سعید و صاحب این که بر چیزی عطا کرد که کبر شیخ علی بن
 حسین رحمه الله علیه برای زیارت شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه آمد و وی بعضی از جمله گفته بود پس
 خواستیم که بیدار شویم شیخ علی بن حسین با ما سخن کرد و گفت و الله و الله که این خوابم را از
 خدا تعالی برگزیده بود و عمارت آن مثل وی بعضی از جمله و چون می بعضی از جمله پیدا شدند و خود من محمدی ام
 و عمارت این صیوسی بود و نیز در صحاف کلام علی بن حسین بود شیخ علی بن حسین گفت که ای سسرور
 دی بعضی از جمله که مثل این کلام فرمایند مروی است از شیخ ابی محمد علی بن ابی بکر بن محمد بن حسین
 بن حسین بن ابی طالب که کشیدند شیخ علی بن حسین را قدس سره میگفت که کجا برای زیارت شیخ محمد بن
 عبد القادر رضی الله عنه میخواد آمد و بر باغالی نام در دستش بود در نماز نمی خواند من دیدم بسوی شما
 که چو بعضی از جمله الغیب هر صفت همه را دریافته اند از جمله گفته اند که هر چه از شیخ کشیدیم
 تمام شود نماز من بعضی از جمله و جان او را بدو بر او دست او با دست ما قدم او بر او و شما این است
 و آنچه است حکم او بر این چون وی بعضی از جمله از نماز سزاوار و او از شما پیش می آید و مبارزت از شما

شیخ علی بن حسین
 در روز شنبه

بودی و هر چه در آنند سببای و دانش علی بن ابی طالب است که چون پدید آمدند شیخ محمد علی
 حیدر القادر را در حق الله صیدیدیم بر جزیره هر دو می نشست از شیخ ابی الحسن علی حیدر که شایسته
 ابی الحسن چو پستی را در کسب و بیگفت که همان فرمود سواران شیخ محمد بن عبدالقادر در حق الله عیسه
 که از هر طریقی در حق می بست که بر امیری کرده می شود بداد و در وقت من بود گوشت حاضر بود و در می بستند
 پس او را شیخ علی بن ابی طالب می بست که گفت ای کس که در این سر و در من می بستند با زبان من غفایان بود که بود اگر
 شیخ علی بن ابی طالب می بستند از کار شیخ عیاش و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان
 که است لایحه و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان و از آن عیاشان
 در حق و صاحب شیخ علی بن ابی طالب و کشف شیخ سبب و رجعت شیخ در معارف و از آن است لطیف و در حق
 و طوری و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی
 که است و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی
 عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی و از آن عیاشی
 و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب
 در خواب شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب
 آج العارین ابی القون و داده وی بر وی و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب و شیخ علی بن ابی طالب
 داده و بعد از آن هر دو خود که نام و طایفه بود و معصوم شد روزی وی را شیخ الله عزوجل با جهات ایستاد
 دلور برای آب جهت تعمیر چاه خود بردان نزد آمد باز و طوفان بود و اگر آمد باز خود بوده و گفت
 با این برای و فتواب می خواهم پس آب آمد و مشک کرده سر خود بر سر چاه کوان کرد پس آب بوشش نمود
 فریب و در سبب آب نوشیده و چاه بسیار تنگ بود و کوان است و بسیار است از غایت نظر در تعمیر
 نموده بود وی را پس از آن سرشید و در دیده از بران که بعد است از آن حال هر دو کوان
 بود که نهانجا و غایت یافت در سینه انصاف و شخصت چهار حجت و غیره و یکصد و هشت سال
 و در زبیران در حقان کردی و هر چه ظاهر و زیادت کما هر دم است رضی الله عنه هر دو می نشست

شیخ محمد علی بن ابی طالب
 در حق الله عیسه

شیخ پیرمحمد شریف بن ابی محمد عبدالرحمن طبرستانی رحمه الله علیه که با اندلس و جزیره اندلس از زمانه برآمد تا سوادش و سوادش
 خود برای نماز و سجده و کپاسی و در کتاب سجده و نماز کشیده و اندکی به قدر که در سجده و سوادش و سجده و سجده جامع در وقت
 بعد از ای نماز سجده و نسبت این فعل بر سینه ام گفت که شیخ عبدالقادر از وقت در بغداد خواست که تعقیب
 مسجد جامع برانست و سوادش و برای ادب او هم هستم که در سوادش و بر او مقدم نشود زیرا که شیخ
 خداست و او را مقدم کرده است بر اهل زنی او و فضل داده است نسبت منزلت او را بر سوادش که است و قادر است
 است و او را سلب احوال آنها و نیز نوری و اندک بار او و سفر از خانه برآمد و پای در کتاب نهاد و در
 و بخانه در آمد و نسبتش پسندیدم گفت ای پسر من ایتم موصی که قدم مرا بکنایه کنی که من پسر ترا بنویسند و نیز برآید
 آنکه مرد و عروسی است از ابی الفتح واسطی از خال ابوالفضل طبرستانی که شنیدم در باب الحسین بن علی
 طبرستانی ای گفت که چون در شب رفت و غایت شیخ عبدالرحمن طبرستانی قدم سر پریش گفت که در حدیث
 بکن گفت و صلیت بیکم ترا بکن که پیش من است شیخ عبدالقادر و قیام بسوی امراء و وزعم خدمت او
 چون شیخ عبدالرحمن غایت یافت پس از بغداد از نزد شیخ حمی الدین عبدالقادر رضی الله عنه آمد و بی رضی الله
 او کام و نمود و او را ترقد پوشانید و در سفر خود با و ترویج کرده و بی لباس علیا با ترمیمی پوشیده روزی در
 مدینه سوی رضی الله عنه نشسته بود و تفری سوله آمد و بیمارانی بودند و استسجین بی جانها و کردارین
 گفت که گفت که نیستند این استسجینهای پیش شیخ عبدالرحمن طبرستانی بلکه این استسجینهای این همه در دست
 این بی بر غایت و نماز و دعا و حاجها از دیدن او کشید و بگفت پس پوشیده و از بغداد غایب گردید و خبری ظاهر
 از وی بر رسید پس بعد از شیخ عبدالقادر رضی الله عنه او کس را از ایشان نماند و فرمود که بجهاد ان بروید آنچه
 پس شیخ عبدالرحمن طبرستانی را در میان بود چون بنگاه شماره بی نامه در بغداد آمد پس او بیمار بود چون هر دو کس
 در طمان نشسته بود و بجهاد ان رسیدند از بعضی حکامایان جهان ان که بر کمانه در یاسا کن بودند پرسیدند
 گفت که هر روز سوادش را و موعود بیا می آید و او را از دست استه فریدن شیر که از نصیبت آن در میان رسید
 بر از زمین بشود و اندکی در قهوه کرد که بران و حدیث آمد چون نگاه آن دو کس بسوی آنها گفت اسیر کردید
 بر او قهوه که که فرستاد و دست شما را با او گفتند که امر شیخ عبدالقادر را رضی الله عنه ایجابت که گفت شنیدید

و باطنی که در آنست که در احوال کفری و غیر کفری آن شده بودی از پیش ایشان میرفت چون آنها را نگاه
 داشتند و آن صفت چنان است که در آنست که او را بگفته اند و در تعیین وی در شیخ عبدالحق و در شیخ
 میرزا که در آنست که وی از شیخ حکیم را در این از او را در دو ظاهر اول و دوم مشاهده و نزد و بنام او در بعضی
 جا که شیخ عبد الرحمن فیضی از او که در شیخ عراق را در میان عارفان و متعدد و مقربین است صاحب
 احوال فاضله و در کلمات ظاهر و در مقامات علمی و معارف عالی و صفات حسنه و احوال خیر که در بعضی
 بی غیرت و بی نمانده و در بعضی دیگر در احکام و کرامت نگین کسب در احوال نهایت و درجات فیض و در قریب
 و در علم و در مقامات داشت و یکی است از او تا در این طریق و اعلام علماء آن و در همه سعادت محققین
 در دین مستقیم آن با او بود و فیضی در توضیح غریب و محلی کریم در آنست که شیخ محی الدین عبد القادر
 رضی الله عنه در باب بسیار آتش بگردد و تکریم شایان اوست و در صحبت با قرام او میفرموده که از او علمای و غیر از او
 صلی الله علیه و سلم در خواب دید پس از آنکه شیخ عبد الرحمن بر او که آنحضرت صلی الله علیه و سلم است
 در اینست که آن حضرت در شب با او ایام بسیار از وی پرسید و در آنست که او در آنست که در آنست که در آنست
 مجلسی بود که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 یکی در کسور و نظایر به رحمت خدا الرحمن پس می شد بدان در مسکن بود و بعضی که گفته است از آن
 عارف و حاجات یافت و حسن بود و تقوا به نجاست ظاهر در اوست که او مردم را می انداخت
مروی است در شیخ ابی بکر احمد بن شیخ ابی القاسم بن علی بن طبرستان که شنیدم چه در خواب
 که شیخ عبد القادر رضی الله عنه در آنست که برای زیارت بر آید از شیخ نجف ابی الطی ای آید و از نسبت بر او این
 میله زید و چون بر سر آمد که کسان بر او در سخن بر او اوست و می رضی الله عنه میرفت و در آنست
 او میله زید و چون بر سر آمد که کسان بر او در سخن بر او اوست و می رضی الله عنه میرفت و در آنست
مروی است در شیخ ابی محمد عبد الرحمن بن ابی بکر بن محمد که شنیدم شیخ ابی احمد عثمان بن علی
 را در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

این شیخ تقی بن علی است
 در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

هستی که در این چشم من بوی یاد وستان من برین ناسته نماز من در شبهای غایب و سجده نماز اسما کشف
 عن عجايبها و اضاءتها بعد ان لا يكون من كل جانب و در ویاست که هر کلام هر دو یکشاید از
 بر این که درین کرده و از این که او از هر جانب حرمیت الرضا ان لا يكون باذ لا یمن و ان ارحم
 ربه عاين الوفا الما کب و محرمه هر که در شهر از حرمش نود و اگر نماز من در آن کند و خون خود در حالیکه در
 کوزه و این کار از بر و شبها کشف عفت العار فان بعزها و فی صلی بجمالی فوفی بالک
 المکاتب فی بی نیکو است و بی که عارفان با بعضی که بلند میسازد بزرگی در الای این مراتب و است
 که هر وقت الهی مایستحقه ؛ فذلک الکلی که ذات قطب و احب و در هر که در خاکش
 حب و آنچه سخن و لایق این باشد پس او کسی است که از آنکه دست هرگز و جنب بر آنچه حج عبادت است از
 اشاره است بسوی حق با طلق و تفرقه بقول عبادت است از اشاره است بسوی نفس با حق و بقول می باشد هر چه
 است که در فی الاصفیاء الشیخ الاکبر که در هر که در آنچه شیخ بقرین بطور حتمه از علیه یعنی با هر موعده و تشدد مطا
 هر دو مستور و او سوا که در وزن در دسته ای اما عیان شیخ عراق و اهل طهارت و اهل عبادت
 است و صاحب در این چیز و در آنات جلید و در آن است با هر دو افعال نماز و سجود و غسل و در نیکو و در متوسل می
 از قرب باع کوبل و در کشف قدم در راه در تشریح است که می است از ارکان طهارت و اوقات خجسته و
 شیخ الاسلام علی بن ابی طالب در فضیله از افعال است و مسیله یکدیگر و در تشریح شان او می نمود و گفت است
 که هر شیخ بر بیانه مطلقا و به شده اند و شیخ بقرین بطور حتمه عطا داد و شده و مشغول است که هر کس
 از آنها برای زیادت شیخ بقرین از علیه آمده و در نماز عشا با او آمده و نمود و در وقت در دست کرد و در
 وی اسما کشف نمود و در شیخ را زیاده اند هر سه تن جنبند و در شهری که بیرون در زانو بر و
 فرد و آمد و غسل میکرد و شیر عظیم آمد به بر جامهای ایشان بزود و در شب بسیار یکدیگر بود و عبادت
 بجهت نمودند و در این شیخ بقرین از او بر خود بیرون آمد و شیر برش را آمد بر هر دو برای شیخ بقرین
 و شیخ باستین خود او را میزد و میگفت که چرا با جهانان ما کس که من میکنی اگر چه آنها با ما کمان بیکتند پس
 شیر فروخت و آنها از شیر را آمدند و شیخ بقرین فارغ و نمود و وی گفت شما را بچای خود او درست کرده اند

عبادت کرد و پادشاه از او تیروی چشمه نصیب کرد که هر کس شست بود یک سالی از وی گذشت در آن سال
 دوازده تریاب نوک در زانوی آن رسیده و کوه کان به سفیدت برآید داشته و در غایت لطیفان در جوی و آب است
 شیخ با هم کشید علی لان با کشت برین حد شمالی با او جایه عقل القاسم سخن را کرد و بدین شهر گفت ای پسر
 بجز این جوان را آب لطیفان خورد و از کتبی کند شد و شرف باغی گشته و پیش شیخ جانم از آن عظیم فریاد
 برآورد و آن طفلان و پسر و پسر آن پیکال خواند و کوه با کتبی قبول شد و خدا را از این شیرینی برای نردیست
 شیخ با می آید و وی ساکن بود در بانجس نوبین حضور شد و او ساکنه و سیدین جمله قریه است از وی بیست و یک
 و هفتاد و هفت بافت قرب بسند پانصد و پنجاه و سه عیبه و عمر او شصت و دو و چند سال شده و فراد و پنج
 ظاهر در بارت کاه مردم مروی است **شیخ ابوالحسن** از شیخ ابوالحسن است از وی بیست و یک
 کوشیده و در خود را بیست و یک جوان فرزند و ذات پدر شیخ ابوسعید مجلی رحمه الله علیه کفر را چینی
 کهن گفت ای پسر حسین بیگمزه آنقدر است شیخ محمد العابد بر شیخ حمزه بن ابی ادرک گفت ای سید من خود
 خدا را خالص شیخ عبد العابد گفت ای شیخ عزیز با بخانه سزاوار است آن آفرین است این بیست و یک
 و جان و الیمن و ذات یا نسبت من می بقول الله عز و الله م مرا که از کرده بر این در مسکن و بیست و یک
 پسر می قدر کوه و الیمن و عمر می در شیخ محمد العابد رضی الله عنه و عمر می را از او اند شیخ ابوسعید
 جز و نه نصیب کرد و با شیخ ابوسعید سلوی رحمه الله علیه از اعیان شیخ عراق و اکابر طارقال و محاسن
 صاحب نشانی معارف و احوال فاخره و کرامات ظاهره و صفاتی ظاهره و معارف ظاهره
 فتح روشن در مقام کشف قلب و سرسختی است و او یکی است از آن چهار کس که برای او در این کفر
 یکی است از او در این نشان و در کان مسان سنان و از جمله این منبرین و علماء معتبرین جمله خود و جوانی
 نومی می او و پسران علی با بیست و یک سال می پر ششید و بر سر سوار می شد و در شب با امام ابی عبد الصمد الشیبی
 بر خد رسول خدا صلی الله علیه و سلم میرسد ساکن بود از بیوی که اتمه خاتمه کون در شهر لام و سکون او در
 انجرو و نه بافت بر فغان جمله و قریه است از وی بیست و یک عیبه و عمر او شصت و دو و چند سال شده و فراد و پنج
 بسند و نصیب بیست و یک عمر بر او شاد بود و با کجای نون که در دهان با شیخ بر او ظاهر فرزند است کاه مردم می کند

شیخ ابوالحسن
 از شیخ ابوالحسن است

مرحوم سبت از شرح بنیامین که درین شرح مطرا فدا شده است شیخ ابی العاصم عمر بن زید از حضرت امام عظیم کرم
فرموده وفات پدر من شیخ مطرا شد بر من گفت ترا و میستی که که بعد از تو آمده باشد که کم گفت سبت شیخ
عبد القادر رضی الله عنه پنداشتم که در علمه تاریخی میگوید مساحتی نماز شد بر ما در گفتن خود میست کن که
گفته ام که آنکه اگر بعد از آنکه شیخ عبد القادر را معنی غاصب کشته باز آنکه او آن که در وقت ابی سعید
نماز میکرد آن شیخ عبد القادر را سزا دادند این نیست که در این کتاب با تفصیل درین مطلب از سب استادی
و دیگر که خواهد شد نشانده حال **مرحوم سبت** از شرح ابی یوسف بن نصر بنی سبت از آنکه گفته که زیادت
کردم شیخ مطرا در آن وقت که سب بر من نسبت اگر او نبود و درین کتاب که بیان کن چیزی از احوال شیخ
عمر بن عبد القادر رضی الله عنه پس آنکه از آن که شیخ مطرا در حدیث است چه عمل کرده است
و گفت که شیخ عبد القادر بجای خطاست و در زمین شکسته میشته از او امر از او و با او در سب و سب است
و شکم حضرت در شریفیت و حبشید و نشو و جمع ولی از وقت عالی به سخنانی که بر روی سبتهای او گفتند
داود و اسد و محمد و جعفر که چون صاحب عربیت سب از میان او لیا و چون سخنانی میگوید از سبت
آنکه میگوید چون زنی در سب او میبرد و چون بر او وقت می باشد و سبت آن می در تمام آنکه
شیخ مطرا در آن احوال از شیخ عزرائق اسادات خود کان و صاحب که آنکه تلمیذ بر او خوال افتاد و همان وقت
و مقام سبیه و هم قیام در حق می بود که گفته بیشتر سبت و در وقت قرب مقدم و در میان خود میفته
و زمان و خارج سوار شد و همان در مواقعی که در حق می بود و در وقت سبت او در میان او حکم و کتابت و قدم
پس خود در جات نهایت و طور بر می در شبات و تعیین داشت و یکی سبت از آنکه در سب و در او تا آن
و اکابر از میان علماء آن متداول سبت که یکی در جمعی غنیمت از شیخ بر او گرفته است که اگر سبت آن نمی بود
شده و بر روی سبتهای آن مرحوم بود و در شیخ سوار بود و در سب سب گفت لا اله الا الله که در سب آنکه
کون نیست از خدا است و دیگر همه ضایعی می بود و او بر خاک سبیه سبت از آنکه پس از آنکه شیخ مطرا در سبت
از او در خود بود آنکه او را زنده فرمود ای لشکریانی خدا با او کرد و در نمازها میگوید انسان آمده در مجلس
پس سب سبت و آنکه او را زنده شد و در این شرح مطرا در شیخ فومود و چه چیز از این شرح و دیگر از شرح

بی تاوندی نمی بگذرد می اندر و پریای شیخ مطر و ذوق او و جوهر و او بی گرفت استسفا و مکر و ذوق الیشیخ
 نویسم و که بخوار حال او نگا که دست بازم نویسم شیخ او را نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 در جلا و عروق و فم و دم که گشته اند خورد و مذام چه در این شیخ منظر فرمود که این چنین ابراه و خلیج کوه کن
 زنا غمنا آمده بود و ذرات حدیث الی افون که رقم که اینها را باز کرد و افون تا آوا، چاه مرصده و ذوال عمر و ناد و اور
 تلف بود و در قریه است از همان طاعت از زمین طمس لای شیخ مطر چه آفته علیه و اینها ساکن بود و وی اند
 کرده ان سب و وی در زمان تاج العارفین بی باور از همه افند علیه در خواب در شیخ غلام بیکه که از شایع است
 نصیب است و نیز هر شیخ امر وی است از این شیخ العارفین و غوره را بیکه که در شیخ سب کجانب با خوار
 به چون شیخ شریف کج العارفین آمد و خواب بیان نمود وی تفسیر نمود که همین شیخ تفسیر بود اینها را
 پس بی باور آمد و در قریه از همه را بود و جمله کلمات یافت از او به نام است خوار در ایات کلاه
 یعنی ایضا در هر صومعی است از شیخ الی العارفین است یکی بی باور که او بی باور از همه وقت از این شیخ
 که غیر داده مراد بر من کشیدیم شیخ ما چه کرد و در اثر حراشه علیه کیفیت که شیخ شیخ الی الدین حسب العارف
 در شیخ ایضا هنر ما به اهل طریقت شیخ مستقیم آن است درین صخره دار فرود در کشتی میگریز که از خواب
 در احوال فرود او بجهت کسر برتاد و فواج میستند در سرازم صحت و معارف خود باین شیخ العارفین
 پرسند و گوشت تحقیق او را در وی بر صحت الی نویسی است که استراق آن غالب است از اینها
 و چون آن الی معان گفته در سر غریب معلوی است فی فیه عین او چون فرود در هر صاحب بر عطف از همه
 که است فیه میستند و بران از نظر او بگذا این بر کاه دارد و میستند در آن سرند زاده اوجا قدس من فی
 از حق مکرده در هر حال از آن سر در کجا بر میشتند و پیشی کجای میمانند از آن پس آن که از شایع است
 تا اهل و فروری یعنی ایضا در شیخ سب خود نوی عملی اند علیه و سلطه و از است قوت او بجهت است
 سب را اصل نوی بدان است تو اید و بران است اما او در آنکه شیخ مذکور و از احیان شیخ
 عراقی را که بر عاقلان و بعد در ستر آن ایضا معتقد آن است سب که از است لطیف و احوال شیخ
 در مقامات عاقلان و سب سینه و صاحب هر روز قدم در آستانه است و در آن مقامات از وی در کتاب

شیخ
 در
 شیخ
 در
 شیخ
 در
 شیخ
 در
 شیخ
 در

و سبب سوزن ظهر سینه است و وی سبب ازادگان این طریق است از این طایفه در وقت نوبت غسل است
از شیخ حکایت کرده اند که گفتند که مروی از زادگان از شیخ باهه گروی باقی نخست بتفصیح آمد و گفت که
مروی میگوید که در جوار قدیم بخروید و همراه نام نام نژاد و درین حق پیش شیخ باهه یک آوتم پرسیدند و او گفت این
آب سبب کردار او و بزرگی او شیرین است اگر شسته شود و در وقت سبب اگر کسی شسته شود بی اثر بود و دست سفر
آب بگرد دست تمام است در زمین نمائند و در دست بوج بوسی عراق بگرد و در او و در سوزن و پس از آن آب
تخلین و صندل و در هر کاره و او شناسیدان می نمود پس از آن آب شیرین تر از آب نوات و کان کبر
و شمشاد و زرد کوه و در میان آب و در هر کاره و زاده خرد و در این علم می نمود پس از آن سوزن و شکر و سوسن می خورد
و وی در کوه غله زکروان است ساکن شد و که در همین از زمین جسد ساق و ناله فاسد باها بخاند و در میان
بعد از سبب باغچه و شست و یکسبب است و در او در اندیشه و تیرا و باها سبب ظاهر و زیارت کا و در هر وقت
مروی سبب است شیخ سوزن خانی است که در غله که در هر شمشاد و شیخ جاکر و شیخ علی بن ابراهیم
نورین را جاکر که در او یکسبب بود و در این سوزن و در هر یک سبب است که در این را در محبت است
شیخ جاکر میگوید که در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
فانتر و در حال و در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
عبد القادر رضی الله عنه و از وی می شناسند که در هر شمشاد است بسوی شیخ علی بن ابراهیم و در هر وقت
شیخ عبد القادر رضی الله عنه در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
بر جمیع المراضان در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
تنها با شیخ علی بن ابراهیم است که در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
که در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
شیخ جاکر از اکابر شیخ و همان عارفین مقررین است که در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
فانتر و در حال و در هر شمشاد و در هر وقت از تاج اما در همین حال نوحه است که در هر یک سبب است
عبد القادر رضی الله عنه و از وی می شناسند که در هر شمشاد است بسوی شیخ علی بن ابراهیم و در هر وقت

میگوید و میگفت که سوالی که ما از خدا تعالی باینکه چاکیر از عریضی من شود پس خدا تعالی او را بر من فرستید و طاعتی
 بدست منج علی بن سینی فرستاد از مومنه که بر سر او نهد و او را تکلیف نکند و بخندد و خود مستعمل است از
 بر سر شیخ چاکیر بر سر او نهد علی که تا جوی آنرا در وسط نزاره الله من آنه و بگردشست عتقا و میداشت و بی حمله از علی
 او را دست میداشت و جیت میداشت من در دوای میضربای تو که در سخت خرمست چون او را در او اع
 گفت که چون ارشد لی که قرآنی بر روی آن خوانداری پس مرا بخوان پس آنرا بود و آن شد و دست
 دانته من جیت در عالمیکه ایستاده بود و او را در او پرده دستک بود دست زد و گفت سبحان الله
 سبحان الله و ما کماله معرفان یعنی پاکست مرا که گوی که در او نهد برای این که در
 نزدیک شود که من بدو پیوسته کام دست است چه پارت پیوسته از عیب این حرکات که از او می
 کردیم پرسیدیم گفت که آنکس صحتی تا جبر و اسطی عرفی همیشه در این وقت که خدا تعالی او را بجات نمیداد
 پس آن تاریخ نخستیم بعد هفت ماه آن خبر از آمد و بر پا و آمدن سر کون نزاره برای او را بود و او گفت
 ای مسد و از من اگر تو بخوای هر از این پاک می گستران و در الدن من تیسیر که چون تا جبر و تکلیف شد از عالم
 او پرسیدیم گفت ما را بر او بجز عیبی برای بر حق با و چون در آیدیم و از او اسیر کردیم و بدیم و بدیم
 مرد و بهلاک خود را نین نمود و پیوسته فلان در زمین نماز و که آسج آن نوشته بودیم با آنست و از بار حق تعالی
 و در این جوشش آمد و اسواج مستلظم شده و کار بر ما سخت شد و بغیر از اینست که در کتاب است
 و مشرف بهلاک شدیم پس فرموده شیخ یاد کرد ما بود و ما هم و در عراق نموده خواندم یا شیخ چاکیر در این
 بنور سخن تا تمام شده بود که شیخ را دیدیم که نزد ما ایستاده است در میان بغیر از اینست که در کتاب شیخ
 بعدی شالی پس یاد کن که در بدینست از سینه تراب ریخت و بهر وقت دست خود و دستک زد و گفت
 سبحان الله یا شیخ کنا هدا و ما کماله معرفان و بر آب چند کام استام چنانست بر ج
 نوشت اسواج آن است شد پیوسته شارات نمود با سنین خود پسوی جنبندان طرفه و خوش
 پس از آن مکان عقیده را یاد این کردیم و بسا هستی بر راه رسیدیم و شیخ بر آب یا و آنجا که از چشم ناظر
 کردید و خدا تعالی بکرست او را از بجا بجات داد و برای میگوید که پس قسم خودیم بخدا ای غلام بر اینست

شیخ از روزگار غایب نشد مگر روزگار او شسته بود و چون آن آبرو فرسوده شد عظیم فرود آمد که شیخ
 با حاضران در آن وقت بخت کردیم و آن وقت از آن غایب شد که آن است مسکن خود در پیش از آنکه
 عراق تریب نظر در ماهی که روزگار از ما بر او تو ناست جانها اندوزان شد و جانها در خون کردیم
 و قرآن را در روزگار که دست در بر می آید استعدای برکت از پنجه و پیکر که در اندام علی السلام
 هر موی است این شیخ جان طالب عینه حسن بن ابی صالح عمیر بن علی بن محمد بن محمد علی که پرسیدند
 از ابی محمد مومنین عبد رب العزت قدس سره آیا حضرت علی السلام نه دست یا زکات مرابادی ثانی السلام
 عاتقات شد نعمت حکایک عیب بود که ترابا و بنا که شسته است گفت از می بر ساحل و بحر عیب جای که شسته
 که بگذارد از این خبر آن نظرش آمد چون عید مردمی که می رسد و در دل من که این در دل خداست
 بسته است و دوست من بنامیدم سر برداشت و گفت چه خبری که خبر خود بگوئی که گفت بر تو فرود شد
 باش که خبری که در غایت است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 و سیادت کردید با بر نصیبی و لیا ابراهیم بنی گامی با العباس بن نصیبی که در آن است که در آن است
 و این مرد قدوسی است که او را دوست میدارم پس از آن روز که در آن است که در آن است که در آن است
 با او گفتم که می بر او که گفت من غلام تو فرمودم که از او چه رویت گفت من و فرزند او
 نصیبی است که منی که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 نیست که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 می کند هر چه در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 ساختن شسته نگار او بود که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است
 و الیه الشور و الحمد لله الذی هدانا لهذا الذی کنا علی بیه و اوحشینی من خلقه بعد از آن که

تفاوتی که در میان شیخ و
 دیگران است

و گفت مر جانیک یا ابوالعباس اگر پیش از من یاد بی بودی بهتر بودی که تم قسم بخدا بر تو که آیت تو جز آنکه
گفت آری درین وقت از آنجا بدال برده بود برای خصل و گفتن ای حق تعالی مرا فرستاده بودی و او را
غسل دادم و کفن پوشانیدم و چون از نجس بود طبع شد ملامت او را از پیش من برده شد بسوی ما
برده تا آنکه نظر من بر آنجا شد زیرا که گفته ام ابوالعباس دعا درست گفتم نزد معاویه
نیست گفت خریه فرزند زینب زنده است بدینک گفتم زینب و من آن گفت خواندی برای او که از نظر تو پنهان است
در حال آنکه در آنجا بودم متشنج بودم میگویم که درین از نظر ظاهر اسلام پرسیدم که درین که او را چه است
آیا فردی باشد در هر وقت که در جوار ایشان بود و او گفت آری گفتم در زمان آنکه گفت گفت تیغ محلی در دست
عبد القادر است که گفت خبر و مراد از حال او گفتند و فرما صاحب و غلبه دنیا است درین زمان آنکه گفتند
بسیار بود اما اینها در دست اند که گفتند شیخ عبد القادر در حق آن حضرت فرمودن است او پیران محبت پندارند
خدا تعالی بسیار چلب را که گفتند شیخ عبد القادر را که در آن چندین بود و چندین شیخ مقرب با حال
که که شیخ عبد القادر در کمر آن است و تحقیق و بصیرت تنها و دست خداست علی در وی سری از اسرار
که پیش گرفته است و این در جبهه را و لیا و ذکر گرفته است خدا تعالی چنانکه اولی و ثانی در وقت که او آب
گرفته است با آن سوره در وقت است که آنکه او هم قاسم بن عبد بن ابی هر از عیان پیش شیخ عرب
و غفلت و عاریان شهرین و اجلا و مترین است صاحب احوال ظاهره و کرامات ظاهره و احوال خفیه
و انقاس هادیه و مقامات سنی و حقایق ظاهره و معارف ابر و جود و مراتب علی از منازل آرب
و مدارج رتبه بسوی همان قدر که شرف انوار از غیب است ان غیب و احوال و عجایب فتح
و با در جبهه در رتبه خفیه که در درامع در کلین در پشت و یکی است از عباد شریعت و عقابان از عباد
انامه آنکه انبی الله عند منقول است از شیخ شهاب الدین شریع در وی که یکبار بصورت مراد از کرامات
شیخ ابی محمد بن عبد رب البصری آمد و در راه مراد شیخ در راه است و طلب بسیار که ششم در آنجا
می پرسیدم که این که این است می گفتند که از آن شیخ ابی محمد بن عبد البصری است و در اول روز حضور کرد که
این عالی بود نشان است و چون بصره داخل شد مسودة الذمیر می خواند و در آنجا گفتند بر سر است

گید خانه شیخ محمد خاں است از خاں او پس در حالیکه آیه اولی که از این است که **الله فیما لهم اعدا**
 میخوانند روز خانه موسی در مساجد و مساجد خود را در آورده و در این خانه در آن وقت بیرون آمد و پیش از
 استیلا آن کس که گفت که شیخ زاهد از روز او در آمد و بعد از آن گفت ای عمر چه کردی و دیدی که بر من
 بر من این همه بیسیج میریزد این نیست از غیر و حال این چنین شیب کرد که فرموده آنرا کسی ندانست
 بی در لغوه ساکن بود و با آنها پیش از آنکه بگذشتند و طاعت یافت و عمر شد و در آن
 در آنجا که توان کرد و غیر از آن ظاهر بود که در آن وقت که در میان راه و او از ضرب قبول
 از آنجا که میباشند و میشد و هر یک که برای کسب و دستها بر یک شستند آن را در می شستند و چون از
 پی بود و نصار از روز اسلام را در روزی از الله عز و جل **بسم الله الرحمن الرحیم**
 بن بر این میفرمودی خریز **بسم الله** علیه که شنیدم شیخ از عمر عثمان بن مروه در آن در شمی با قدر بر میگفت
 که شیخ عبد الله از شیخ او را به سید است و هر که بر او خدا را در روزی از آن شستید و شود
 در احوال آن روز شود و در شمی **بسم الله** علیه تمام است و در غم سازد است احوال آنجا
 حضور حق حسنه و جل و کفر شده است برای او عهد از او لغا در این زمان در میان او عهد با او
 در این عمر که رجوع کنند بسوی قول او و از او آویزند تمام او به خدا بخواند کسی که در این زمان
 آن روز که هر که عطا کرد **بسم الله** علیه از شمی از آن همه بر او **بسم الله** علیه از شمی از آن
 عطا کرد و **بسم الله** علیه رسول خدا عملی است علیه و سلم و در بزرگ **بسم الله** علیه از شمی از آن وقت
 هیچ و بی تا که شیخ عبد الله از راست شرکت در احوال او و جانی که از **بسم الله** علیه از راست
 سبب در امر او در چنگل مشارک است در احوال و عقاید و کسب از شمی از آن روز سواستی
 انبیا علیهم الصلوٰه و السلام و در چنگل از روی شمی است از نظر این جوان **بسم الله** علیه از شمی از آن روز سواستی
 با آنکه شیخ از عمر عثمان بن مروه در حق بن محمد بن ساد که در شمی از آن کسب از شمی از آن روز سواستی
 آن در احوال حق است صاحب کرامات که در احوال ناخود احوال خداوند و انصاف است و در
 در مقامات سفید را مقامات علیه برود بر سطح عظم بود حکام ولایت و در بجز رقبه در مراتب نهایی است

تمام شیخ از آن در احوال آنجا
 در شمی از آن روز سواستی

و موردی از اهل احواف و سهیلاب و سبب از ما حج عقیق ده شنبه و یکی است از اهل احواف و سهیلاب
 و نقل از ذی القعدة و نام سبقت و تقوی دور مضر زینب نام امیر حسین بن علی علیه السلام می رسد و
 مستوفی است از خادم او شیخ ابی العباس اسدین برکات سعدی مغربی که شیخ از مکان خود دور مضر
 ششادند و بر آنه و من پس از آنکه در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 دو روز در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 مسافت یکساعت تا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 با او در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 و ناگهان از آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 رسیدیم پس زیارت کردیم و از آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 جان نسیب میرود و هر که بعد رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 و شیخ از من جدا گرفت که تا آنکه کی او بچکس از این حال اطلاع کند و وی متولین مصر بود و ما بخدا
 یافت در سینه با ناله و شصت و چهار در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 مقبره مصر کاتب شرفی قبر امام شافعی رضی الله عنه و قبر اهل طهارت زیارت کردیم مردم رضی الله عنه
 هر دو می رسد از شیخ ابی العباس اسدین بن غاشور اسخاری رحمه الله علیه که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 سخاری با خود رسیده بگفت که شیخ عبد القادر سید ابو شیخ و او نام او قدوس است بسوی خدا
 در سال اولی از جمله سلم و او شده است بر جمیع احواف و هر دو می رسد از شیخ ابی العباس اسدین بن غاشور
 بن احمد امین بن شیخ سید سخاری رحمه الله علیه که شنیده بودم در خوابی که گفت که او را در آنجا رسیدیم
 شینکلی بن زود که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم از آنجا که در آنجا رسیدیم
 مستوفی دیدن از رضی الله عنه میگردانید و یکبار گفت که شیخ عبد القادر رضی الله عنه از صد و هشتاد
 است به آنکه شیخ سید سخاری رحمه الله علیه از میان شیخ شنیده است و بعد از آنکه از آنجا رسیدیم
 است صاحبک است ظاهر و احوال خانم و صفات سینه و حال خانم و اشارات غیب

شیخ ابی العباس اسدین بن غاشور اسخاری رحمه الله علیه

و هم فرمود و گماشته نمود از مراتب قرب و ظهور من از سائر انجمن و مورد عذاب از سائر انجمن
 و سراج اعلی از سراج سفلی است و جامع شریعت و حقیقت بود شیخ الاسلام محمد بن عبدالعزیز
 رضی الله عنه پیشتر شام بر وی میگردید و دیگر فضایل او بی گزاف و تقوایی است از شیخ ابی عمر عثمان بن
 عاصم و اسحاق بن حمزه الله علیه که روزی با شیخ شیخ سید محمد رضی الله عنه در راهی از راه چاهای کساجیه
 بود و دیدند که سیدی زانی که بگذشت بر سبک و شیخ اعدان که با بنایا پیشتر گفت ای دروغیانی که خست
 آنرا که دست در جیب است و دیگر که گمان از شیخ اندو که در وقت شیخ دست خود برای دعا برداشت
 و بگفت ای دروغیانی چشم او باز کرد که در معاینه زنی که حال چشمش در دست شد و دیگر چون نگاه
 محرمی میکرد و چشمش در دست او باز نمود و سینه او در دست شیخ بود و مردی که برائی
 آمد و سید محمد بن حمزه شیخ گفت ای دروغیانی چشم او باز کردن برآمد از سبب برآوردن از سبب
 مرد چشم او را میخواست ز سبب دومی رضی الله عنه در سبب کس که شده و چاهها آمد تا وقت که
 چاهها بسته ظاهر و زیارت که در مرد مردم از نظر الله بود پس گفت شد سئوای بعد از تصدیق و تک
 سرخ و سید محمد رضی الله عنه مروی است از ابن ابی عمیر بن محمد بنک بن ابی عمیر است که
 حسبت علی حقه الله علیه که شنیدم شیخ حیات بن عیسی زانی با قدم سید و میگفت که شیخ عبد الله
 رضی الله عنه مدعیان عادلان است ازین وقت مروی است از شیخ ابی انیس بن محمد بن سبک
 بن برکه بنیدادی سرور و این یعنی هر که از عباد که شنیدم شیخ حیات بن عیسی سید را از گفتن
 میگفت که خدا عیسی بنی زوی آرد شریک در پستان و نازل میسازد زبان و دهن میکند از این وقت
 به برکت شیخ عبد الله و رضی الله عنه و او سید را با و مقربان است و این زمانه با گوشت شیخ حیات
 بن عیسی زانی با جلا و شایع و خفا و عارفان و اعیان مختلفان است صاحب کرامت طارقه از اول آن
 و صاحبان فیه و جنالات سیر و جسم فیه و جنالات فیه و شیخ حسن در کشف علی الله جل و وعظ
 از قرب و خود طالی در عیاشی و مسراج شیخ در مسراج اترقی در وقت که در دست و یکی است
 از آن کلمات این نشان و صد و در زمانه در علمار فضل از آن یکی است نشان میان کس که در حق ایشان گفته اند

شیخ حیات بن عیسی
 در سن ۲۰

که معرفت نیکو بود مانند تعریف اوله که بنام کی معروفه که شیخ ابو سعید خدری بود شیخ عبد القادر سیوطی شیخ ابو سعید خدری
 چهارم شیخ نجیب بن فیض بن جمال رحیم الله تعالی اتقوا رب شیخ بر خطای عبد الصغیر رحمت الله
 که در جسمان در بنجام حیات شیخ حیات سجده ناکار و نه در آن فرستاد که مراد بن ابی اسحاق
 شیخ حیات قرین بود و در مشرف گفت خلد و بخانه است و انکار کرد و گفت که حیات بکر است
 شیخ بود و فرمود که بعد از آن استماع القوس غده سسنگ و کار و ناکار کج و امراضی کجند شیخ بود و بعد از
 در هیچ جای و در میان خانه مقدس پرورش شده و آنرا در دوی دهنده غده و حوان نامی است
 و بعد از آن وقت خود را در وقت او در شب چاشنی شیخ بود و ای از قرنی است در سینه القدر و شفا
 نیکو و انظار آن در قون کردید و قران ظاهر زیارت که از هر دو در قرنی است هر دو است
 از شیخ ابی بنس عبد العلیف بن شیخ ابی البرکات سمیل بن ادریس ابی بنی عز الله علیه السلام
 شیخ سلطان دمشق در کتب شیخ و در کتب شیخ ابی البرکات سمیل بن ادریس ابی بنی عز الله علیه السلام
 عبد القادر انصاری در حضرت ابی سید و افرا و در هر دو شیخ کرد و در سینه حکمت و هر دو در سینه
 برونی احکام تقریب در هر قریب و بعد از آن زمان او را در کتب و کتب بن و قبول و در
 از ابی رسول خدا است علی بن ابی طالب و مسلم درین وقت که شیخ سلطان دمشق در حضرت ابی طالب
 از اکا بر مشایخ شام و ایمان طار فان در حد در بار عین است و بنی مر صاحب اشارت و نیکو
 همسایه و انظار و هر دو که امانت خاقد و متناهی است علی و حکایت در حد و در هر دو از مسارت
 و محل اربع در خانی منصب مصلحت و قرب و گفت و وضع و فتح و مع و است و یکی است از این زمان
 دارکان او در علم و عمل تحقیق و معرفت و در مشغول است از شیخ ابی محمد ابی اسیم بن محمد علی
 مغربی در حد الله علیه که شیخ در زمان حد نکام که ما در بسالی از بسالین مشغول بود و بودی خاصتی از
 او در حد یکی از آنها گفت که بعضی از آنکه مشغول است بر حکام و کتب و کتب است که کسی است که خدا
 او را اکت از تعریف و در حد کرده باشد آنسا که گفت خلاصت او است از شیخ بنی است
 یکی از حد کرد و گفت بنام بر برای بر است و در کتب حد کرد و گفت ما بنی است از شیخ است و دیگری

شیخ ابی البرکات سمیل بن ادریس ابی بنی عز الله علیه السلام

جدا کرد گفت کسین برای خریف است او یکی جدا کرده گفت که این برای سر است پس بر نه اول گفته
 چنانچه تا آنکه کسین خرفت چه پان آنرا انداخته بدو در یکم گشت و چنانچه بر کماهی در میان لبستان سبز
 نواز شدند و زیور ساروز که گزافه بود که سبدهم گرفت و چنانچه بدان خریف چه نه آنرا از دست
 بود و چنانچه کرد و چنانچه بدست آوردید در سر ساخت شد ستر سبدهی در آن مکان که بر در میان لبستان بود
 نگاه کرد و نزد درختی آمده آنرا از جلالت دید و بعد از آنکه پرده داشت که گفت که تسبیح کسین خالی تر از
 بگلی خوش نام بود و سواران با نظرب آورد پس نزد هر دو خالی آمد و چنانچه با هر دو خست نم و او خست
 پرده نوزان اشانت کرد و با یکدیگر استای خالی تر از او و او از بر جانور و شیخ او را گفت تمام شش کسین خالی
 آن پرده ولی نظرب زین مرده آماده بودی رحمت علیه کسین شد در او شش و نه وفات چنانچه از
 بود و با چنانچه فون شده و قراد ظاهر در زیارت گاه مرد است و چنانچه بنام او مردی که در میان پرده است
 پند مکان ستر آمد بر آن سایه کرد و در حقش از حد مروی است از شیخ اجماعی جمود علی و کماهی که از شیخ
 استنیدیم شیخ یازده شیب مغربی را قدم بر می گفت که پیش از دست منال با ابی العباس خضر علیه السلام
 ملاقی شدیم از او سوال کردیم از احوال مشایخ مشرق و مغرب از عصر تا او سوال نمودیم از احوال شیخ
 علی الدین محمد العابد و جلالی رضی الله عنه گفت اولاد محمد سلطان و جنت خاندان است و او روح معترف
 است ایشان در میان اولیاد ایشان نیز شد با کجریان است باقی نمانده است میان او و میان خلق که
 نفس واحد و مراتب اولیاد این نفس است و من عرفه یحکم مراتب اولیاد او اشارت است از شیخ ابو یوسف
 رحمت علیه السلام که از شیخ برادر خضر علیه السلام مشایخ این سخن در سخن شیخ علی الدین محمد العابد رضی الله عنه
 با کمال شیخ ابو یوسف بن حسن مغربی را در میان مشایخ مغرب و بعد در مغربان و علماء طرابلس را این
 تحقیقات است صاحب که از آن غرور و افعال ظاهر و احوال مستند در عقاید علیا هم بنسب
 از شیخ کشف علی و چنانچه تقدیر و معارف علیا بود و تصدیق مراتب قرب و عدم در معارف آن
 است و در فرق حکومت و ترقی در معارج و عمل و افعال در معارج معارف خالق در معارف خالق در معارف خالق
 بود و طریق در نظرب تا فایده و بیشتر از احکام ولایت و ثبوت است در این احوال بنیابت و است

تمام شیخ ابان شیب مغرب
 در کتب است

یکی کسبت از نوکاد مغرب و این بدین معنی است که سادات متعین و اعلام علماء و اوج جامع علم شریعت در کسبت بودند
 در بلاد مغرب قوی میداد بر تریب امام مالک رضی الله عنه مستقل است از شیخ ابی یوسف صالح و کانی ^{و کانی}
 که یکبار در مغرب در جنگا میباشند شیخ ابی یوسف در سمرقند و در میان مسلمانان در اهل فرنگ جنگا میباشند و این کسب
 بر مسلمانان غالبی آمده بود و در کسب شیخ شمشیر خود گرفته با کسب برین اندک از یادان خود بسوی بنگر امروند
 آمدن بر پیش بودم و در تیره در کسب است تا کلام بود و کسب پیش می خواندای بسبب اندوه و شست زانها
 پر شده است پس وی حرمش غریب است و در میان آنها در آمد و شمشیر کشید و بر تیره از یادان کسب شری
 از آنها افتاد و باقی از پیش می کرد کسبند و وی بخاندان زانها در خیال سوال کرد بر فرمود که زانها در کسب
 در حق تعالی آنها را اخذ دل کرد و ایند آن تا پنج نوشته است ششم نیز از کسب اهل فرنگ در میان بودی
 بهار سید چون بخاندان زانها در بر بیا می شیخ سرگون افتاد و بوسه داد و قسم خورد و نه خدا بخاطر
 که اگر شیخ در میان آنها زمین برود صفت جنگا می بود و بر تیره پاک می کشند آنها و خرد او ندگ و کسب شمشیر
 بر سید هر سوار فرنگ که میرزا آسوار و سب اوی آنها و همچنین بسیار از یادان فرنگ کسب و باقی
 بود از کسب و کسبند و بعد انقضای جنگا شیخ زانها دید بر آوی میگوید که جنگا کسب و کسب شیخ بخاندان
 بود و وی بر حرمش علیش به بلاد مغرب کسب بود و ضمیمه مغرب مردان خود در سمرقند و بر سبب کسب او را
 پیش خود غلب کرد چون وی به کسان سید نزد آمد و فرمود که نیست از چیزی باقی سلطان اشب
 زیارت یادان کسب سید برین استقبال قبل کرد و کلید شهادت خواند و کسب کسب دم و شتاب دم
 بسوی تواری بر دور و کار مرتب اما صفتی شوی پس وفات یافت در کسان و بجانه عباد و فرعون شده
 و در شش از شهادت و تجاوز بود و قبر اولی هر روز زیارت گاه مرده است سقول است که شیخ ابو محمد صاحب الزمان
 در کسب کسب است که ابالی العباس خضر علیه السلام در نیای مغرب در سمرقند بنام خود در شهادت و وفات سیدم
 از اهل شیخ ابی یوسف رضی الله عنه بر سیدم گفت که او ام صدیقان است برین وقت و او است و این
 خداست و ابی یوسف بیصودن بحجاب محمد بن سبب درین وقت کسب جماعتی از یادان و سمرقند و سایر
 و بعد ازین قول وفات شیخ ابی یوسف در اندک آن واقع است اما بر تیره شیخ علی بن عیاض صاحب الزمان

و در آن زمان که در نماز کعبه فوجی از آن فوج که در شهر است اخصیه مصر علی او پنج
 وفات یافت در سن پنجاه و دو روز و در آن روز که در آن شهر و غیره که در آن وقت که در آن
 و نوامید و بلا در غرب است آنرا است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 انصاری بابت قبری از آن زمان که در آن روز که در آن شهر است از آن فوج که در آن وقت که در آن
 و شیخ ابی جهمید گفت که آن شیخ عبد الرحیم است از شیخ ابی الفتح قشیری که در آن وقت که در آن
 ترش است که کشید و گفت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن
 غیر از این است که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 از آن وقت که در آن شهر است از شیخ ابی الفتح قشیری که در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 به ستر علی است که در آن شهر است از شیخ عبد الرحیم که در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 پس چون پیش از آن در هر دو شیخ است از شیخ ابی الفتح قشیری که در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 مروی است از آن شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 قدس است و از شیخ ابی جهمید که در آن شهر است از شیخ عبد الرحیم که در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 گفت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 آن زمان که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 در آن وقت که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 و محل است از آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 و محل است از آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن وقت که در آن شهر است و در آن
 به در آن وقت که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 هفت کس از آن فوج که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 داشتند شیخ ابی جهمید گفت که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی
 اندک است از آن فوج که در آن شهر است از شیخ محمد بن ابی الحسن بن علی بن بابویه قشیری که شیخ ابی

شیخ ابی جهمید
 شیخ ابی الفتح قشیری
 شیخ عبد الرحیم

پس بر بدین سخن زنده نشود برین راه و نظر فایده کشف شده و نگاربان میندازد پس ایمان تو بر تو نهاده و کجاست کشف
 پس از آنکه در شیوهی حکمتی ظاهر در این مباحث سماگر بود و نه آنجا اتصال در مملو بود و فراموش شد و فراموشی او را بخاطر او زنده نگار
 مردوست و در وقت وفات همک گفته جان سپرد و بعد بعد از استماع او را خواستید و در پی رسیدگان
 شیخ عثمان چند صباحی از هر که گفتن از این سوالی میزد لیکن چون وفات من از پیش مراد بود کار من گفت
 یا بعد از آنکه گفت که روح من با نظر یک زنده بود یعنی با نظر هر دو می است و شریف این عجب
 هم بر شریفان عبادت حسنی بر علی چنانکه علیه که شسته به ظهور و بگفت که بار خدایم شریف غیبی است
 باطل من باطل است و کپش شیخ محمد بن محمد بن عبد القادر یعنی الله خدای جامع و در وقت وفات شسته و او را
 میباید که شیخ عبد القادر پیش گفته و سوا این جهان است و پیشوای سالکان و امام بهر بیان محبت کار
 و بعد از آن در وقت و آنکه شیخ تصدیب الشان کجاست از او میآید شهود بود و بود صاحب کرامات از خبر
 و احوال فخره و دانشات و زنده و انعام و در وقت و بعد از وفات مسایه معارف عالی و خالو پیوسته
 و طویلی در کشف و در بعضی از علوم حکام طریقت و کفر تصدیب افتد از احوال نجابت و قدیم بود و در بعضی
 و محل رفیع و بسیار در کتب سابقه و شعر و نطق است و وی میان شیخ محمد بن عبد القادر و شیخ حدی بن
 ابی ایمن بر این است و شیخ محمد بن محمد بن محمود زاده که شیخ محمد بن عبد القادر یعنی الله علیه بود
 که تصدیب الشان را میفرستد صاحب حال است و بعد از وفات او در وقت و در روزی که گفتن می میفرستد
 که نماز کرده و بعد از نماز او نماز میکند چنانکه نامی هستند و یکدیگر در روز و شب که بر او نشود و می نماند و می فرستد
 آنرا و او را بعد از وفات که در بعضی از اخبار از آن اتفاق این میآید یکبار در هیچ که یکبار در کعبه شریف
 آن شیخ ابی البرکات خود همه الله علیه شوق است که وی روزی با او زنده و فرستد نام تصدیب الشان که
 تمام کرد و نه از طریق نمود و در کجی شسته چون از آن تاریخ گشته زنده او آمد و پرسید که می نویسی تصدیب الشان
 بر او نهاده که وی با او گفت ای ابی البرکات زنده شدم زنده و من میآیم تمام میآید از آن جهت است و از
 درینجا بفرستد که وقت بفرستد او را بدینتر که در وقت بفرستد چون فرستد زنده رسید بر او زنده و او را
 که گشته ابی البرکات میگوید پس زنده شدم و در زمان پرسیدم گفت ای شیخ زنده شدم و کس من

شیخ تصدیب الشان
 در وقت وفات

نه چون خبر از او آید همه آن علیه دراصل منقلبند و با جمادات بافتن و بسبب سبب الله و جبار
 و با جمادات چون کشیده بر او ظاهر و زیادت کاه و دست در نمی آید و هر وی است از فاضل الله
 این عالم انور بن حافظ ابن کثیر شیخ عبد الرزاق بن یحیی در سنه ۱۰۳۰ هجری در حج عبدالقادر رضی الله عنیه که کشیده
 شیخ مکه که بر خالق الله علیه میگفت که در دیدن ایشان من مثل شیخ علی المدینی عبدالقادر را در حق الله
 بدانکه شیخ مکه که در خالص حجره الله علیه را تا بهر شیخ عراق و اجداد طایفه است من صحبت گشت که در
 احوال با خود واقف الی خدایت و در وقت قبضه و اشارت علیه العالی که گوید در این تاریخ من گفت علی
 و من ثبت مرتبه سینه و در زمان من در این مکان است بلکه در حقیقت این عالم انور است و در این تاریخ
 در سده هجری منقول است شیخ ابن الحسن جوینی هر قدر علیه که حاضر شد من در شیخ مکه که در سده هجری
 و شیخ در شرق و غربت بنام او می خوانند در ستان این کلام فرمود که اسم او مجرب چون یکسره نوزده
 سلسله و هجرت جهان فرزندش با نواز از او این هر روز بر او می گوید تا تمام دنیا پیش منس نو در این
 مسجد که در چند نوبت در این فرزندش سینه سینه چون می آید بسبب از دنیا بر نکل اندازد این جهان
 روشن شود از او این هر روزی که در نوبت که تمام دنیا پیش شیخ منس نو و همه چیز علیه در سینه
 بر حال اول آید همه علیه سینه که شده از دنیا که شهور است بدو بر خالق از ارض عراق و آنکه
 با جمادات منقلب بود و منقرض از شد و بر او کجا ظاهر زیادت کاه و دست در نمی آید از شیخ هر وی که
 از شیخ مکه بنی بن محفوظ بن برکته آید می معرفت با این یعنی که سینه که کشیده شیخ خلیفه بن موسی
 بن علی با قدر سینه میگفت که کشیده بجا در جاده و در هر سینه را بر پایش بر روی قدم
 که در جاده از پل هم در او کشید که چون چیز از پایش کشیدنی طایفه مخالفت کرد و در جاده او شده هر که
 پیشش سینه در جاده بود برای زیارت شیخ عبدالقادر رضی الله عنیه بر او آید می بر قبه و بسیار
 نشسته بود و آنرا بر ترافیع فرود می آید یعنی یعنی الله علیه است پیش آنرا از وی رضی الله عنیه
 سخن کرد و از آنکه می چند از حقایق بر سینه بر سر او در معارف سخن کرد که از این شیخ فایده بسیار
 می رضی الله عنیه بر فاست که در او خالی از هر کلمه که از اینجاست بر کشت حضرت در خدایک را

شیخ مکه که در خالص حجره الله علیه را تا بهر شیخ عراق و اجداد طایفه است من صحبت گشت که در

شیخ مکه که در خالص حجره الله علیه را تا بهر شیخ عراق و اجداد طایفه است من صحبت گشت که در

هیچ دلیلی که بگوید به حیب مقرب کرا و اینجا آمده و شده است که در آنجا است که از سخنان شیخ بگوید که گفت
 تحقیق بر مقام الاحکامی است و بر حکم در معانی است و بر سنی با عبارت است که بدان تعبیر کرده میشود یعنی
 آن عبارت را اگر کسی که فهمی از اوضاع آن معنی را اگر کسی که ثابت کرده است حکم از او ثابت نمیکند
 حکم از کسی که کسی که رسیده است مقام آن گفته اند به مثل قاضی قاضی شیخ عبدالعزیز که گفت جز از این
 حکم نمی کسی که اولیت داده و تصرف کرده است بر گفته تراجه قیامت داده و در که او چیز تصرف کرده اند
 گفت معنی کرده است هر چه در او از رجال الغیب که در میان می باشند آنها کسی نمی بیند مگر باذن الهی چه
 این است خوانده و در آنجا که **لَا تَسْأَلُنَّ عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ تَسْأَلُوا اللَّهَ** و در تصرف کرده اند به است
 هر دو احوالی آنها در قبض و بسط این درستی جمله الله علیه میگویند که هر کس شیخ خلیفه حمد الله علیه که شیخ و الخوار
 رضی الله عنه تحقیق نقل شده است با مراد او با بر او ابدال و غیر ایشان از ارباب آن و تعلیم که شایسته
 است احوال اهل کسره را ایشان را نمی بیند و می رضی الله عنه بسوی جنتی از جنت زمین مگر می رسند
 از جهت نگاه و باشند گمان آن جهت از نهایت زمین چرا مشرق باشد خواجه مغربا از برکت نگاه او
 امید زیادت میداند و احوال خود را می رسند از غایت بیست او سلب احوال خود را از اجزای شیخ
 بن موسی از اجزاء مشایخ عراق و بلاء خواران است صاحب کرامات المأموره و مقامات فاضله
 و احوال سب و معادله جلوه و انعام که کسی در معانی خود بر بود و معراج اعلی و در قرب و در میان است
 و در وصل خود از رفیع در مشایخات و نقل صدهای فرات داشت و شیخ و شیخ از جمله تعلیمی قدس بود
 بیشترین نمای او میکرد و یکسنت که شیخ خلیفه شیخ مکی که از خلفای خداست بر است بر است
 منقول است از شیخ بن سید و در می همه الله علیه که شیخ خلیفه قدس بر بیشتر سید پیچیده از
 صلی الله علیه و سلم در خواب بیداری و در شبی بیدار بیدار و در شب و کجا از آن بیدار
 آنحضرت صلی الله علیه و سلم از آن سروده ای خلیفه قول شود از من که بیشتر او بیدار و در حضرت و با
 من مرده اندی بیدار می آموزم را استغفار که جان و خاک کرده باش و می عرض که و آری بر من سر بود
 و می صلی الله علیه و سلم **إِنَّ حَسَنَاتِي مِنْ عَطَائِكَ وَسَيِّئَاتِي مِنْ كَضَائِكَ**

و مستثنای مطالب ایشان و نهایت بزرگشت که مستثنی هم کرده و آن میر و سلطنت و ستان خدا
 گفته اند که همان سلوک که عبارت از سیر الی الله است بقا است و در دانه ولایت که چون در در آن در پیش
 ولایت رسیدند خلافت و معنی آنها اینست و نهی کسی که در این مقام رسیده باشد و برگاه آقا محمد سید
 بخیر بکلی منقطع شده بعد از این بقا است و بعد از سیر فی الله است و در این مقام تجلیات و معانی حق بر تبت
 بر روی تکلیف رسد پس از آن سیر حق الله است که برای تکلیف اقصایان بازلان مقام فرو می آید بعد از آن سیر
 سبت الی الله و انقطاع مطلق از خلق که حضرت آفریق الاقلی اشارت بدان است که در فی شرح فتوح
 لشیخ الحدیث الشیخ عبدالرحمن الهمدانی رحمه الله علیه به آنکه شیخ ابو عبد الله محمد بن احمد بن ابراهیم قرشی دمشقی
 رحمه الله علیه از آنجا که شیخ نصر و غفر له عارفان و نبلاء و محققان است صاحب کرامات ظاهر و احوال
 و افعال خفیه و انعام صا و در آثارش در جایزه و محاضرات تفسیر و مقامات سنی و حکایات علیه
 و محاضرات علیه و تصدیق جمیل بود و غفر له در رفع در مراتب قرب و سنجای اعلی در آنکه کسی که مقرر است در
 بحال انس داشت و در پیش شمس و شایخ با خاتبات که در دست مشغول است شایخ ابی محمد عبدالرحیم قرشی
 ابی الفضائل که پدر من در روزی نزد شیخ ابی عبدالقادر قرشی در راه از در خلوت خانه علم مصر تبت یافت و
 بنیاد و دست و دهان است و هیچ آثار ندارد و در نظر انان خلوت خانه سنی است بدان جمله
 سبت و من گفت ای سید را من این چه حال است و آن چه حال است با من ای این را گفت در
 گفت ای ابی الفضائل تحقیق بپوشانید دست طریقتی ای با من غایت و بلا و در هر دو تعریف و کوه
 مزبور کدام از آن که سنجایم سبب شهر و چون از خلق خارج شد و آن جمله معلق داشت از آنرا چه شایده آن
 دیدم که او را می سبتی است بر خات معروضه و نیز زنی را از این امر بخارج کرده بود و آنرا می گفت که چون
 می می آید آن زنی او را می بندید صاف جمله فاند و دیگر او میان مشغول است از شیخ ابی محمد عبدالرحمن
 ابی البنا صالح بن عسلی بن بدان قرشی اموی شافعی زنی اموی رحمت الله علیه که روزی شیخ ابو عبد الله
 قرشی و کلاهی در این سلطنت از یک طرف که در آن شهر بود و در دانه سلطنت از در آن که در دست
 برای خودی از باعث سبتی چون شیخ استماع نمود شیخ فرمود که دست تابع کنی از خودی با من سبت

کتاب فی شرح الیومین
در بیان مسیح و تاریخ

مراد است از شیخ ابی محمد الحسن بن شیخ ابی محمد عبده بن محمد مغربی از علمای کاشانی که در سنه ۸۰۰ هجری
علی بن محمد سرشته این مسیح از آن سر بر میگفت که در شیخ عبد الغفور راست یعنی از آن شخصه مخصوصی است که
که تا آنکه در آنرا بر شتر است از میدان آن آدمی که در آنجا و این مسیح و گوی در حق آن شخصه سبک و این است
الناس رب الله محمد **مسیح** لکن لا یلقون علی آئینهم با کمالی که در آنجا است که در آنجا
بسیاری از آن که در آنجا بودند و از آنجا آمدند و این امری نیست که در آنجا
مسیح از آنجا بر شتر میسر و اینان همانند آن در آنجا است که در آنجا هر دو از آنجا
نازده و اینان خاندان و الفغان هم از آنجا آمدند و از آنجا آمدند و از آنجا آمدند
و فتح توفی که در شرق و مغرب است و از آنجا آمدند و از آنجا آمدند و از آنجا آمدند
و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
مستوفی است از آنجا که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است
بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
بر سبب گفته که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است
نساج که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است
چپ در دست حرکت کرد و شیخ بر پشت آب که با در این جسم از آنجا آمدند که در آنجا است
چشم بود و چون نزد مسیح رسید او را گفت که در این مرد از زمین او فرود که نشسته و آن او را که
نسخه از آنجا شده بود پس شیخ دست بر نساج نهاد و گفت میرا تا خامرو و آنرا بر دست بر خیز و بریا
برنگی او گفت ای مرد از من در سبب پای طاقت از آنجا آمدند که در آنجا است که در آنجا است
برودین از آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است
و فرود آمد و در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است
در دم آن نساج مرد و از آنجا کشید و از آنجا کشید و از آنجا کشید و از آنجا کشید
انگشت یافت از آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است که در آنجا است

در سینه و قاعه فلون کردید و فرموده اجمالی هر روز دست گاه مرد دست من در عهد مروی است
 از شیخ ابی عبد الله محمد بن شیخ ابی الحسن عظیم بن ابی بسطام بخاری رحمه الله علیه که ششده مه بر نخور ای کجاست
 که شیخ محمد القادر یعنی ششده کی سب از اعیان دنیا و شیخ محمد القادر یکی سب از افراد اولیا و شیخ
 عبید خدا و از محمد است و در دست و شیخ محمد القادر از اجداد ای خدا یعنی سب در کایات و خوی
 است هر کسی اگر در اینده که شیخ که بودی شنیده و کسی را که جای کند و نظر او احاطه شیخ علی بن ابی
 سخاوری رحمه الله علیه سابق مذکور شد دست مروی است شیخ ابی الحسن بر شیخ خزان
 که ششده شیخ منصور بن ابی اسحاق محمد بن محمد بن حسین کزنی را رحمه الله علیه که شیخ موسی سے زود
 نه من سوره و تصحیح بر او بنیاد و رسیدن و والدین بر او بنیاد چون شیخ عبد الله در شیخ الله
 ثانی شده در عزم از حضرت امام و شیخ موسی بن ابی اسحاق رحمه الله علیه که در بود بود اب و با دیگر کوی جوانی
 تبار یافته و والدین او را گفت که نه در مزار که احترام کرده باشی کسی را مثل احترام شیخ عبد الله در اول
 گفت که شیخ عبد الله بهترین مرد است درین زمان سلطان اولیای سید عارفان سب در وقت
 به جلوه زود بگویم کسی که ششده آسمان با او در سینه که در شیخ موسی بن ابی اسحاق از امام شیخ
 او در عارفان بنده محققان است مداحی که است مشهور و در مقابل مذکور و در حال نماز و در سوال
 و ستانند عظیمه و صفای سینه و کشف علی مقام منی بر او یکی سب از اهل طریق اعیان جهان
 و اعلام رسالت آن شیخ الاسلام محمد بن ابی اسحاق رحمه الله علیه که فرموده او و تفسیر نشان او سب کرد
 یکبار اهل دنیا را گفت که شیخ علی و می کند بر شما آنچه می که طالع کز بود بود شما رسید شده
 آن گریسته فرموده موسی زود کی سب بجز مردم با فرموده و در روز و ماه استغفار ای کجاست چون شیخ
 موسی بن ابی اسحاق رحمه الله علیه که در ام از مردم و شیخ موسی بن ابی اسحاق رحمه الله علیه را در سینه
 باشد چو آمد و در پیش آنچه مذکور شده است استغفار است شیخ ابی اسحاق بن محمد بن احمد ازین
 که شیخ موسی زود کی سب بجز خدا را صلی الله علیه و سلم شما بیکره و در اغلب اعمال از جمله از شیخ
 و نعل سینه چون آید دست من بیکره و آید زود می شود یکبار اهل طریق است که گفت که شیخ زود کی سب

شیخ ابی اسحاق بن محمد بن ابی اسحاق
 شیخ ابی اسحاق بن محمد بن ابی اسحاق
 شیخ ابی اسحاق بن محمد بن ابی اسحاق

چون نزد او فرمودیم که همان پرست که باره شیخ عبدالقادر رضی الله عنه دیده بود و پس از دست بجدت
 سهر قش از دست نزدیک شده وی گفت ای خضر ای کفایت کرد ترا و دست اولی مروی است شیخ
 ابی اسحاق را بر این من محمود و بلبلکی حجت و نه علیه که شنیده من شیخ ابی احمد عبد الله بطایعی را حجت الله علیه میگفت
 که فرد و آدم در حکام حیات شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه در ام عسبیه فاما است کرده چندین
 در روز آن شیخ احمد فاعلی که کسب روزی بمن گفت بگو چیزی از من تا شب شیخ عبدالقادر در وضعا منسد
 اند که از این بیان کردم در ثانی سخن مروی آمد و گفت خاموش باش مگو نزد ما تا شب غیر این است
 به شیخ احمد فاعلی که در کتب از کتب غضبیه فی الحال فرموده اند و سپس شیخ احمد گفت که نام کس
 طاعت دارد که بهت نماز شب شیخ عبدالقادر رضی الله عنه نماید و گناه بفرنج او را رسید مرتد او بود و مرده
 است که در پای شریعت از جانب است و در پای حقیقت از جانب چپ است از هر دو یک است و هر دو یک
 نخواهد آمد مثال او در بی وقت و نیز در وی مذکور میگردد که شیخ احمد بهر آنکه علیه وصیت میکرد و خواهر زادگان و
 اکابر اصحاب خود و مروری با ستم سقر از او در صحبت خواست چون عیقا دور آید پس مقدم گم شنیده
 بر زیارت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه رسید چیرا اگر وی زنده باشد و نه بر زیارت قبر او کرده باشد
 بجهت بر ای او چون گرفتار شده است که هر که از اصحاب اعمال او خارج شد از زیارت او بکنند طلب کرد شود
 عالی او اگر پیش از موت او باشد و شیخ عبدالقادر رضی الله عنه حضرت است در حق کسی که زیارت او کند
 بدانکه شیخ احمد بن ابی الحسن نظامی کسری را و کسری بن بهر رحمة الله علیه از اعیان مشایخ عسبیه است
 اعداد فادان و حکما مصنفان و محد و مترجمان است صاحب مقامات علم و جلاله و کلمات فطریه و کلمات جللیه
 و در احوال سنی و افعال خاتمه و الفاس صا و تم و فتح توفیق و کشف مشرق و قلب انور و سر زلمه و تسه و کبر
 و معارف ابر و در حقایق زا هر و لطایف شریفه و هم منبذ و اشادات ما می بود امکان بکین در قرب
 و مجلس مصداق حضرت قدس و ظهور در کتب و قدم راسخ در تصنیف اند و باع طویل در احکام و ادبیت است
 مشغول است از شیخ سقته الدین علی بن مبارک اسلمی رحمة الله علیه که روزی شیخ احمد فاعلی رحمة الله علیه
 بر کلام در زبان این بنو نشسته بود پس فرمود بهر چه که امر و زما می بران بخوریم بنویز سخن شیخ تمام شده

گویند و با اینها هم بسیار از آن بر خنکی هستند آنرا در چندان ایشان در دو یا کم می
 نید که گاهی ندید و باید در پیش شیخ فرمود که همه ایشان از من خبر ندید علی ای که بر من است سوال میکنند
 که چیزی از آنان بخورم پس فکر بسیاری از آن ایشان شد که در زنده بر بان نمودند و سفر عظیم کسرت و زنده
 بر بان در طول این آوره و زنده از آن فرودند و سیر شد غایت بعضی ایشان سسر داد و بعضی دیگر در آنجا
 چیزی دیگر باقی ماند مردی شیخ را گفت که وقت مرد ممکن چیست گفت عطا داد و شو با او تعریف تمام
 در بحر خلائی کند و گفت که عطاست و چیست گفت اگر این بقایای بلقیای با کوبید بر غیره و در او اش
 پس شیخ نیز فرودان شود پس شیخ این بقایا اشارت کرد و گفت ای بسایک و درین امر حاجت هستند
 بر غیره و روان شوند با آن خدا بقایای هنوز کلام شیخ تمام شده بود که آن بقایا با ایشان شده در دریا
 هستند و صحیح و سالم در آب غمتند بجا نیک از آن آمده بود و متشابهی در حدیث علیه السلام است
 و ساکن شد در امجد و ما که در کفایت یافت چنانچه در سستند یا نصد در بقا در وقت و عمر او پیشش
 میخوردند و در آنجا هر روز از آنجا مردم سست و قبل از موت فرمود که سنج شیخ نام مرگش که شیخ نام
 و من شیخ منقطعان ام دوی شافعی اند منب فاضل بود و گاهی در مجلس با آن نشست و گاهی بیجا
 نشست بر آن دومی و سخن میکرد و گرانده کی و سیر بود که ما و آنجا سستند رضی الله عنهما
السُّعْبَةُ الثَّانِيَّةُ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ عَلَيْكَ الْمُنَافِقُونَ وَبَيْنَهُمُ الرَّجُلُ الْمُنَافِقُ
صنعتهم شیخ اکبر محمد بن محمد بن علی عراقی قدس سره دومی در باب سنی ام از کتاب فتوحات مکیه
 در معرفت طبقات اقطاب نوشته است که سجد و سست در تحقیق که شیخ عبد العاد و قلب است و مانده
 بتعریف و لهذا ظاهر شده است بر دست وی اینقدر کرامات در باب معناه و سیرم از کتاب
 نوشته که از جمله اولیا مردی واحد و یازدهی می باشد در بر زبان دوی استی سست از آیات الهی که در کتاب
 بر باد او تعالی و مراد است استکفالت قدرت بر هر شیء سوامی خدا تعالی دوی دلیر و مقدم است
 بر هر و کثیره دوی سست می میگردد حق و حکم میکند بعد از شیخ حاجد الله و جمالی در بعد از صاحب این نظام
 و اورا صراحت استکفالت بود و بعضی بر طرف و بود بر نشان اخبار او مشهور است اورا خلقی شده دلم که بسکن

میباید که حکام را که در میان عهد خلافت که در اجماع و کتب شیخ عبده اتفاق در آن بود از وی دور و بیکر امور و کس
 که در این مقام بود و او خلافت کرده و منزه و ثابت یافتند و بعد از آن که بعد از وی که در آن کس میباید
 در صورتی که در کتب ابراهیم شیخ جرج الدین شاه و در کتب شیخ علی بن جبار و در کتب شیخ
 کلبه صلوات الله علیه بر صاحب الدین جوهری رحمه الله علیه در ظاهر و در شیخ بدیع الدین آورده است که در وی در
 جهت آنکه در فرموده که ای قاضی چگونه میباید که امام در دنیا است ایمنه عالی مقام مثل غوث اعظم سید
 ابی محمد عبدالعزیز حسینی حیدرآبادی رضی الله عنه نیست مباد شد و حکام از آن قطب اغیاث برترند و
 شریفه حاصل رسیدن خوانده آقا است او را در ولایت شامی اعظم است و منتهای مراتب است
 آن عظمت عالم و فردیت محبوبیت سبب او از برکت که هرگز نزل تو نیست و مدیقت مکن آن چه است
 در نزد خدای در ترقی است با این مقام قدا و الوار است در آن می نماید پس سید مای شاه الغضنفر اولاد
 بیعت فرموده و او را با این احدیت است که مرتبه مطلقه بیعت است که از اولاد امر تر نیست که در او
 این صفت است لایست مطلقه بگویند که عین لایست مطلقه محمد است صلی الله علیه و سلم در تمامی امت محمد
 صلی الله علیه و سلم که پس از او را الهام بر شد بکنی در بطلان داناد و در حقیقت سید الطائفة سید بعد از آن
 همیشه تا میگرد که کاش چرم خدیه بدین بجای خدیه می شد تسبیح حضرت سلفان اولیا سید علی بن ابی طالب
 حیدرآبادی رضی الله عنه و بعضی کجا سیر می حضرت او نیز در سلسله رضی الله عنه چهارمی حضرت غوث اعظم
 سید عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه گفته اند و بعد از سلطان اولاد و غوث اعظم رضی الله عنه تا این زمان
 هیچکس را و او را الهام آشکار نشده و او را سید مقام در تجلی دانست که تسبیحی میکند که برانی اولاد او را
 و حضرت غوث مجید با وجود آن تنزلات اشباح آدم و ندم بر قدم سید امام صلی الله علیه و سلم از آنم و کلامی
 و مشط هجرات و در من فرمودن علوم و فیه در تربیت الهان ارشاد مریدان و تصرفات طایفه و
 در هر زمان گمان بود که نشد و تصرف و حانیه حضرت غوثیه محمودیه با اینوقت جاری است و وضع و جای
 اولیا و مریدانی نیز قدم حضرت غوثیه محمودیه از آن است و در جانی دیگر از فقه فایده که او و سبب است
 پشت خدای صلی الله علیه و سلم رسیده و ثابت آن تصرف لایست غوثیه محمد بر هر فرا گرفته است

پیچکس از پشایح اولیا یچا. ذمه غافره در عربت هم از طرف خلافت و منصب بزرگ حضرت غوثیه مجرب است
 یعنی آن عینه محروم نمائند دست این درویش نیز از نایب مرغان آنجا نایب است اندک از حرم حضرت در نظر و نگاه
 صلی الله علیه و سلم نمایی هرگز این بزرگ نمایان آن بودی **ص** شیخ عاقل برین با همه بزرگان
 سید عبد القادر بن سید عینه در سن قدس سره در سال در خاتمی مراتب سید عبد القادر نوشت است
 که استاد دامت برین محمد تر سر و بسیار تعلیم غوث اعظم میکرد و نگاه در بعضی ایام تفتت است و چند آن هم صفا
 وی رضی الله عنه واقع شده که پیش از آنکه یکس از بزرگان آنقدر توصیف کرده باشد پس گفته است که **طلب القادر**
 و فرزند صاحب شیخ تفتین که بعضی تفتین صاحب نظر اعظم ساری بسید عینه است در هر دو مورد باقی
 کنت بنیاد آدم بین الماء العین حال سر نخ اولی و ظاهر بر سر اجتماع و جمعیت بقوله الله علی
 و تصرف و نگین باقی مطلق مشرف و اگر آن در بعضی و آنکس بود که استیذان شیخ از شیخ علی الاطلاق
 یعنی این سید عینه در سن سیدنی اینصالح از سید عینه است و اتفاق رضی الله عنه و در زمان **ص**
 شیخ احمد مغربی که لقب سبک گنج و کلید و شیخ است که گفته در سن سره وی در سال عبود در خوارق حضرت
 توفیق مجرب یعنی رضی الله عنه می نویسد که سابق بی رضی الله عنه روشن است و دست یکدیگر از بر کبانی ذ
 و دست یکدیگر از شاخای بر این در مراتب او نمند است تا که گفتارید عاقلان نمی توانست که بر آن
 نگاه شده و اما علم نمی کنند بان عبارات و اسالیب اصناف اگر بویستند از اسناد اعلام نام مرآتیه و اگر
 بر نگارند از اول انام عاجز آید **ص** شیخ محمد بن محمد حجتی اصفهانی است آه منور یعنی شش نیا
 در نکات الاسرار می نویسد که در مجلس شیخ الفیض الدین محمد رحمة الله علیه که شیخ الاسلام محمد بن الدین علی بن
 رضی الله علیه و آله شیخ گفت اگر من در آن زمان می بودم هرگز نبودم و قدم بساکن برادری رضی الله عنه برده
 چندان نبود می نهادم چه بر من نخواستند معین الدین رحمة الله علیه در آنوقت در وضع رقاب اولیاد افکار
 و کت علی حدیثی و همچنین از سید احمد سید محمد شاه عالم کجراتی رحمة الله علیه چنان مصروفی که فرموده
 مشغول است و می برگاهد که هر یک جانی میکرد این بیت میخواند **ص** صد چشم و ام خواهم تا تو
 بگردم و این ام آنکه خواهم در این چشم خود که هست **ص** شیخ ابوالسحاق مغربی رحمة الله علیه

دستگیر چه حضرت غوث سلطان بود بیت مخلص آن است **س** قلم کبریا کبریا کبریا کبریا
 واقع فرشت در حضرت غوث تسلیم با مستحکم خود و ایمان شیخ محمد بن ابراهیم در حق حضرت
 وی در غایت خود که در سیزده بدل و گفته او را که در یک بر وجه سعادت نبی حسین رضی الله عنده و در
 دور روی از سادات نبی حسین رضی الله عنده غریب غلط خدا بجان ستم حضرت غوث علیه رضی الله عنده باشد با ستم
 این که در هیچ آیه بر این گفته اتفاق است که گشته است حضرت غوث رضی الله عنده در مقام ولایت نسبت به
 فیض ایا و در نسبت و انچه در آفتاب برایت او عاقبت نسبت منهام شیخ محمد از وی سرزنش
 در حق نه عیب و در گنجه است خود بعد از آن که در حق رسول الله تعالی فرستاده است که پیش از این مهلک
 این راه و وسع کرده و دنیا و متبع مقین فرکره آن حضرت علی مرتضی است که در آن تعالی چه بگریه و این
 مستطیب هم پیش از این نشان تعلق از دورین منعام که بسیار روید چه باک حضرت سلطان الامتیا
 صلی الله علیه و آله در طرق مبارک است که در آن در چه حضرت خالو حضرت حسین در مقام ولایت
 شریک اند و انکه در حضرت امیر المؤمنین قبل از آنکه آن عصری نیز عازم این مقام بود و از جانب خود بعد از
 نشاء حضرتی و هر که در اقیانوس هدایت ازین راه میرسد متوسط ایشان میرسد که ایشان سر قله سینه آینه
 را برده و هر که از انعام ایشان تعلق دارد چون در راه حضرت امیر غایب شد این منصب علم الهی بجزارت
 حسنین رضی الله عنهما منقوض مسلم گشت و بعد از ایشان جانش عیب پیر کی انوار انوار اما غرضی القرب
 و تحصیل فرود گشت در احوال این بزرگواران که بود و بیکدیگر از ایشان بر وجه انطباق نمایان است
 بود و شد ملاذ و احوال بر ایشان بود چه اطراف عزیز از حقوق بزرگواران نسبت تا ذکر است حضرت
 سلطان علی و سایر بان الامتیا غوث اللوح ذاتها غوث النمل علی الدین محمد سید ابی العاد جیلا سید
 رضی الله تعالی عنه و افاضت بخت انوار شمس سید منصب که با حضرت منقوض گشت بظان از آنکه
 حضرت خود بر پیشین برین که شهنشود و در وصول فیض برکات بر گرداننده انطباق نمایان متوسط
 ترفیع حضرت منور منوره در این منصب هر که بر او را بر سر شده است از آنکه است که در مورد **س**
 قلت منسوب من لا یؤمن و یتمسک بما و ابدا علی ظلال العلی لا یغرب فی سنی این بیت

بکلام
 بیت ابی ساهل است
 کما نزلت اودیه امیران علی
 غوی جنت حضرت غوث رضی الله عنده
 کما کان کائنات علی
 کلها اودیه امیران علی
 در چه حضرت غوث رضی الله عنده
 انچه است که در آنک است خاله
 با او منور بر سینه امیران علی
 که در آن در آنک است امیران علی
 است و در آنک است امیران علی
 بیرون شد از دست امیران علی
 غوث که در آنک است امیران علی
 در آنک است امیران علی
 غوث که در آنک است امیران علی
 در آنک است امیران علی

بیخ می در جاسبت از دست میرفت و اور هاجمی بیکر می فرستاد چون دست مشتاشه نگاه لطیفی از بالا افتاد
 بر پیشانی پلیده خنده و آن شش شش بان سر که تیره بود آن جاری گفتت حمد مرقدی راست که اگر هم کرده مراد
 بجای آن بر او پیش و همان فرود می آید پس هر کس از نادود و آن خور و پسر فرود آمد سراسر برین آب و ششیه
 از آن آب که مشابره آبها زمین بود و در نیت و صلواته فایز تر بود و چاشمش آن جاریه از زره و ارضه بگرد
 بر آمد چون در طواف بود و الله تعالی فصل کرد و بر شیح هدیه مسالاله اندر خود و شیح هدیه هر شش که بود
 مرد هم نگاه شسته که مرد نگاه و آن جاریه را دیدم که بر شیح هدیه ای بست و او را میگرداند و میگرداند
 گناه و تراکس که میرانیده است باکی است مرقدی تعالی که سعادت نیکین تنجی بر جلال او باطاعت است
 که تبتیت او دست فرقیته که هر صفات او را کائنات کربت نیاید بلکه غنی باشد و خشنید که بیاید
 او چشمه است معلول او بازمی بر شیحتهای و شش آن ای باب تحول و این سز و سخانی در بیان طوط است
 بر من فصل کرد و سازد از خود خود و ششیم از باطن من خفا بیکر که در شش این بود ای عبد القادر که در تجویز
 ظاهری را و لایق که تغزیه و تجرید و تجرید را و جعفر سب خواهم نمود ترا بجهت آیات ما و مخلص ط
 کن مراد ما را بر او تو تا تبت شود قدم تو شش ما و معین تغزیه لطف تو قریب ما تا او بود و بر او شهود ما
 و ششیم بر چه نوع رسائید آن غلغله شخص ما را تا شکسته که بواسطت تو خواهم برمانید اینها از بجز
 پس آن بند بر مرا گفتت بچون نیدم که امروز چو شان دوست هر آینه بر تو خیمه نوزده و ده و کرده اگر در
 تا آسمان بر ششکانه و بجهت میگردد بسوی تو و بهای اولیا از مقامات خود او در آمده اند
 از روی ایشان بسوی نیل شکل مقامات تو سپس آن خایه رفت باز و از اندیم **مهر روی است**
 از شیح علی عمو و احمد بن ابی بکر جری عطار و شیح ابی عبد الله محمد بن قاید الی رحمة الله علیه که شیح صدقه
 منعی مخالف شرع گفته بود خلیفه خیر یا خیر از حضرت او بر باب شولی و اجزای تغزیر بر روی خود چون از
 حال که نوزده مهر بر نود و نه طواف او نوزده و ایشیه او بر او دوست نهاد پیش کردید و دعای تعالی
 بر پیشتر در اول متولی اندخت پس می اطلق کرد و بوزیر پس معیت در اول از پید آمدی بخلیفه است
 وی در پشت خاک شده امر که شش او نبود و شیح از خلیفه را کی با نوزده با شیح اول اسلام می اندرین عقاب نوزده

آمد و دید که مشایخ و عظمای آن شهر مشایخ و عظمای آن شهر بودند و در آن وقت
 از طرف برآمد و میان مشایخ نشست بعد بر کرسی آن شریف فرمود بنویسند که گفتند و تقاضای ما برای قرأت
 لغز و ده بود که مردم را از حد عظیم گرفت و در اول شیخ حدیث تصور کرد که شیخ رضی الله عنه شیخی بجز و تقاضای
 چیزی نمیخواهد این وجه چراست و بی رضی الله عنه که شیخ حدیث تصور کرده بود با خطاب کرده فرمود
 که آن یکی از مردمان من از بیت المقدس آید و یک کلام و توبه که بر دست من و حاضران عمر و زود
 غیبت او و شیخ حدیث تصور کرد که آن یکی کلام او از بیت المقدس آید باشد توبه از چه چیز
 میکند و چه است حاجت من از ایوبی شیخ با زوی رضی الله عنه متوجه بود و شد خطاب کرده فرمود توبه
 میکند از خطبه و دیگر که بیان نشود و محتاج است بسوی من و یا شخص طریق محبت الهی
 بعد فرمودم که تیغ من بشوید و کمان من بچکشید و با دو کمانی من پیش گرفته و تیرهای من بچینان
 و تیرهای من بکشند و بسبب من با زمین آتش آتش سوزان همی ام من بکشد و احوال من سزاوار
 سزاوار است و من سخن گفته و دیگر خود به من بگوید که منم مخلوقی از روزگار و از آن ای شیخ که
 ای که نشینان بپست با دو کمانی شما ای صومعه نشینان گشته با صومعه ای که پیش آید امر برانند
 از خدا ای تقاضای منم امری از امر خدا ای تقاضای منم امری از امر خدا ای تقاضای منم امری از امر خدا
 بیاید و دیگر فیض از دریا می گوید که آن ندارد و منم دریا می بگویند ای عزیز تو ای در آسمان نیست خدا جز تو
 گفته میشود و مراد شست و در آنجا و در بر گردیدم ترا و پرورش من با بی و در آنجا گفته میشود و ای عبد القادر
 که گفته تو مسوح است گفته میشود و ای عبد القادر که منم سخن من بر تو که منم داده ام تا از ده و قسم سخن من
 بر تو خود و قسم سخن من بر تو با نام **هرومی است** از شیخ ابی الحسن علی قرظی بر حاجت شیخ ابی القاسم
 محمد بن یسار و القادری از شیخ ابی القاسم عمر بن سعد بن زبیر و بیت شیخ ابی عبد الرحمن بن عبد الرحمن
 نسیمی رحمه الله علیه که در کسب پانصد ریخت و در بجز شیخ علی الدین عبد القادر از رضی الله عنه پرسید
 که بیان کن ما چیزی از آنچه یافتی تو از احوال بدایت و نهایت من امر را بر روی تو گویم پس بی رضی الله عنه
 این آیات است و فرمود و ما در آن مجلس حاضر بودیم و می شنیدیم **شعر**

فَأَنزَلَ فِيهَا مِنَ الْعُجْبِ مِثْرًا مِثْرًا وَصَفْرًا وَوَسْأَسِبَ لَقَعِي نَلَا لَطْفًا لَطْفًا وَتَمْرًا مِثْرًا مِثْرًا
 نامش معروف است از باب تنویر از لغت عربی معنی تحمل از لغت عربی است و مراد اینجا مطلق تحمل است یعنی من چشمش
 درخت کند و او کسی را که سحر شده در آن کشت و صنف بشری او و مناسبت سحر را که نیک است پاک است
 و معنی اصل لغت آن است که سحر کرده و درین کمال معنی لغت عربی گفته اند و من در کتاب
 عاقلان هم در جمله سحر از ایشان در فاضله و خایم و الهایض آن برایشان میگویند از معنی که اینجا ایشان دارد
 در کشف بیان آن وقت که آن بیست و نهمی مزاج شکر آن بود و الیوم یصحی یعنی که در صفتش و
 تحقیق بود که است سحر از مزاج شکر میان این شراب عشق و امروز صفت میکند و از در آن
 کردن آن و اما من نمودن آن بد دیگران و آنچه من در شبهای با قولی نظر در الیوم یصحی
 فاضل آن در آن در صفت معنی استقامت بر طریق حق مراد اینجا مطلق استقامت است و بالغ یعنی
 ابتدا و مراد اینجا معنی است که اول است یعنی بود که غایب میگویند استقامت است از عقل خود و اول
 نگاه معشوق و امروز علانیه در حجاب می بینم او را بیشتر روشن و بودید استقامت که بر او در آن از دست
 از ذناب است بر وزن کتاب معنی نویسنده آن مرد من در شوم مراد اینجا بریداد روشن شدن
 است و او این میگوید که باز این گفتند که ما در میاید و چنانچه نور زده میداری و اما باز میگنایم
 چنانچه نور نماند میگردی و آنچه که شش میگویند چنانچه زخمید و گوش میگویند و اما تا کنونی میباشید چنانچه از
 احوال تو بدان نمی گسیم فرموده شما فرموده میشدند در اعمال آقا فرموده نخواهید شد و هر چه استقامت
 بخدای عزوجل که نموده تا که گفته شد مرا معنی من بر تو بخور و با شما هم تا که گفته شد مرا معنی من بر تو
 بیانشام ذکر و هر چه چیز تا که ما سرگشته کردن آن از جناب بی تمامی استیج ابی الحسن و شیخ ابی احمد
 مبارک بن ابی سعید بن مسلم بنی حمره علیه گفته که شیخ ابی عبد الرحمن عسکری رحمه الله علیه در حدیثی است
 در این ایات مثال میدارد و بجای صرح و آنچه من در شبهای با قولی نظر در این صرح میگویند
 و یصیب رشتندی عینک اول نظر در این بود که غایت مستقیم شبیه استقامت من با عقل من
 اول نگاه او معروف است از شیخ ابی القاسم عریضی در شیخ ابی سعید که بیان کرده اند علیها

که شیخ ^{صاحب} شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه در مجلس شریف خود در شهر قم فرستاد تا از او برود و در آن شهرها
 و در بعضی شهرها که در طبع نیکند آن کتاب تا که سلام کند بر من و می آید سال نو پیش من بی سلامت نیکند و در بعضی
 بدانچه عادت می شود در آن و می آید پیش من با سلام نیکند بر من و خبر میدهد بدو آنچه و آنچه می کند و در آن
 و در آنجا پیش من می خواند سلام نیکند بر من و خبر میدهد بدو آنچه عادت می شود در آن قسم لغت پروردگار است
 که نیک بخواند و بدو بخواند هرگز که در می شود بر من و بختی که در آنکس چشم من در لوح محو نموده است من شش ماه
 که گذرد و در آن علم انبی است و در آن خودم محبت خدا تعالی بر سر شاه من نامی است سؤل خدا منسلی نیکند علیه السلام
 و در آن روز در این **عروسی است** از شیخ شهاب الدین ابن جنس عمر بن محمد بن عبد الله بن سید
 قدس سره بر و استیابی محمد سالم علی بن عبد الله بن سنان و سیاطی الاصل معری الکرکلی علی علیه السلام
 که در آن روز در این شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه که بر کسی در دره خود میفرمود هر چه را می بودم سحر علی
 می باشد و در آن بر قدم جد خودم خودم صدفی است که الله علیه و سلو در آن وقت آنحضرت صلی الله علیه و سلم
 قدمی که قدم نهادم و در آن موضع که قدم نهادم که در آن روز که در آن باه نیست **عروسی است**
 از شیخ ابی محمد علی بن ابی طالب در آن روز که در آن شب که شیخ محمد بن عبد القادر در آن روز که در آن
 بر سر خود او را در آن استیاب الله و در آن استیاب الله در آن استیاب الله و در آن استیاب الله کل ام لاری
 گوید که شنیدم او را در آن روز که در آن روز که در آن میان خود نهاد
 خلق فرق است مثل فرق میان دو زمین قیاس شنیدم یکبار احدی و قیاس گوید بر من احدی را **عروسی است**
 از خطه ای که محمد بن عبد القادر بن عبد الواد بن عبد الله بن عبد القادر بن عبد القادر بن عبد القادر
 معروض است از آن استیاب الله علیه السلام که شنیدم بر شیخ محمد بن عبد القادر بن عبد القادر بن عبد القادر
 او را بخوانم و در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن
 باشد که شاه و شد برای من در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن
 کسی است که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن
 گفته است که منی این کلام خاص است و در آن استیاب الله علیه السلام که در آن روزی که در آن روزی که در آن روزی که در آن

گفته که روایت او از خدا تعالی برسد این حکم از آنکه او گفته آن قدر که خدا تعالی فرمود و هست
 در آن میگویند که **سَائِدٌ** و **يَقْبُطٌ** یعنی میگویند خدا تعالی آنچه خواهد و ثابت میدارد آنچه خواهد پس
 قولی می‌رساند یعنی **عَمَلٌ** محمول است بر مراد است بسوی و تعالی بطریق شفاعت داد لال دو جا است
 در آن اول قول می‌رساند یعنی **عَمَلٌ** محمول است بر مراد است که نشان داد باشد از موافق آن نیز مراد است بر می‌ماند
 نسبت و نظر بر امور دیگر که جمال از آنده صالح عباد را چنانچه امیر المؤمنین علیه السلام از خطاب یعنی **عَمَلٌ**
 مراد است که پیش از آنکه صلواتی بر او نازل شد و گفت که در آنجا که صلواتی بر او نازل شد و گفت که در آنجا که صلواتی بر او نازل شد
 تا عمل کند و سابق در حال حاضر بنام **عَمَلٌ** در آنجا که صلواتی بر او نازل شد و گفت که در آنجا که صلواتی بر او نازل شد
 یعنی **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 و اول امیر المؤمنین علیه السلام می‌فرمود که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 زودتر که او هر چه برسد برین خود فرو افتاد و او را پیش رسول الله صلی الله علیه و سلم باز کرد و او را خود چو پادشاه
 نو آمد و او بر او دستخواب نمود و بشارت داد که هر که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 پس گفت که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 میگوید که این تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 تا هر که از شیخ نقل کرده باشد با حسن اجازت و در حق غیر بخاریت خواست وی گفت که اگر اسماعیل سخن می‌گوید
 و نقل فرمود است که و بعد از شیخ اسلام می‌فرمود که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 باز آن روزی سالم و خانم باز آمد پس شیخ نماز قدس سره فرمود که وی مرد عجب است بعد از آنکه از او حدیث
 خواست تا که تدریس مقدم کند و در هر کلمات با تفصیل خواهد آمد **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
عرومی است از شیخ ابی سعید و احمد بن ابی بکر عرومی نقل کرده است که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 می‌فرمود که **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 مراد من حدیثی است که در **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد
 که یکبار از شیخ می‌فرمود که در **عَمَلٌ** تا عملی شود و بشارت ده او را باینکه هر که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** گوید داخل جنت خواهد شد

محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه فرمود البس الحرام علیک یا شیخ معروضه بجا و زکوری تو بگوید چه از نام پرست
 جدا می بادی رضی الله عنه با ذرات قبر شیخ معروضه کفر شیخ رضی الله عنه کرد و پس می بادی رضی الله عنه
 گفت البس الحرام علیک یا شیخ معروضه بجا و زکوری دو در ری از قبر معروضه کفر شیخ رضی الله عنه از قبر جواب داد
 البس الحرام علیک یا شیخ معروضه ای دادند ماوی میگوید کفر شیخ رضی الله عنه در این خود اسیغرمود تحقیق تعلق فیض
 پدیده سید بر عراقی پیوسته بود ولی فرمود کشته بود مکنایا که معروضه شد و سبب من عراق میگوید بخالی که من
 کوبیده سبب بر نام دوی زمین شرق و غرب آن آبادی ده روز تا آن برده بجز آن سهل و صعب آن سبب
 گفت این وقت باقی نمانده احمدی باز اولیای آن زمان مگر خانه خسته نمود و او تسلیم کرد به قطیبت و بر حق شد
مروسی هست از قضای القضا است البی با صلح المصیرین حافظ آج الدین البی کوبیده بر فرقه که
 نیز از او مراد پس ما از شیخ ابی الحسن علی رضی الله عنه علیه که شنیدیم شیخ ابی احمد محی الدین عبدالقادر
 رضی الله عنه میفرمود و بر کسی چون خواهید حاجت خود را از خدا میانی پس گوید سید و سلامت من
مروسی هست از شیخ ابی بو عثمان حیران رضی الله عنه شیخ ابی محمد عبدالحق حیری رحمة الله علیه که شنیدیم
 شیخ الاسلام محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه میفرمود و بر کسی این چنین از مشرق تا مغرب و این چنین
 فرمود و سبب خدا بقالی و **وَلَقَدْ خَلَقْنَاكَ مِائَةً أَلْفًا أَلْفًا** یعنی مباد که بکند خدا میانی با کلماتی را ندید تا شکر سلام
 که شما ندید اندی ای بن زمین از مشرق تا مغرب بیاید و یا سواد زمین می ای بن عراق اعمال تو من آمدند
 با جانای هست خلق و خانه من هر چه سوزانم سبب تو پس لا اتم کبریه سلامتی از غضب من و لا ابر کبریه
 خوابم تا هست بر شاکت کراهی که شما قدرت منک بل از شما شد اینکلام معرکین بنور سالداد و نامشهو
 از من سخنی ای غلام ولایات و نجاست در جات و نجاست و مجلس من تفسیر می باشد خلقنا به بیت
 هیچ نمی شنید ولی مگر تحقیق حاضر شد و سبب و مجلس من احیا ابدان خود و اوس است با روح خود اولاد
 سالی کن منکر و کبر را در دست آمدن آنها در قبر تو خبر خواهند داد از من **مروسی هست**
 از شیخ ابی محمد عبداللطیف بن ابی ظاهر بن احمد بن محمد بن سیدانه دوسی بغدادی حلی معنی که شنیدیم
 شیخ الاسلام محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه چون سخن حکیم میگفت سبب آن میفرمود در تمام کلام که گویند

کفنی زیرا که من بگویم از بعضی که هیچ شک نیست در این چون گوید که و انید هفتاد و پنجم پس سخن میگوید و عطا
 داده میشود پس بعد از آن بگویم تا ما در هفتاد و پنجم پس کاری میگویم و بعد از آن بر کسی است که امر کند زیرا که دست
 بر عاقبت است که در این بین شام است دست است و سبب زوال دنیا و آخرت است که دست است که سبب
 شمشیر زن و بسیار فعل کند و بگوید **اللَّهُ تَعَالَى لَعْنَةُ الْعَمَلِ** یعنی سیر شده شما خداوندی از نفس او اگر
 حکام شریعت بر زبان نهوی هر آینه خبر و ادوی شما را بداند آنچه خوردید و بداند آنچه و خیر و صیبا زاید در خانه می
 شما و ناپیش من باشد بگوید که وید و میگویند و ظاهر می نماید و باطن می نماید که حکم الهی بر زبان نهوی
 هر آینه سخن کردی صانع از مسافت تمام از آنچه دور است لیکن نظم بگشاید و من عالم را تا ظاهر نشود
سپس از حرمی است **سپس** از حرمی است **سپس** از حرمی است **سپس** از حرمی است **سپس** از حرمی است **سپس** از حرمی است
 بعد از این از جمله رحمت الله علیه که وقتی سخن شیخ الاسلام محمد بن عبد العزیز در رضی الله عنه می گویند
 از آنجا که این است که فرموده هر کسی از این در کلمون علم الهی است و در طرفی از خلق و پا و شاه دست برود
 می شناسد و پشت او قبله هر وار دست از این زبان بود اصل سبب از دایم اتفاق بد نشینند و دست
 بر سبب از قرب او نفس است او را ملک فرود مطلع است بر هر از خلق در عالم است بسوی و وجه تلوپ
 و تحقیق حدیث کرده اند و دست او را خدا تعالی از دوزخ و دست خیر او تعالی تا که گشته است و چون که منتظر
 میشود بسوی او آنچه در لوح محفوظ است و سپرد کرده است به در ماهی با امر او علی زبان او قبول نیست
 داده است او را در عظامی آنها و منع آنها و گفته است او را بسازن عجیب **أَتَلَفَ الْيَوْمَ لَكُنُوسًا فَكُنْ**
أَبْدِينَ یعنی تحقیق تو امر و زور و مقرر کردی و امانت داری و نشانه دست او را با ارجاع انبیا و روح
 که بر رخ سینه میان دنیا و آخرت و میان خلق و خالق میان ظاهر و باطن زبان هر یک غیر در کما
 ۱۰۰ و دست او را چهار روی از یکی می بیند بسوی دنیا و از یکی می بیند بسوی آخرت و از یکی می بیند
 بسوی خلق و از یکی می بیند بسوی خالق و خلیفه کرده اند و دست او را در زمین در همه عالم در جهان سخا
 به دهری میگرداند اول او را از صورتی بصورتی و از یکی به یکی مطلع کرده است او را بر نظر از این سراسر
 هر کجا او بگذرد پادشاه است و پادشاه پنجمین از دست این حکمت است و مرا در دست هر روز شیب

سه عدد و شصت نظریه وی **عروسی مست** از شیخ خواجه الدین بنی بکر عهد الرزاق بن شیخ ابوالفتح
 محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه در شیخ ابوالقادر عبدالقادر بن حسین کفیری نقیبه مخومی خنزیری بود است قاله شیخ
 به صالح الطریق عبدالرزاق و از شیخ عمر کلبانی و شیخ محمد زبیر و ابیت شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان نجاشی
 رحمة الله علیهم که ما فرمودیم که شیخ محی الدین رحمه الله در فضیله حضرت در رساله باب از چوب و سینه
 با نصد و پنجاه درخت و وی رضی الله عنه ششصد و پنجاه درخت را که در آن درخت کرم و پسته زرد و در آن
 سعادت گشته ده شنبه بر اول من بختا و در آن روز ای طوله انی که فراخی هر دو باشد از آنی باین آسمان و
 زمین است چون در معارف این خصوص کلامی در آن فرمود که حاضران مجلس در نشست ماک شده بود با هم
 گفتیم که هیچکس مثل این سخن معجزانه وی رضی الله عنه نگوید که گفت **عروسی مست** از شیخ ابی الرضا
 بن حسین و از او بعد از وی ثواب محاسب معروف به مفید بر دایت شیخ ابی الرضا حسن احمد بن محیی
 بن بکر که بعد از او بر آن معروضه شد باین درستی حضرت الله علیه که بسیار آرزو میشدند که از کسی بیستم صفات
 قلب را پس بن شیخ ابی الفخیر احمد بن حسین و سینه بن علی مغربی اخذ از وی بیستم مروی آمدیم در رساله
 با نصد و چهل و هشت بجز بیستوی تا صاع رساند و ما فرمودیم در آن شیخ ابی اسعد بکلی و شیخ علی بن حسن بنی
 رحمة الله علیهما و پرسیدیم از شیخ ابی اسعد قیلوی از صفات قلبی گفت که سبوی قلب است بر وجه
 ریاست این امر و ثواب و قرو و می آید در حال حال است این شان و بسوی ما و الفکر در پیشه و اگر کون این
 آن در عصر او گفتم قلب در وقت ماک ما سه گفت قلب است شیخ محی الدین عبدالقادر است فی الجمله
 پس بکسی خستیدار بر خاسته و هر کس آن را برهنه شده تا حاضر شود بچشم شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله
 و هر چکس از پاره پیش نشد و مستغرق گشتیم و نبود از ما هیچکس که آرزو میشدند که بشنوند از وی رضی الله
 چیزی در این باب پس نزد وی رضی الله عنه آمیم و او را در غلایا فرمودیم چون مجلسی مستغرق بود در بیان کلام
 کرد و فرمود که بجا راست و صفت گفته در آن که غایت و صفت قلب است نسبت به هیچ مسکن حقیقت
 که قلب در آن افندی است استوار نیست هیچ وجه در ولایت مکرور در آن را بی مستجاب است
 نیست هیچ مقام در دنیا است مکرور در آن قدیمی است در هیچ در حقیقت هیچ سازد در مشاهده مکرور

و با این بشری است که از دست هیچ مخرج بسوی مرستی محصور نگردد دست ابران هر یک که باشد
 به نسبت هیچ امر که بی درنگش حکومت بگرداند است ابران کشفی خلاف نسبت هیچ دست در عارضه شایسته
 نگردد است و ابران مطالعه نیست هیچ نظیری موجود را که او به است ابران مندرک است نسبت به هیچ مخرج
 را که او است ابران به آن است نسبت به هیچ مخرج که او است ابران نفس نیست هیچ معرفت که او است
 ابران نفس نیست هیچ مخرجی که او است ابران نسبت بغایت آن نیست هیچ مسافت مراد اصل را
 که او است نسبت به نهایت ابران نیست هیچ که او است ابران خطوط نیست نسبت به مخرج که او است
 آن مجدوب است نسبت به نفس مخرج او در ابران مجرب است او عامل او عزت است نسبت به نفس سیف
 نسبت است حاکم است وقت است سلطان جویش است نسبت و در نتیجه اولی است عمل است
 شفاعت میکند در پیشین از دستور میشود و از او شود او و شهادی میکند و از او حال او نیست
 هیچ جا بر او بالای جا بر آمد او نیست هیچ معنی بالای معنی او نیست هیچ وجه و کلمه از وجود او نیست
 هیچ شهود که بر ترانه شود او نیست اتباع شریعت مضبوط از اتباع او و او کاین زبان است
 متصل و منفصل است یعنی در مادی است قدسی و نفسی است و جمله و خالصه است بشری است این
 و امر او احد نیست که بسوی آن شقی میشود و او را و اصلی است که در او منحصر است او را تخلیف است و او
 بر او و او مستقر است با اتصال او نزد جمع او در مواقع نظرات ازل از عین تقریر میان نیست و
 افرغ از است با تفصیل او نزد تقریر او در شایسته امانت برای زبان معنات میان انحصار جلال
 و انحصار جمالی با لزوم وصف مقام و زوال نسبت حال میں طایب است تقریر با او به اسرار
 و باوری است بر عزت ظهور او آیات و انحصار استقران حکم او با مراد اگر اینچنین نبودی ممکن است
 ظهور او بیطرد و حالیکه منزه است در تقریر این از ایش قبضه که جز بوری عالم یک حکمت ظاهر نیست
 و روی غیرتی از عالم غیب قدرت کرد در خلاف حجاب امانت مرز قیاد صفت است که گمان ابران
 ازین امر عجبی را و اگر نبود بی اجمال و تفصیل او اعدل و آنرا در موقوف در حواشی مکتوب مصطفی صمدی است
 و بسوی حقیق را مخرج به تقسیم نجات رعایت او مدالی موقوف بر سلم نبودی در حصول او حصه بر نصیب

حکم دی مسلمی فخر علیہ سلام زوی اقبال ارباب و تقریر و جمع هر آینه بر بدی سهم قدرت برده حکم را
 و اگر بیزانیند سے زبانی برای این امر کلمات بر این است هر آینه نمی شنیدید و میدیدید چه جای
 پست این بیات بی ترنم و فخر ما به شاه از سرود **حسبنا فی الصبابة قتل**
مستعذب و الا و لیس فیہ الا کذا الا حنیب و بسیار از بیخ و جود و فتح هر دو با وجود
 متحد شوق و ارق شوق و ارق شوقی در مراد و در بیخ عشق الهی است منتهی در طرف سمت ازین سخن
 یعنی اول اثر استعذاب اسم معمول است استعذاب یعنی گواردان شیرین الذوق و طیب الفطن و الغضیل
 اول ذرات خدا الم و طیب یعنی بهتری معنی بیت نیست در عشق و مسیح جزو کواکب و شیرین کونکالاکه
 در آفت عهد بسیار خوش فرود بسیار نیکو و خوش شهر او فی الوصال مکنان مخصوصه و الا
 و غیره که لغز و اقریب و حرف او به معنی و ابر و علف است بر فی الصبا به وصال الکسریه
 در اصطلاح جو فیه مقام و حدت است مع الله تعالی مراد چهار امکانه با الفتح مراد و کذا کما
 اعز و اقر و اقل تعقیل انداز و غیر الفتح و تشدید زانی معنی از جندی و قریب بالضم یعنی نزدیک سخن بیت
 نیست در وصال مسیح بر تر مخصوصه کونکالاکه نزلت مراد آن از جند تر و قریب است بخدا و
 مراد کبریا و حکایت بی الا یام و روغن صفویها و لغویها کما هلهک و طاب المسویب
 و روغن الفصح و حبل و رواج و غیره و غیره که درین مثال جمیع منتهی است معنی بیت بخشیدند مراد و
 خوی مضنون خود را بر کرا و شیرین شدند چشندای آن و بهتر و نیکو شده اند سیدن گاه آن بیخ
 تجلیات ذواتی معنای که در آن تجلیات معنای و عذک و کونک و کخطو یا کک کبریا و الا
فیها اللیب و یخطب و خطب هم معمول است از خطبه الکسریه معنی دعوت مراد است
 کناح و اینجا مراد معنی شدن است که در معنی زن بزرگوار و اینجا مراد حضرت نیک است تعبیر الفصح
 عاقل معنی بیت شده و هر دو معنی بهر که راه نمی یابد و آن مسیح عاقل و مخصوص نشود و بدان آنجا
 من حیال الا یخاف تبلیسهم و زینب الزمان و کاکوئی مایه و هب و جلیس الفصح
 ربیب الفصح معنی و حاوالت زمانه بر سب از سب بالضم و یفستین یعنی ترسیدن معنی بیت

من از هر دو انگیزه نمی ترسد همیشه با آنها سخن در جوارش زانند و نمی بیند چیزی را که می ترسد از آن چیزی
 بود هم و یکی بخندد بشه علوت و یکی چنین مویک و بعد با طبع نزل و شرف در کم
 روک بفرستد در سکون و او و کس کاف سواران فاصه که با میر و نشینند و برابر اسیر می شود
 سنی بیت آنها که در می اند که او شاق در هر شرف و نه بلند است و آنها در پیش کوه خاک مانند آکا بلبل
 الا فرج آمد لا و حها و طر با و فی العلیا عه از آن هب و افراج با طبع جمع فرج منتی در
 بیستی مشا و انی الامه بیه شعر است از طوایف بیستی بر که درین فرج با طبع جمع دو در بعضی درخت و در اینجا
 مراد انان با هب است قرب بختین خوشی علیه با طبع و الهدا آسمان استب سبب نمک که بسیار می اند
 سنی بیت منم بلبل مشا و آنها که بر کله با هب می آسود و خوش و نشا و در آسمان مجلی عالم کوکب
 در شبام بختت جیو فی الحبت تحت مصلقی و طوعا و تمهنا و مشا کچتر بس
 آمداده لشکر بی در دستمان بخار از جاست من از وی الطاعت و فرمان برداری و سر کار و میطلبه او را
 غایب دور نمی شود و در کم من بختت لا املا و لا امنیه و ارجو و لا موعوده انوشا
 اعلی بختین امید و هبش در امید آسنیه بطر امید و آرزو سنی بیت شده ام چنین که نیست هیچ
 امید و هیچ چیز که در کعبه آن که منتظران چشم نیست هیچ و چه که امید آن غایب منی است بر است
 در غیب با من حاصل شده اند هیچ مرتبه اند ان باقی نیست که تمام و امید آن دارم و آرزوی آن کنم
 ما کونلت ریح فی حیا دین الرضا و حتی و هدبت سکا نشا کاتو هب و همیشه سیر میکنم
 در میدانهای رضا و کعبه ای که بخشیده شده ام مرتبه که بخشیده میشود و آن مرتبه کسی با آن سخن الرضا
 کله مر قویا و تو هو و سخن لها الطر از اللک هب و علمه بطر از او و در او نمی باشد که
 از او جا بر آید باطله بیهشته باشد و اینجا مرا محبت است هر روز هم مغفول است از تو سنی بخت
 کشیدن از هر از هر است بعضی در خشمیدن طراز با کسر علی با بر معرب است در سبب بر طسینه
 هم مغفول از او سبب معنی در سبب بعضی ندانم و در آن سخن نیست شده است زمان مانند طغی بخت
 گوید خشد و از نظم در اندوید و اقلت شمو و الا و این شمسنا و ابلا علی حاکم المعالی کاتر سینه

انصاف بعد از نماز باغی از آن قول است با خرم یعنی نایب شدن معنی محبت نایب یعنی خاک خفته پیدای گنج است سخنان
 در اولیا و آفات همیشگی بر آسمان بلند می است هر خوب نخواهد شد و راه او شمس آفتاب بفضای جانیته و آسمان
 است و او قول آن عدم بفضای منکر و تمداد آسمان همین ایهات فرمود چه لهر سگوند که در می نیکند و در کار
 میکند و نیکوید و از همین جهت منته با و شما با من عده و قرار کار او شده است شیخ ابو الفتح مفسرین مبارک
 و انصاف معرفت بجهاد و برضانت این ایهات انصاف و کرم و شمس **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت**
 یا صبر یا الفناظیم فصل اولیو آیتت و خطاب بجناب محمد سبب جانی یعنی تو معنی قال معر کرد و نیست سگوند
 بر تو نیست داده میشود اما جهاد و قتل را ای کسی که بر نماند از او که ان بها میرسد نذات موت در الباز انک
 فان شعورک لا یحجب و وسائر الناس فی عیبی فوالحیث و از تو ای من اگر تو کسی که تو عیب
 نیست و همه مردم در چشم من فاحتر با انداختم من فکمدیات الصلوات یحشدها و لا یکنه فقدم
 فی حمله الصیغ و شیخ هم از هر دو که هر دو است با در حالیکه گشتش گفته ام زیرا که بدستی آن
 قدیمی است که در عمل او آرد است صاحب خلاصه المعانی گفته که با اشارت است درین بیت بسوی
 قول شیخ محمد بن عبدالقادر رضی الله عنه قل فی هذیه علی بن قیس **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت** **سخت**
 اینکه و صدق است در قول مذکور و معنی است در آن و از او در حق گفته است لهذا هم شیخ در شرح
 و مغرب صنع رقاب منورند و ادوی گوید که بعد از آن شیخ علی بن موسی قاسم سرور فرماست و قدم و بر
 رضی الله عنه بوسه پس این مجلس را نزد خود با نوشتیم و هر چه در آن واقع شد ما ذکر کنیم این معنی جمله
 گفته که نزد شیخ ابن التلیل مروی است که از علیه فرمود ازین حکایت و در این سید هم معنی است که مذکور شد
 خیر و از مروی است شیخ ابی الفتح سستی جمله از علیه که من شیخ علی بن موسی قاسم شیخ ابی الفتح
 قدم سید جواد رضی الله عنه شیخ محمد بن عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و پس از شیخ ابی الفتح فرمود که مرا
 در هر لحظه فعلی است که سعی دست کرد و نمیشود با او در راه و مرز بین جلی است که بر این بخت برده نمیشود
 و مراد بر لشکر سلطانی است که مخالفت کرده میشد و او را در هر منصبی است که عزل نمیشود
 او را مروی است که روزی شریف مسعود بن محمد شریفی مرقی رحمة الله فرمودی رضی الله عنه

یعنی شیخ محمد باقر و تقدیر مسکت خوانده می باشد عند تباری را فرمود ای پسر خاوند من چه می
 یابی و گفت لکن با شیخ کبیر محمد و آقا محمد بن کبیر بر آنکه در حال آنکه در تبرک کند کار با علم شود و در آنجا
 در اینست حدیثی که در کتاب کشف و در بیان میسازد ما را آنچه که ام کبیر از آنکه در دست سر برده است
 گفت فرمود اینها می باشد که در کار من حاضر مجلس باشد که باشد که حج ما که فرمود باشد از شیخ
مجموعی است از شیخ عبدالمکریم حلی حسیه امده علی که روزی در می رضی الله عنه فرمود که است
 پیغمبرانی ای رسولان شما که بقرعت نبوت شدید و لیکن با انهد استعالی چیزی را می عطا کرده است که بخدا آنچه
 نه از شیخ کبیر قدس سده نیز از کجاست با او فرموده است که آورد و دست نمی نماید که از این قول فضیلت می
 رضی الله عنه از اینها لازم نمی آید که فضیلت بسیار دیگر آنست علی است که انقدر لازم آید که می ختم کند
 یا دوست بعضی اوصاف که در انبیا رسالت بود و چون مسوره را است محمد می صلی الله علیه و سلم که انبیا از روی
 آن کرده اند و وجود وی در این است بومی صلی الله علیه و سلم که حسب انبیا از ایمان است بخدا و انبیا از
 که حضرت است رسیده و باشند و هایت را فتنی است محمد می صلی الله علیه و سلم و است ما خدا خود من عود انبیا
 از وی رضی الله عنه با انکلی آنچه صاحب تفسیر شیخ از کتاب جواهر القلایه و از لفاظی الحقیقه تصنیف
 خواج کمال الدین بن شیخ عبد اللطیف بغدادی می فرماید که در کتاب حرز الواسعین تصنیف شیخ رشید
 بن محمد حسینی و در رسیده نیست الله بکمال شیخ فاسم سلیمانی و جمعی دیگر از شیخ مخصوصه فعلی کرده که فرمود
 محبوبی بجای رضی الله عنه حدیثی صلی الله علیه و سلم چون در شب معراج بر آسمان بر آمد و بسوره الممتحنه
 رسیده چیز بی حدیث سلام خلف گشت و گفت ای محمد اگر مقدار یک سر گشت پیش رویم هر آید سوخته شوم
 پس رسیده شد بسوی حدیث صلی الله علیه و سلم روح مراد این مقام با استغاده که از وی پیشتر
 شدم بدو حاصل کردم نعمت علیی در داشت و خلافت کبری از حضرت صلی الله علیه و سلم بهتر بود
 شدم تا که حدیثی بر من وارد شد و عثمان بن حنیس است و می بود تا که رسیده مقام ثابت سعید او اتنی و
 مرا گفت که می فرزند من را می هدیه چشم من قدم من بر گردن تو و قدم تو بر قاف من و ایستاسته
 در کتاب مستبر و منعی بجز الاسرار و خلاصه المفاخر و غیره با فتنه میشود و فالسیده علی الراوی الله اعلم بالصواب

النَهْرُ السَّادِسُ فِي قَوْلِهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ كَذَلِكَ هَذَا عَلَى رَأْسِهِ
مُسْتَحْتَلٌ بِغَيْرِ قَوْلِهِ وَابْنُ بَرَشْتَمَلٍ سَبَّ بِرَجُلٍ جَدُّهُ فِي الْحَدِيثِ الْأَوَّلِ فِي
صُورَةِ الْمُجَلِّدِ الذَّهَبِيِّ قَالَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِيهِ ذَلِكَ هَرُوفِي سَبَّ
 ابْنِ الشَّامِيِّ وَابْنُ مُحَمَّدٍ كَرْدِي حَمِيدِي جَلِيلِي مُبْدَاوِي شَانَمِي الْأَشْجَعُ شَرَفُ الدِّينِ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ شَيْخِ
 شَانَمِي وَأَشْجَعُ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ شَيْخَانِيَّةً نَوِي حَمَلِي نَمِي وَأَشْجَعُ ابْنُ يَكْرِعَةَ ابْنِ نَصْرَةَ بْنِ تَمْرُوقِي كَرْدِي
 مُبْدَاوِي حَمَلِي وَأَذْخَالُ ابْنِ الْفَرَعَةِ الْمُعَيْتِ بْنِ ابْنِ الْحَرْثِ بَيْرُونِي عُلُوِي مُبْدَاوِي حَمَلِي حَمَلِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 كَمَا ضَرَبَهُ وَيَوْمَ جُلَسَ شَيْخُ الْإِسْلَامِ عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ دُرُورِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دُرُورِي وَأَذْخَالُ ابْنُ يَكْرِعَةَ وَابْنُ
 حَاضِرِي وَابْنُ جُلَسَ شَرَفِي دُرُورِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ جِهْدِي شَانَمِي عِرَاقِي شَيْخُ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَيْخِ
 ابْنِ الْبَلْبَهِرِيِّ عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ الْقَيْسِي وَأَشْجَعُ مَوْسَى بْنِ مَاهِرِي وَابْنُ يَكْرِعَةَ جِهْدِي سَبَّ ابْنِ مُحَمَّدِ بْنِ
 مُبْدَاوِي سَيْدِي وَابْنُ شَيْخِ ابْنِ الْبَحْبَحِيِّ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ سَهْرِي وَأَشْجَعُ ابْنُ الْكَارِوَاكِرِيِّ وَابْنُ شَيْخِ
 ابْنِ الْعَبَّاسِ أَحْمَدُ بْنُ عَلِيٍّ جَوْسَقِي حَمَلِي وَأَشْجَعُ نَاهِدِي دُرُورِي وَأَشْجَعُ ابْنِ حَكِيمِي وَابْنُ سَهْرِي وَابْنُ نَهْرِي
 وَأَشْجَعُ ابْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ ابْنِ مَرَادِ قُزَحِي كَرْمِي وَأَشْجَعُ نَاهِدِي وَأَشْجَعُ سَكْرَمِي كَرْمِي وَأَشْجَعُ
 وَأَشْجَعُ جَاكِرِي وَأَشْجَعُ خَلِيدِي مَوْسَى الْأَكْبَرِي وَأَشْجَعُ صَدَقِي مُحَمَّدِي دُرُورِي وَأَشْجَعُ يَحْيَى بْنِ مُحَمَّدِ دُرُورِي وَأَشْجَعُ
 وَأَشْجَعُ نَسِيرِي الدِّينِ بَرَاهِمِي ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ خَوْلِي وَأَشْجَعُ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ ابْنِ قُرَيْشِي كَرْمِي
 وَأَشْجَعُ ابْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ ابْنِ مَرَادِ الْبَلَّاحِي وَأَشْجَعُ تَنْفِيذِي ابْنِ مَوْسَى ابْنِ الْعَبَّاسِ أَحْمَدُ ابْنُ مَوْسَى
 وَأَشْجَعُ ابْنُ الْعَبَّاسِ أَحْمَدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ قُرَيْشِي كَرْمِي وَأَشْجَعُ طَهْرِي وَابْنُ شَاكِرِي وَأَشْجَعُ وَابْنُ يَكْرِعَةَ كَرْمِي
 وَأَشْجَعُ وَابْنُ مَرْكَبِي وَأَشْجَعُ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدِي أَحْمَدُ مَوْسَى وَأَشْجَعُ ابْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ ابْنِ
 عِرَاقِي مَوْسَى بَشَلِي وَأَشْجَعُ ابْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مَوْسَى ابْنِ سُلْطَانِي أَحْمَدُ بْنُ شَيْخِ ابْنِ كَرْمِي
 ابْنِ عَبْدِ اللَّهِ شَيْخَانِي مَوْسَى بَشَلِي وَأَشْجَعُ ابْنُ الْعَبَّاسِ أَحْمَدُ بْنُ الْأَسَدِ وَأَشْجَعُ ابْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِي
 بَرَكِي وَأَشْجَعُ مَبْرَكِي ابْنِ عَلِيٍّ ابْنِ شَيْخِ ابْنِ الْبُرْكَاتِي ابْنِ مَعْدَانِ عِرَاقِي وَأَشْجَعُ عَبْدِ اللَّهِ دُرُورِي حَمَلِي وَأَشْجَعُ
 ابْنُ سَوَادِ أَحْمَدُ بْنُ يَكْرِعَةَ عِرَاقِي وَأَشْجَعُ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدِي ابْنِ الْمَوَاسِمِي ابْنُ يَكْرِعَةَ

و شیخ ابی القاسم الطوسی صاحب دیوانه بود و شیخ شهاب الدین عمر بن شیخ محمد سهروردی که جوان بود شیخ
 ابی القاسم سهروردی در میان شیخ ابی القاسم عمر بن ابی القاسم عمر بن شیخ ابی محمد حسن قاضی خدابادی و شیخ ابی محمد
 علی بن ابی ربیع که در میان بود و شیخ ابی جعفر که کلماتی و شیخ زبیر ابی و شیخ سلف صالح شیخ ابی بکر که
 سهروردی بود شیخ سید علی بن صاحب تلمونه در حقه و شیخ ابی محمد عثمان مرعشی و شیخ ابی الحسن جوینی
 سهروردی و ابی محمد شیخ ابی محمد صاحب التوحیدی و قاضی ابی علی محمد بن محمد بن ابی و طبرستان را می شناسند
 و وی رضی الله عنه در آنجا سخن میفرمود و تحقیق اول او حاضرند بر سر او و گفتند که علی بن قیبره کلمه
 بقره یعنی این مقدمه من بود که من بروی خدا خیالی است پس شیخ علی بن قیبره از طبرستان در کتبه
 بر آمد و قدم فریاد می انداخته که در روز خود بنام او در روز و سخن در می شناسند و آمد و محمد طبرستان

که در نهایت خود آمده که این است **الحدود الثاني**

در دوین جدول ششم است **الشعبه الاولى** فالحاضرين

بجمله **مروی** است از شیخ شهاب الدین محمد علی بن محمد عمر بن ابی یوسف صاحب کرامت
 با سری بغدادی که شنیدیم شیخ با کرامت عمر بن شیخ ابی القاسم اسحاق بن الجوهی که می شناسند علیه
 سیکنت که بود با عمر خود شیخ معاصرین بود در مجلس شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه و شهادت
 بر کتبت وی رضی الله عنه و قد هیله علی کتبه کل هیله الله بر سر خود و عمر من که در خود را **مروی**
 است از شیخ ابی محمد عثمان مرعشی بغدادی که حاضر بود در مجلس شیخ ابی محمد محی الدین عبدالقادر
 رضی الله عنه در بغداد و یاد وی سخن شیخ بقا بن الجوهی شنیده بود پس فرمود شیخ عبدالقادر رضی الله عنه
 قد هیله علی کتبه کل هیله الله علی کتبه کل هیله الله شیخ با کرامت خود را **مروی** است از شیخ ابی جعفر
 بن شیخ ابی القاسم سهروردی که شنیدیم شیخ ابی سعد قنوی رحمه الله علیه که خبر داد مرا به من بعد که بودم با پدر خود ابی سعد
 در بغداد و در مجلس شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه بر کتبت وی رضی الله عنه و قد هیله
 علی کتبه کل هیله الله بر سر خود و او که در خود را **مروی** است از شیخ ابی محمد طبرستان
 بن غلام علی بن حنیف رحمه الله علیه که بودم در مجلس شیخ ابی محمد محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه در بغداد و در

شیخ علی بن ابی

شیخ ابو سعید قتیبی پیش از ششصد و پنجاه و پنج عهد غاصب اثنی عشری بود و با علی زیدیه کلان
 در آن زمان که از شیخ زیدیه قتل شد که آن خود را **عروسی هست** از شیخ علی بن محمد عیسی بن محمد
 بن لغاری که آن را که فیلسوفی بنامش بود و در آن زمان که شیخ محمود طوسی در قزوین بود برای اوست
 شیخ ابو محمد علی بن ابی حمزه که در سیصد و شصده و هفتاد و پنج چون بزرگوار بود پس رسید و نهادند
 که آیا گرفتار شیخ علی بن محمد است شیخ عبد القادر زاهدی آن وقت که در اصفهان بود از شیخ علی بن محمد
 و غیره که در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 قدم بر آورد که در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 از شیخ علی بن محمد عیسی بن محمد بن ابی الحسن بن علی بن محمد بن ابی طالب که در آن زمان که شیخ علی بن محمد
 در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 که بر کسی با همه قدمی با شیخ اثنی عشری که در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 که بر کسی با همه قدمی با شیخ اثنی عشری که در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود
 در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود و در آن زمان که شیخ علی بن محمد در قزوین بود

شیخ ابو سعید قتیبی

شیخ علی بن ابی

شیخ ابو سعید قتیبی

رحمة الله عليه که کشنده می بود خود را میگوید که کلبه از سر بر می آید و فرمود اینها قصه زیادت کشایچ بنیاد
 اسم دعا فرزندم در مجلس شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه را آورد و بعد از شیخ عزا و در آنها حاضر بود
 بنیادش بود در روزی شیخ ابی الکریم ابن مینور شیخ ابی عبد الله محمد داریائی که زوی پدر شیخ محمد بن شیخ محمد بن ابی الدین
 عبدالقادر رضی الله عنه و شیخ ابی هذیفه بن علی بن قتیبه کلی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا مشغول آن مجلس بود
 خود را بنام سوره خود فرمودم که قریب تر می شد و همچنین که شیخ ابی الکریم در آن روز در آنجا نشست شیخ
 بن گفت که دوی بی این شیخ علی است و بنام کلبه که بنام است و که حاضران کردند که فرزند در این میان که ادا کرد
 بر سر بیست سال او در آنجا نشست و بی نیت بی نیت در روزی شیخ ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست
 اینها را با هم ایستاد که در شیخ ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین
 عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه
 بر سر من خود را فرمود و **حزوی است** شیخ ابی العالی نصر بن شیخ ابی الحسن بن شیخ
 ابی الهی مبارک بن احمد بن محمد بن ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست
 تکلم با او در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست
 بودم و اینجا اکثری از شیخ ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین
 میرزا شیخ محمد بن احمد بن محمد بن ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست
 نشست بر شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه فرموده که می شناسی که در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین
 بن شیخ مبارک بن احمد بن محمد بن ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست
حزوی است شیخ ابی عباس بن محمد بن ابی هذیفه بن علی بن قتیبه بن الله بن ادا که در آنجا نشست و در آنجا نشست
 رحمة الله عليه که فرموده که در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه
 در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست
 بن گفت شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین
 در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست
 در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست
 در آنجا نشست و در آنجا نشست شیخ محمد بن ابی الدین عبدالقادر رضی الله عنه حاضر شد و در آنجا نشست

شیخ با جگر و دهن

شیخ کلک

شیخ خلیف

شیخ ابی اسحاق بن علی بن ابی طالب

مراحم مجلس خود را میفرمود که چشم شیخ عادی بن مازندر میان شماست و در روزی شیخ عادی بن مسافر در وقت
 نشست و کرده ان شوم و او که سر او قریب بزین شده و از آنجا برخواست و چون بزاد خود آمد او را و بعد از غم
 گرفته و سخنان بهتر فرمود و صف حال او را بیان از روی سبب غم داد و این که در آن پرسید به گفت که امروز
 شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه در بغداد فرمود قدیمی هدیه علی بن قیبه کل علی الله تاریخ آن ضبط کردیم
 پیوسته از بغداد مسافر آن آمدند و بیان خبر دادند **مروئی است** از شیخ ابی الفتح عادی بن شیخ ابی البرکات
 بن شیخ ابی القوی مخزومی مسافر که خبر داد مرا پدر من ابو البرکات حضرت الله علیه که از وی علم من شیخ عادی
 بن مسافر مروی میروند فرمود که که تالش کردن خود را تمام داد پس حال از آن نمودند گفت که تحقیق شیخ
 محی الدین عبد القادر رضی الله عنه درین وقت در بغداد فرمود قدیمی هدیه علی بن قیبه کل علی الله

الشعبة الثالثة في غموم و صغیر الی کتاب مروئی است

ابی یوسف یعقوب بن یزید بن مصعب بن یزید بن ابی القیس بن مضر بن قریظ بن کعب بن لؤی بن عبد مناف و در کتب
 شصت و دیت و یک مجری و قصه در باره قاضی القضاة ابی صالح نصر که در مدرسه خود بود
 بود و زود او چینی نشسته بود که از آنجا پرسید چه شنیدی در قول شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه
 قدیمی هدیه علی بن قیبه کل علی الله گفت شنیدم از پدر خود ابی که عبد الرزاق اعلم خود ابی عبد الله
 عبد الله و ابی عبد الله عبد الوهاب ابی اجماع را برهم در اوقات متفرقه میفرمودند که حاضر بودیم و مجلسی
 از سوید بود، قدیمی هدیه علی بن قیبه کل علی الله و حاضر بود در آن مجلس بنحیله و چند شیخ از اکابر شیخ عادی
 و هم را در آنجا که در نهانی خود را و شیخ علی بن حسین قدم او را بر گردن خود نهاد و پس از شیخ اصهار که
 در آن مجلس حاضر بود و خبر رسید که در آن وقت که در نهانی خود را در آن نمودند و خود را در میان خود را
 بمشورده ای رضی الله عنه و از مجلس خبر رسید که انکار کرده باشد بروی رضی الله عنه درین قول
مروئی است از شیخ ابی کریم بن شیخ عوض بن سلاطین بن عادی بن مضر که والد شیخ عوض بن مسافر
 شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه می گفت که من از شیخ محمد شیبانی شیخ الفیاض بن عبد الباقی بن عبد الجبار بن
 شیخ ابو عبد الله شیبانی می شنیدم که در بغداد و جلیل برای از شیخ ابی محمد باج که در روزی از غم غم

اکرام ناکره و چند روز در خود او نشست چون در نخست بار کشتن او می بینم گفتم زنده سید عالم را پیر کیهان کفایت
از من که چون فرمود شیخ القاسم بن محمد بن عبد القادر رضی الله عندهم قدس سره هذله علی قبه کل علی الله
باقی نماز بر روی زمین سیح و جادوی در آن وقت که خود را در گردان خود را با کوفتی از وی و حضرت شمس بر تپه
رضی الله عنه و باقی تا پنج مجلس از مجالس صلوات بر او در آن وقت که در آن این ذکر است **الله** شکره وی
صلوات بر او که در دست وی بود و در آن روز وی پس از آن وقت نمود و از آنجا برای زیارت
شیخ مطهر باذاتی آمد و در مقوله شیخ با جود و ولکما ما غلظت حلوم شد کبر شیخ مطهر رحمه الله علیه یاد انگشت کرد
شیخ با جود را دست گفت آنچه گفت **عرومی** است که شیخ ابی انیر عظیم بن عبد الغزیز بن فیم بن نازله
بن قیاد بن برزین مصری که خاور بودم که مطهر را سست با نصدقه برشته تا وی پنج مجریه و توفیق در آنجا شیخ
در منی عظیم بن فیم بن فیم است و شمس شیخ عبد الله ماردونی در خدمت او بود و روزی نزد وی حاضر
شدم و در وقت نماز شیخ ابو عبد الله محمد بن محمد مصری شیخ ابو عبد الله محمد بن محمد شیخ صلاح الدین بن محمد
به امام الحرمین شیخ ابو حفص عمر بن محمد مغربی هدلی و شیخ ابو محمد عبد الله بن ابی عثمان ماردونی در آنجا حاضر
بودیم از حال ابو عبد الله بن محمد بن محمد برادر زمان خود در دل گفتیم که در وی بسوی که آمدیم
از شیخ متعجب می شویم و چون بر خطره من آگاه شده گفت ای عظیم شیخ من شیخ عبد القادر است که فرمود
قدس سره هذله علی قبه کل علی الله دم او ندمه صد سیزده دل سراسر خود او در آنجا فانی است که
ما از آنجا در آن وقت هجده مرد در حرمین شریفین بودند در مغرب است هفت مرد و در این است
و در حبشه یازده مرد و در سید باجی باجی هفت مرد و در عراق شصت مرد و در بحر جبل مرد و در شام
سی مرد و در مصر سیست مرد و در دشت سراسر سیست مرد و در کوه قاف جلال هفت مرد و در فرات
بحر محیط سیست چهار مرد و باقی در اقطار زمین بحال انبیا زایش اند **الحمد لله**
الثالث فی منشأ صدق و هذله القول و حقیقتیه و سائر الآولیا بعد علیة
رضی الله عنه که در کتب مرضی الله عنه ما موردا به **عرومی** است شیخ ابی الحسن علی
بن عبد الله اهری بغدادی که حاضر شد در مجلس ششم سی مجریه و مجلس یکم بود از شیخ با جود

در میان آنها ذکر قول شیخ عبد القادر رضی الله عنه قدسی هدیه علی بن قتیبه کل و بی الله برادر کفایت
 شیخ غلیل بن ابی العباس احمد مرقوم است که در سلسله نفع و مفاد و نذایه است شیخ ابی سعید که در حدیث
 مشافعه درین قول پرسیده است که من حاضر بودم در آنجا شنیدم که از اوله المین وی رضی الله عنه
 برآمد و آنجا قریب پنجاه تن از اعیان شیوخ آن زمان حاضر بودند و میفرمودم که اگر در جهانی خود را ختم دادند
 باطلها هر شش بر آنها ملاقات خضع و شیخ علی بن هبیتی بر کسی برآمد قدم در بارش الله عز و بر کرد ان خود نهاد
 و شیخ ابی الحسن بن خلف بن بغدادی گفت که بار از شیخ ابی سعید حسین قسم شنیدم شیخ ابی عثمان بن سلیمان
 معروف است که در وقت کفایت که در آنجا شورا شد با نفع و ششماره چهارم بود شیخ ابی عبد الله محمد بن قاید او
 حاکم شد و پرسیدم از قول شیخ ابی الدین عبد القادر رضی الله عنه قدسی هدیه علی بن قتیبه کل
 و بی الله برادر کفایت شیخ ابی سعید مرقوم است شیخ ابی سعید مرقوم است شیخ ابی الطاهر
 منصور بن سبکت اهل سعید و فقه کجاده و شیخ ابی محمد عبد الله بن ابی الحسن شامی بغدادی اصحابی که چون
 فرمود شیخ عبد القادر رضی الله عنه قدسی هدیه علی بن قتیبه کل بی الله تعالی که در حدیثی بر او
 و اما در اهل نقلی از حدیثی بی خدا صلی الله علیه و سلم بر دستها کرده بی از فاکه تفرمین و بی پوشیده آنرا
 با مشورت شیخ ابی سعید مرقوم است که در آنجا با حجاب و اموات به ارجح و ملائکه در مجال الغیب که مجلس او در آنجا
 مشرف به سده است و بود و در آنجا شورا شد و بطرفی آمد و باقی نماند و روی زمین شیخ ابی
 کریم را در کربن خود را مروی است شیخ ابی یحیی بن ابراهیم مرقوم است شیخ ابی القاسم مرقوم است
 برادر محمد بن علی که در کجاده مرقوم است شیخ ابی الدین عبد القادر رضی الله عنه قدسی هدیه علی بن قتیبه کل بی الله
 گفتند در آنجا که صد گفت یا عبد القادر و بی است گفتی تمامی عبد القادر مروی است
 شیخ ابی محمد بن الحسن بن شیخ ابی یحیی بن عمر بن عمر بن محمد بن عبد الله بن محمد بن ابی سعید
 بن ابی سعید که در کجاده مرقوم است شیخ ابی عبد الرحمن عبد الله بن شیخ ابی سعید بن شیخ ابی سعید بن شیخ ابی سعید
 در رسد چه در باب سبزه و سبزه نفع و ششماره چهارم بود شیخ ابی سعید مرقوم است شیخ ابی سعید
 گفت چه در قدسی هدیه علی بن قتیبه کل بی الله گفت در آنجا شورا شد و از آنجا شیخ ابی سعید مرقوم است

عاجز بودند و هرگز ندیده که در دنیا را پیش نهادند چون مجلسی منعقد شده او بی رضی از خدمت بخانه تشریف فرسود
 و حاضران مجلسی بخانه نامی خود باگشتند و باقی خانه نیز شیخ حکارم و شیخ محمد خاص و شیخ محمد بن احمد زرنجی و شاکر و
 از شیخ فاضل دین سرور بر او مانع من شیخ عبد الغفر زرنجی و شیخ عبد الجبار زرنجی و آنهاست شیخ حکارم گفت امروز
 شهادت کردند و هرگاه ایستای که باقی خانه صدی از آنها که رسیده است و مستبر آنها لوی و ولایت بر روی زمین
 چه قرصی در امید کردید که علم الطبیعت پیش می روی رضی از خدمت بیستاد و پنج خویشیت بر سر او نهادند و خلعت
 تعریف عام نماند و وجود داخل آن در وی تولیت و عزال سلام بطرا و شرفیت بحقیقت در بر او سپید شدیم
 او را که فرمود قدیمی هدایت علی رقیبه کل ولی الله پس سرولی پیش نهادند و فرمودند و او را قبول نمود و را
 خاک ابدال عشره که خواص حکم و مساطیر وقت اندک عمر آنها که امام اند گفت شیخ فقیان بطور و شیخ
 ابوسعید نظری و شیخ علی بن ابی و شیخ عدلی بن مسعود موسی و شیخ موسی بن باین زولی و شیخ احمد فغانی
 و شیخ عبد الرحمن بن موسی و شیخ ابو محمد بن عبد رب العصری و شیخ حیات بن قیس و شیخ ابو سعید و شیخ علی
 بن کنت و شیخ محمد خاص و شیخ محمد بن شیخ احمد زرنجی که داشت گفتن پس سرور در آن من اینها یاد داشتیم
 و خطا کردیم فرموده این جنس از آن بگریه که از شیخ ابی عبد الرحمن عبد الله قدس سرور فرماستند و نیز از
 شیخ عبد الجبار و شیخ عبد الغفر قدس سرور فرمودند و ازین و بعد پسندیم چه فرمودند و از این انعامت
مردی است از شیخ ابی الطاهر بن ابی بکر احمد بن ابی مسعود است احمد بن کرم بن عبد حجی عبد اوی
 رحمه الله علیه که شنیده شیخ خلیفه اکبر با قدس سرور و بعد او وی اگر می بیند خود را اصل الله علیه سلام در خود
 می بیند می گفت که در بنام خدا اصل الله علیه سلام در خواب گفته ام سوال اندکند است شیخ فاضل الدین عبد العاود
 قدس سرور علیه علی رقیبه کل ولی الله ان حضرت اصل الله علیه سلام فرمود که است گفت شیخ عبد الله در چرا
 نگوید که او طلب است در رعایت او **مردی است** از شیخ ابی الحسن علی بن محمد بن احمد بن حمر
 بغدادی معروفی جنابا سرور و قدس سرور رحمه الله علیه که صحبت شیخ فاضل الدین عبد العاود و شیخ فاضل الدین عبد الله
 از مردم و حاضر فرمودند و مجلسی فرموده ان مدعی هدایت علی رقیبه کل ولی الله عمر من ان وقت زیاده
 از بیست سال بودیم شیخ علی بن سیدی با قدس سرور که برآمد بر کسی و گرفت قدم او را نهاد و بگردن خود

چون فرمود که گفتند یار آن شیخ علی بن یونس با ما سبب این ضلالت چیست که سبب بدین شد آنحضرت
 بر آن چیزی نهاد بر کسی نه تا قدم دور او کرد آن خود **مروئی است** از شیخ ابی العاصم مدعی شیخ ابی
 بن محمد ضعیف است که خبر او مراد از این است که پرسیدم از شیخ مدعی بن مسعود مروی قدس سره که آیا هستی
 هیچ یکی با او شیخ نشنیده چون گفته باشد قدحی **هذا علی رقبة کل ولی الله** بر شیخ محی الدین عبد القادر
 رضی الله عنه گفت نیکو که گفتیم معنی شیخ چیست گفت این کلمه خبر دهنده است از مقام فرود است و در آنوقت
 گفته بود برو وقت فروری باشد گفت آری بلکه شیخ احد از آنها ما مور بگفتن این قول شنیده سواى شیخ
 فقی الدین عبد القادر رضی الله عنه گفته ایلا مور شد بگفتن آن گفت آری تحقیق ما رسیده در امر آنها و در
 جمله آنها که سبب امر اینها را که تلاکیم علیهم السلام و کبریا و کرمنا آدم با علی نبینا و علیهم صلوة و السلام
 که امر این **مروئی است** از شیخ ابی الحسن علی بن عثمان قدس سره که پرسیدند از شیخ ابی احمد
 قتیوی رحمه الله علیه من ان شنیده بر آن گفت شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه قدحی **هذا علی**
رقبة کل ولی الله او گفت آری یا مر گفته است و در بیان شیخ شک نیست آن کلمه است آن طبعیت است
 و در بیان بعضی از اقطاب ما پیشوایان است که در بری بنیادند و بعضی ما پیشوایان
 بر بنیاد کبری نیست جز سخن وی رضی الله عنه که امر است و مقام تطهیرت زیرا که او انسان شتاعت
ست مروئی است از ابی محمد علی بن ابی بکر بن ادریس بن قوی که چون گفت شیخ محی الدین رحمه الله
 رضی الله عنه قدحی **هذا علی رقبة کل ولی الله** پس شیخ علی بن یونس قدس سره بر کسی بر آید و قدم
 او را رضی الله عنه بر گردان نمودند و وزیر و من وی رضی الله عنه در آمدید از شیخ پرسیدند که خبر این غلط
 کردی گفت زیرا که وی ما مر شد بگفتن این کلمه و نادوان کرده در حال کسی که انکارش کند از او ایما بر می آید
 که با شرم اول کسیکه مسامت گفته باقی او **مروئی است** از شیخ ابی سنان بن علی بن ابی حمزة
 مدعی بلخ مدعی معروف است اعراب من الله علیه که پدر من ابو الحسن از شیخ احمد بن ابی الحسن مدعی قدس سره
 پرسید که آیا منو از شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه قدحی **هذا علی رقبة کل ولی الله**
 با امر این بود یا غیر او گفت تحقیق از امر این بود **مروئی است** از شیخ ابی العباس بن مطیع جز اول

که کشنده شیخ ابوالفتح العاصم بن محمد بن البربرقی را قدس سره می گفت که هرگاه واسعه شیخ محی الدین **مست**
 رضی الله عنه بگفتن قلکجه هذه علی الکتبه کل فی الله دیدم اولیاد او در مشرق مغرب که فرو نهادند سر پا
 خود را برای تواضع و رضی الله عنه که مرادی در ملک بزم که وی سسر خود فرو نهاد پس متواری شد از او حال او
مرودی مست شیخ ابوالمحمد النکستین شیخ ابوالعالی بن راشد عراقی مقدسی که تبره از او روید پس که
 ترویج مجوه بن قیس عراقی قدس سره و آدم و ذوالکرم سیرم با در بستان اباد که مشرب الله و مفاو و ذوالکرم
 در مسجد جامع جوان و نحو ستم که از او عهد پیشوایی برای فخر و بگویم که وی گفت که تو نشان یکی مست که ستم
 نامم زوده ام مرشی محی الدین عبد القادر را رضی الله عنه و لیکن از او چیزی نماند و پوشیده ام شیخ خیاثه
 گفت جتقیق بن زید زمانی در از در سایه حیات شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه و پوشیده ام شیخ بوجامعی
 کواره از چشمه های عرفان او در هر ایام لغز ضاقت از وی عباد میشد پس شتر سبک و در شعاع نور او در آفاق
 مثل آشکارا شدن آفتاب شب تا یک پس اقتباس منکر و ناز وی اهماپ عموال بقدر مراتب خود و او برگاه
 ام شد او را گفت قدی هذه علی لکبه کل فی الله و زیاد که زنده اتعالی نور در دلهای عباد اولیا در کت
 در علم آنها در رفت در احوال آنها برکت فرو نهادن که در نهاد هر ایام در وقت وی رضی الله عنه بسوی اولیا
 در جمله سابقین با انبیا و صدیقین و شهدا و صالحین و ملوات شریفه هم عین **مرودی مست** شیخ
 سلطان مشی بر او است شیخ ابوالمحمد رحیمی که وی بعد از خرم دارن کردن در دمشق اخبار بقول محبوبه حقا
 رضی الله عنه گفت مرشد اتعالی راست خوبی کسی که کشید از در بالای قدس و مست بر سال معرفت
 و مشاهده کرد مراد عظیم در بیت و اجمال احدیت را پس تلاشی شد و وصف او در شهر و کبریا و نما کرد و
 وجود او در زمین جایز نیست آنگه که سر و دشت بر وی چادر آفتاب بر آمد بر زو با نهایی هسانیت و کور سید
 مقام ترازو را و زید بر روح الهی که روح نزل و سخن کرد بکلمه آنگه از معان انوار او مشراج یافت با ستر
 ستر او کتون سسر او و در حضور است که چه شش است و در پیش است تا که حوسه است ایستاده است بجا
 و منبسط است با دست شکم است بوضع و زود تن است با تقاضا و مغرب است تخصیص و مغرب است با اکر ام
 تعلیم من به با افضل نحمیه و مسالام بر گفته شد شیخ سلطان که آیا در وجود او در زمین است و وصف

حاصل شد گفت آنی لیکن شیخ محمد باغه سر از آنهاست که بر و صفی را در شیخ ابو یوسف علیه السلام بر آن
 بن نصر الصاری مفری بر حاشیه علیه میگردد که سلمیه م شیخ ابو محمد علیه با جوی ما این از طلبه که عنایت است
 کلام میگفت که ابو شیخ عبد الصاد رضی الله عنه آتیب طالی در وقت او و ما خد خدای خود ما می در حصر او بسوی او
 رجوع یافته و با است غلام خاند و مسلم گشت بوی از به حال حقیقت بود سر واد را از انبیب انعار فان
 تا به رنگبان چنانچ اذ کان از و اهلان بر دست ادا هجسته و آثار نظیر و عمران سکوت اوی گشت قربتا
 اذا اجتمعوا فلو انوه کفر بر بری آور و آنچه در سینه است اناس ابر می انگشت آنچه و توبه است ما خا را در
 نه شن کرد و امیدارگان طریقت را و تحقیق هم کرد خداستغالی بسبب از رحمان او و پیران او در زمان او در ستوران
 علیهم و احین بعد از آنکه در هر تریق بشارت دادون شیخ ابی محمد انه لقب بغلی راجح العار فین شیخ ابی الوفاء
 شیخ عقیل بن سبجی شیخ علی بن و هب بخاری شیخ خاد و باسن نخوت بنصوا ان الله علیه جمین نصر سوان
 محبوب با انی فی فی الله عند غدا علی رقیب کمالی فی الله یعقوبان کور شده است اما در آن شیخ طریقی

الباب الرابع فی تعظیم الدلائل و النبی و الصلوة

تبعه صدق در هذا الکتاب مروی است از شیخ ابی القاسم بطیني که از وی فریال مشاف
 ندس مبر کرد آمد مرسوی که در بیان در سینه با الصد و هجا در هر مبرای زیارت عملی که در آن کن بودند
 و اثرمان در اینجا مروی بود انما صغان معروف است شیخ عبد الله عیال بنا بر طول اقامت او در آن کوه تر واد آمد
 نشسته و از او پرسیده ام ای سید تو از چند روز اینجا ای کفایت از شصت سال گفتند در اینجا عیال بودیدی
 گفت در سینه با صد و پنجاه و نه دیدم در شب منار که ساکنان این کوه جمیع میستوناد که او گروه در جوابی چنین
 بروی عراق مریکی کردار من بود که هر که میسر بود از کفر ظلمه السلام با حکم رسانیده است که میخوردیم و در هر
 قلب حاضر شو بر کفر او کدام است گفت شیخ علی بن عبد القادر است رضی الله عنه از او پرسید ان نمودم
 هر از پیش خود گفتم ای پس بر که بود چون این زمان که فرصت یمنه در رسیدیم ز کاوی میخوردیم در حضور وی
 رضی الله عنه در سینه بسته اند که از آنها میگوید با سیدنا و وی نفس الله عبت انها حکم میکند و آنها با او است
 در اقامت آن میکنند پس فرمود آنها را ایزد گشتن پس از حضور وی رضی الله عنه قمی با گشتند که در هوا

بنده شده و من هم عزادارم خود چون کوه بنگران رسیدم از باغین پیسیدم که این باب و جزوه سوسه
 رضی الله عنیه و این جمله رت و برهه سال از سر او چه بود گفت ای برادر چه میگویم که وی کسی است که شربت جزوه
 مذکور هدیه علی نبویه کل علی الله و یا سوره یحیی بطاعت احترام وی رضی الله عنیه مروی است
 از شیخ ابی الحسن علی بن ابی طالب علیه السلام است و صاحب شیخ علی بن ابی طالب رضی الله عنیه و از شیخ
 ابی القاسم بن احمد که میگوید که حیوانی بخدا از وی شش فرسخه هدیه علی علیه السلام که بعد از فرود آمدن محمد صلی الله علیه و آله
 قند می هدیه علی علیه السلام که در آن روز که او را می آید از او فرود می آید رضی الله عنیه می آید خدا را حاجت
 باین اهلان فرود آمد که السلام علیک یا علی بن ابی طالب سلام هر روزی شاهدان دیدگان امامان ابانگاری
 های پیشه ای بر بنگران خدا که فرما تا مرا بر الله و ای امام بر خداست ای علی که کتاب الله و ای و ارش
 کتاب خدا تعالی و یا کاتب رسول الله ای بابین عیار خدا یا کاتب الله ما و اولاد از من مالمه و آن یک
 و آن از من هر فرما دست و اولاد خود کل شیخ که در کسان است و محقق و آید و بیاید و اولاد کافران
 بر آن خود ای کسی که می یازد بدان در علی و یا علی الصبیح محمد که در شیر فرود می شود در پسبان و برکت
 رضی الله عنیه مروی است از شیخ ابی محمد حسن بن ابی عمران موسی بن احمد بن حسین بن داود مخزومی
 و شیخ صالحی شافعی رحمه الله علیه که در روشنی نزد شیخ فخر محمد شافعی الدین ابی عبید الله محمد بن ابی الحسن است
 بعد از حسین همی موسی بن علی که حسب علی اقامت کردیم بنده روز راه را بگردید نشسته و میزد و پیش از آن که
 فرمودند از عوام آن که در روز و یا او که در که قایم آن فرود آمد پس شیخ شافعی الدین موسی ابی طلحه را از آن گفتم
 یا او چه در پیش او رسید باقیم بود شیخ ابی ایمن عبد الله بن موسی و شیخ ابی عمر عثمان موسی و شیخ ابی مسلم
 و فیصل بن علی که زمانی در رازی نامه منظر کن گشت شیخ ابی الحسن قاضی قدس سرور در جمله کلام خود می شنیدیم که
 پس رسیدیم از شیخ خضیب البان مرد صالحی قدس سرور با او دید که مثل شیخ عمی الدین محمد الحاد رضی الله عنیه گفت
 نایم و مظهری شده تا او را و جمال الغیب بعد از فرود آمدن علی علیه السلام کل علی علیه السلام که مراد آن بود و در دست
 او رضی الله عنیه حکایت شیخ علی بن موسی قدس سرور که برای حاجات کمربند جانی او بود و بر او بار بالای نام در سر
 مشتمل در نماز شخصی یافت او را در پهلوی صفت از جمال الغیب که در بعضی بخشها و فرود ایستاده اند و در وجه

دوینا قیبه فوشیه نوشته است که شیخ ابوالفتح عثمان پیر شیخ فرید الدین غلام بلو بدین کشیده است
تفسیر شیخ غمخورا بدین شرح است که ازین تعویذ هم در کتب معتبره و اثری یافتند و مانند علم الصواب
و العبد و علی الرادی بعد از علمه و تحقیقات سابقه ثابت و محقق گردید که در مجلسیکه وی بهی اوقافه عنین کما فی
علم اعلام و در اولیا کرام علیهم رضوان الله علیهم کتبها مرصع کرده و در آنجا کتبها با نکار شرح می شود
جمله مرغیایه شود و ذکر و بیاید از او و در تحقیقت آنی نامور بودن وی بدین اقره و قوا و تالیفات
کشفه لغات استقامت استقامت سخن الهامی خود و مرکز اول محبوب جان یعنی الله عزوجل و غیره کتب اولیا
از شایات است ظاهر اختلاف فرساید و باطاعت او و آنکه کبریت و شمشیر کبابی آنرا از او گرفته اند و در قبول
ایش کلامه و اعی و اختلافات مع جهت بخار الله عزوجل و غیره از خود عمل بسبب که شیخ شهاب الدین اهرودی
بر آن بخار کرده و در اولیات شمرده بی اصل نفس است چه وی در آن مجلس حاضر و خبر کبر در وضع رفته بود

در نقل معنی قدیم خود شیخ ابوالفتح غمخور وی است قدس سره **کتاب التوبه الساینه**
فی تکون انما تبه رضی الله عنده این نهم ششست بر وجه اول **الحمد لله اول**
فی حقی که از الله عزوجل طهارت و بی آلودگی و پاکیزگی و کسب فی الله عزوجل و این است بر شریف

الشعبه الاول است معنی التوبه و ما يتعلق بها که از باطن فارغ عادت
ادم فخر الدین بازمی رفته اند علیه تفسیر کبر آورد که چون شخصی خرفی عادتی می خیزد و عادتی است
با آن خرف عادت عمو می بر آید است با نوبت و اول که با دعوی همراه است آن عمو می و دعوی هویت است
یا نبوت یا دعوت یا سحر و الماعت شد طین تهم اول که با دعوی هویت است اول سنت و عفت
بجز توفیق آن گروه اند اگر چه با دعوی محارفتی عادت نشود که کذب عمو می وی باشد چنانچه فرعون
دعوی الوهیت کرده بر دست او خوار عادت ظاهر میشد چنانچه منقول است که از دعای طاهر خوار
است بجهت الهی است که شکل او و عظمت او اول است بر کذب او پس خوار خوار خفیه نیکی خود شد اگر چه
سماض عادت نشود و قسم دوم که با دعوی نبوت است بر و قسم است زیرا که دعوی او صدق است
با کاتب پس اگر دعوی است و اوجب است ظهور خوار می بر دست او با عاقبتی که از معراج است نبوت

که تحقیق از امامت از بنو امیه و سیدیه یا قریب قواست و مسلم است اتفاق گردانایانیکو بر دست و بی طهارت
شد به مشیخ کی انجمن شریف اتفاق شد پس سرادهم ظاهر نکودید هر وی است شیخ ابی الحسن علی
بن موسی قدس سره بر هدایت شیخ ابی الحسن علی بن ابی کرین او درین صحبتی بجز الله علیه که برگزیدیم امادی را
از مردم زمان من زیادتر ذکر امامت اشیخ محی الدین عبدالحق در رضی الله عنیه هر که بخواند که برگاه است وی
بند پس میداند از و غرق غایت کماهی ظاهر شد از او و کماهی بدو کماهی در او هر وی است شیخ ابی الحسن
علی بن احمد بن ابی بکر حری روایت شیخ ابی الحسن بنی عروسی بخواند و شیخ ابی محمد عثمان بن فضال
عبدالعزیز بن قطره رحمه الله علیه که در ظاهر بزرگوار است خداوندی ظاهر نخواهد کرد تا وجود و دنیا از او بسا
فصل شیخ عبدالحق در شیخ الله قدس در ذکر امامت او چون در مقدمه بخواهیم پس درین ذکر کنیم چنانست که بنام او
در روزی که امامت متعدد و او هر ایامی توانست شمران و غیره نیز همین قسم گفته اند خدا تکلمه شیخ ابی الحسن
شیخ ابی محمد اللطیف ابتدا معرفت مفرده گفته اند که بعضی مستخرج عراقین گفتند که ظاهر نخواهد کرد و بسبب
دانشند از دیگران که از آنها مطلع بر امر مستقبل می شد تا بن خیر غنی از خدا هم یعنی همه الله علیه و رضاه الله
بیکدیگر که قول ایشان که اگر بستانم طلب نمی شود و این امر غیر نمی آید و آن دو کانی نیست مقصود باقیع نظر
از یکد شانی باشد زیرا که بر تصور تسلیم در مستقبل مسلم نیست و باطنی که گفته اند و الله ظاهر کرده است حضرت
زیرا که جمیع است از این نسبت جماعت اتفاق اند بر اینکه بی بکر صدیقی یعنی از همه افضل است بر است
اولیا و مشایخه متفق اند بر اینکه علی مرتضی رضی الله عنیه افضل است بسیار اولیا و نیز همه این نسبت جماعت
گفته اند که صحابه رضی الله عنهم جمیع بر طاعت افضل اند از غیر آنها که حواصت او شود و اینکه قابلین قرال او و کرده
از او و این غیر صحابه را پس اشکال اند و نخواهد شد لیکن اخراج صحابه از اسم او یا سوهم است باینکه صحابه از جمله اولیا
نیستند و این سخن خلاف واقع است چنانکه اگر بر اولیا است که کسب خطای مخصوص شده اند به اسم صحابه
که افضل است از اسم اولیا و مانند این چه ممکن است فلا اشکال موی است از انکار است شیخ ابی کرین
محمد بنی محمد الله علیه که بتفصیل در فضل اصحاب رضی الله عنیه خواهد آمد است و الله تعالی
بجاء التانی ہے تقم سبیلکم اماناً لله مرستی عن الله عننه

در آن وقت که حضرت علی علیه السلام در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 شد که در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 حاضر گشته بود چون مردم حمام خود را باز گشته اند و در آن وقت که در مدینه بود
 در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 شیخ محمد بن عبد الغفار در فضیله حضرت علی از برهه مستحق جامعین حضرت علی علیه السلام
 دعوت مرا فرمود که ای شاد و تبر و مسجد یک پیش از این حضرت علی علیه السلام
 به او کس که در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 آنها را بر آن که در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 طلب نمود و دست از شیخ علی علیه السلام برداشته و در آن وقت که در مدینه بود
 در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 بین حضرت عثمان و حضرت علی علیه السلام و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 گفت شما و ما هر دو بر سر کس می نماند و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 در وقت مغرب مجتمع شدند و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 فرصت حاجب خلیفه نزد وی در فضیله حضرت علی علیه السلام و در آن وقت که در مدینه بود
 باز گشته از اجتماع بر کشید و با وجود اولیاد به دست خود و در آن وقت که در مدینه بود
 کرده فرستاد و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 چون بگزارد و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 و تا حاضر گشته است و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 گفت که ای خداوند ما را از این کار باطل که می کنی و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود
 قدم نهاد و آن در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود و در آن وقت که در مدینه بود

و شش تنه قطعه نمودند و در اینها خوردیم و بعد هر یک از آنها را در زیارت قبر امام حسن عسکری
 رضی الله عنه و این نوشته و شب سخت تاریک بود پس شیخ محی الدین علیه السلام در حق این شیخ
 با جویبار و دیوار باجر که شکسته است دست خود را تاراج میگردانید و این چیزها در حق همیشه تا بعد از او در حدیث
 نیستند و در ایشان حکایت زیاد است قبر امام زین العابدین علیه السلام در حق الله عزوجل که کند و میبرد
 پس از شیخ مقبره در راه شد و زیارت قبر امام زین العابدین علیه السلام را در روز چهارم از امام حسن عسکری
 که جدا نشود شیخ محی الدین علیه السلام در کتف مراد صیقلی کن فرمود و دست میگردانید تا آنجا که
 دست پس متفرقی شدند **منها مروی است** از شیخ عمر زید که نشسته بود در خلعت
 از شیخ محی الدین علیه السلام در حق الله عزوجل فرمود ای فرزندان کجا در پشت مرا از بر دور دل کنم که بخار برد
 از کجا ای که در سقف و درانی نیست هنوز سخن ای تمام نشده بود که بر پشت وی برداشته و دست
 بر سینه من و حق انقدر در دل من فروری نهد و در تمام آنجا بسیار شد و حق را با ما توخت یا فرود آمد
 آن نور در آن است **الشعبه السادسة** استرینا یعلق بالکف و الشیخ
الطاهر منها مروی است از شیخ ابی العباس احمد حریری برودیت پس از ابی العباس
 خلیل و از شیخ عمر زید از برودیت شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان خباز و از شیخ ابی سعید حسینی
 معروفند و این برودیت است ابی الحسن خباز ابی العباس و از شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان خباز و از شیخ
 ابی الحسن علی بن سلیمان خباز و از شیخ ثقات کدین میخص عمر بن محمد سروروی برودیت ابی محمد سلیمان علی
 دمیالی مروی که شیخ محی الدین علیه السلام در حق الله عزوجل فرمود که ای ابی کریم شریف
 مظهر و از آنجا که میگذشت مروی رضی الله عنه او را از چند چیز منع میکرد و او از این از حقی قدوس
 ردی می رضی الله عنه نه سجد جامع رضا فراموشی با کبریا انجا یافت دست بر سینه او سود و در
 جدا میگردانید ابی کریم چون شوازه نهاد پس از هر دو معالمت سینه او که با خدا داشت منتهی کرد و به خود
 نمازات او از دست او می شدند و از خدا و بفرقی رفت در هر گاه بسوی خود می آمد و قصد دخول
 میکرد و از آن کون فرود می آمد و اگر کسی او را بگردد آبروی او قصد دخول پیدا کردی هر دو فرمودی انقاد می

بسوی ما و خود گفت چون میخواستم که او با من بر آید همیشه میبندم از زیر زمین تا که بجای من برسد و با آن
 عاقبتی میبندم بسترها تقسیم بر او شده همیشه میبندم بجان خود و **رواست** با ذکر این گفتند که شیخ عبدالحق
 که خود بعد از آن شیخ محی الدین عبدالحق در رضی الله عنه زنده مانده و وارثت حاصل فرمود وی بعضی از معجزه
 دست او را گفته فرمود ای عباد پر ایند ووری اندازم میان تو و مکان تو و بسا از من خبری در بر گیر که در آن
 گشته در میان معانی تو بپوشیده جدا شده است مستحق شیخ محی الدین عبدالحق در رضی الله عنه از دست
 شیخ عباد و همه احوال شیخ عباد و سلم شریف و همه معانی است و گفتند که زید که بی برهان است با شیخ
 جمیل بر وی در حق الله عیسی در طوط بود تا که او وارد شد بر وی و از وی لذت برد و بعد از آن که
 افتاد و ظاهر بر شد از او نوری لطیف شد به الا شرفی که می شنود و وی بنید و او را که میگوید که در آن
 او با عباد المملوکات در مجلسی که در آن کردی سب از شیخ بعضی نامی شنیدند و بعضی نامی شنیدند
 پس با وی خوشی زید و همه را دست کرد و اندیکه گفتند که این خوشبودن مقام شیخ عبد القادر سبب رضی الله
 و انجا کرده شد و بیعت او که این امر است که کینه شود و بعضی سبب که همه و در کبریا
 علم غایب فاطمی از باطن او سخن کرد که ای پروردگار خود را هم از تو زود حال برادر من عباد پس بیعت او رسید
 که زید چه حال او که کسی که آن سبب است شیخ جمیل بر وی بحالت بشری باز آمد و پیش شیخ
 محی الدین عبد القادر رضی الله عنه حاضر شد وی فرمود ای جمیل این کردی عرض چنانکه گفتندی فرمود
 بیا و این پیش من چون شیخ عباد حاضر شد فرمود ای عباد پر و با حاجیان گفتندی خواهر دخت از دست
 بر آمدن سوزان عراقی را بعد از این چهار دان شد و چون بر فید رسید رخساری او بجزوه بدانش او
 و بعد می میداند و با یکی زود زود خود و غایب شده و مسامات او گشت او و چون روان کردید با که زید
 تمامه حدیثش رسید پس بر شش کرد و جمله حال صد بد با منصف است آن یافت و شیخ محی الدین عبد القادر
 رضی الله عنه در آن وقت در مجلس بود شیخ فرمود که ای جمیل خدا تعالی این وقت عباد را حال او باز داد
 آن قسم بر خدا تعالی فرمود بودم که در آن حال او را که خوش کند در خون جوهر او در آن خوش فرمود
 گفتند که شیخ عباد با حاجیان بر آمد و با فید باز رسید بر آنها اطلاع طریق یافتند و شیخ عباد بر کاد

حضرت سید مرتضی بران یکی میزد و آن کار از خود بود تو معنی آمد از آنکس و پس از او از حضرت قطب العرفین
 یکی از بزرگان و برادرش بود و بر او بیاد بود و در میان ما سچان در عهد ششم گردید و چون خواهد بود
 شد و شیخ سید محمد بن عبدالقادر رضی الله عنه از شیخ جمیل ندوی القوت شیخ عباده خرداد و شیخ حسین
 پیرگاه حکایت این قصه میکرد و ذکر می نمود آنچه شنیده و سمعی کرده بود او را در این واقعه گفته اند که شیخ
 محمد بن عبدالقادر رضی الله عنه بعد از این دو واقعه میفرمود که سنا عفت کردند با من و کس در حال کن
 پس در هر دو قصه شیخ عباده و قتالی که در بیابانی بود و در **اصناف مروی است** از شیخ بقا
 بن طبرکلی بر او است شیخ ابی القاسم بن محمد بن عبدالقادر شیخ احمد الله علیه که پیری باجرانی پیش شیخ
 محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه آمد و عرض کرد که این سپهر من است مراد او عاقل و دوی پسران است
 بلکه مراد و بر نقل غیر صالح بود پس رضی الله عنه غضب آمد و فرمود که رسید کار شما تا اینجا و اندر
 خانه در شب فرمودی انقور آبادی خود آورده آتش گرفت و هر چند فرود نشاندند فرود نشست از جای
 منظم میشد و جای دیگر مشتعل میکرد و دیدم ناچار که بر تعداد از آن میخواندند قطعات است ای سبب
 غضب شیخ رضی الله عنه پس سپهرت نرودی رضی الله عنه فرمود که منم ز حال پستان است غضب
 بپا روی او رضی الله عنه ششم عرض میکردم که ای سرور او من بر فلان سخن که تحقیق مردم ملاک شدند
 بسزا کنست غضب می فی القدر من است فرود نشست و با استغراق گردیدند و در **اصناف**
الشعبة السابعة فيما يتعلق بالعلماء الجليلين و الظاهرة منها
مروی است از شیخ ابی الخیر بن محمد بن محمد بن عثمان بن احمد بن ابی جعفر محمد بن ابی القاسم
 بن ابراهیم بن قیس بن ابی الکریم بن علی بن حسین احمد الله عليهم که من شیخ ابو حمزه بن ابی بکر بن شیخ
 محمد بن قاید اول شیخ ابو القاسم عمر بن معد و برادر شیخ ابو محمد حسن بن عمار شیخ جمیل صاحب خطبه بود و شیخ
 ابو حمزه عمر بن نصر بن ابی القاسم بن شیخ احمد سرخر و شیخ ابو البرکات عیسی بن عثمان بن فتح عبدالقادر
 الطایفی جامی و شیخ ابو الفتح نصر بن ابی الفتح محمد بن علی عبدالقادر بن مقری معروف به ابن خضری و ابی
 بن محمد بن ابی یونس بن ابی المظفر بن سرور و ابو الفتح عبدالقادر بن سید الله و ابو القاسم علی بن محمد

الصانع است بود و در شرح با شیخ محمد بن علی بن ابی طالب و بعضی از علمای زمان خود
 باید که هر یکی از شما حاجت خود بخواند و بعد از آن که شیخ در حضور بن ابی بکر بنی کعبت بخواند و بعد از آن شیخ محمد
 بن قایم ادانی کعبت بخواند و در جوابه و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند و بعد از آن شیخ محمد
 ابو محمد حسرت بخواند هر کسی کعبت بخواند یا بود یا نه یا عالی بود یا نه یا عالی آنرا که کرده ام بخواند که آنرا از آنجا که شیخ محمد بن ابی طالب
 در عزت کعبت بخواند و وقت آن شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند و بعد از آن شیخ محمد بن ابی طالب کعبت
 بخواند که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 جای کعبت بخواند هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 و در وقت و من گفتم که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 بن ابی بکر کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 خواند این آیه است کلامی که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 مخصوص گمانی برسد و من گفتم که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 بر که وی برگردد هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 هر یکی را از آنجا که شیخ محمد بن ابی طالب کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 و یک چیز از او شنیده می گفت که در آنجا که شیخ محمد بن ابی طالب کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 مثل آن بود که در آنجا که شیخ محمد بن ابی طالب کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 زمانه را بخواند و هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 و از او شنیده ام می گفت که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 بخواند و هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند
 در وقت و من گفتم که هر کسی که کعبت بخواند طبیعت رسیده و شیخ ابو اسحاق سمع بن مسعود را از کعبت بخواند که هر کسی که کعبت بخواند

در مجلس آنست که در مجلس آنست در وی رضی الله عنه بر وی تقریری فرمود پس مضطرب گردید و
 چنانچه فرستاد زود هم داد ملاقی شد هم در حالش پرسیدم گفت که خدا تعالی باز او را بس مال من
 باز آتی در یک نگاه وی رضی الله عنه و اما شیخ جمیل پس در خط و وقت مراجعت الناس غایبی پرسید که
 او در اسفل او نمیدانم چنانکه چون بر بیت الخیر نشسته و شیخ خود شیخ دیوانه می بود بخت پس را بنیای او نخواست
 تمیز کردید نه باز آمدن او دیگر نفس آن دیگر را بنی طور دیده ام و اما شیخ طلیح عمر هم گریه او را در همان مجلس
 یک غیر ای حقیق اگر طلبش می آید ای گوید که باز از وی رضی الله عنه شنیده ام میفرمود که نخواهم در شیخ
 خلیل عمری تا که طلبش بود اما شیخ عمر زال پس او جامع عنوان علوم کردید و شیخی از آن یاد گرفت و یک
 از کتب خطی خود را داده از آن کتاب فروخت چون ازین مسئله هم بروی علامت کردید گفت آنچه که
 یابست و اما شیخ او بهر کلمات جای پس دیدی رضی الله عنه بسوی او یک نگاه فی الفور او میروستند و اتفاق
 دار خند و او میروستند و در وقت برودند از خانه او کم شد بعد در آن در خرابات کج او را دیدم که وی بسوی
 آنجا نظر کرد و خندید و دست از او خن کرد و میخواستند او را برگشته و بعد از چند سال بصره آمدم او را دیدم
 که بر فرود آمدن است بر آنجا است سابق انفا ده است نزد او آمدم و سخن کردم و خواب نادیدمش او زعفر مقابل
 او نشسته بود و عاگردم که با رضی الله عنه از قوم او میفرمود که بمرست شیخ عبدالقادر او را میبوسش آری تا با من سخن
 که دیدن بسیار و پیش من آمد و بر وی سلام کرد و گفتم این چه حال است گفت ای برادر یک نگاه شیخ
 عبدالقادر مرا چند آن محبت ای عزیز جل جلاله حاصل شده که مرا از خود جدا من و نفس من نجیب کرده اند و کمالی است
 که تویی می پس بیکان خود باز رفت و بر همان حال شد و من گریان از او باز گشتم بیشتر شنیدم که بر همان
 حال در سینه پانصد و هفتاد و سه و فاخته یافت و اما شیخ ابو الفتح چون از خط قرآن مجید خود در سینه
 با هفت قرأت و با سانی یاد گرفته و پیش از آن بروی صحبت بود و یاد گرفت بیشتر کتب حدیث است
 و همیشه معاصی حدیث میکرد و اخلاقی نموده تا وقت انتقال آقا من پس وی رضی الله عنه دست خود
 بر سینه من نهاد و منموزاد حضور وی بر نفساست بودم که در سینه خود نور می یافتم تا حال آن بود که
 میگویم باین سواد و خط و خط و تمیزی تا هم با من اسواقی در ایست و صلوات و پیش از آن بخت آن در خط است

گفته است شیخ ابو الفتح بن عمر قمری رحمه الله علیه که شیخ محمد خلیفه بن ابوی معروف وقت و اعطاد در وقت
 این حکایت نزد شیخ علی بن ابی شریعتی بود که گوشهای کرد داشت چون شیخ علی بن ابی شریعتی سخن کرد پرسید
 از مردی که با ابوی او بود که شیخ چه میگوید شیخ گفت که در آنچه گفته بود شیخ محمد خلیفه گفت ای ابوالفضل این
 این بزرگان بدست کن هیچ درانی حال که بود و شیخ گفت که در آن روز که سرگوشی میکردند صد صد
مرومی است شیخ ابی عبد الله محمد بن خضر حسینی مروصلی رحمه الله علیه که خبر داد مرا بدین مری که وقت
 کردم شیخ محی الدین عبد العطار را در سخن از حدیث سیزده سال و خوارق عادات از وی فرمودم از آنجا این
 برون افغانی که میگذشتند از ابوی مروصلی پس آمد ده میزدند او را پیش من یعنی الله عزه وی را میزدند
 مرا در او عاصی کرد و دست خود بر بدن او میزدند پس آنرا بعضی روز در تو برین اوقات در صحت میشد
 و عیب بود و نه صاحب استعاره انا انما اقر بای مستنجد بالله علیه رقت و لکن او آساید و بود دست خود
 بر شکم او مانند اشرفین آن حضور وی یعنی الله عزه چسبید تا که بر عاقبت گویا میسج بیاری داشت
 و نیز یکبار ابوالفضل را در سخن نظرین در نفس بعد ابوی حسینی را بجز زد وی یعنی الله عزه آه و عرض کرد که
 پس من بعد از آن روز در محرم است و میان عدلی استعاره نمیکند هر چند که دو اگر دم وی یعنی الله
 فرمود بود و در گوشش پسر بود گویا ام عدم میگوید ترا عبد العطار برده از پسر من بعد از ابی العالی
 پرسیدیم گفت موافق مروی یعنی الله عزه بعل آوردم پس از آن وقت با زبان ما حال پسر بود از آن
 پرسیدیم گفت که از آن روز تا حال با زبان ما شنیدیم که هر دم بیشتر محوم میشود و نیز یکبار ابو جعفر
 بن علی بن احمد ای ناقد خود را مشوی یعنی الله عزه آورد و عرض کرد که از آن روز تا حال پسر بود از آن
 دانان دست و جز آن حرکتی ندارد پس در یعنی الله عزه پایی خود آن ناقد را نگذرد و دست خود بر میان
 او نهاد و آن ناقد از هر مرگ بجلد زنده و سابق از هر پس است و نیز شیخ ابوالحسن علی بن ابی حمزه
 از یکی که بار بار شده وی یعنی الله عزه عبادت او نمود و خانه او یکتا ای که زوی از کبر است و یک قری
 بود ابوالحسن عرض کرد این داعی از شش ماه میزند تمید همین که از آن ماه تر فرم میکند پس وی یعنی الله عزه نزد شیخ
 آمد و فرمود نفع ده مالک ترا نزد قمری آمده فرمود پس شیخ کن خالق ترائی الحال نری شتر نم شده تا که

این نهاد و چنانچه مستخرج آن شرح شریفه در ابعی بعضیه و ان گرفت از ان باز نامند که هر دو منها
مرومی است اشجی ابا اسحق ابراهیم بن عبد اللطیف علی طبری و شیخ نور الدین ابی عبد الله محمد
 جمعی قره بلی رحمة الله علیهما که در بغداد در رسیده با خود چهل و شش مجری شیخ اعلی بن اشجی شیخ علی بن ابی
 و شیخ ابوسعید قلی بن ابی شیخ ماجد که در ایام قدس الله سره در آن زمان شیخ علی بن عبد القادر رضی الله عنده حاضر شده
 خادم با فرموده و مسافر و فرزند چون سفره گسترده و طعام حاضر کرده اند و مردم داخل آغاز نمودند و خدا نام فرمود
 که خشن و بخوردند کم خفت من حیایم نام فرمود و بخوردند آب و نوره خواهد شد با کفایت حدایم نام فرمود و بخورد
 نماند بکفایت خواهد ای یافت با کفایت حدایم نام فرمود و بخوردند آب حدایم یک کلمه خواهند داد با کفایت حدایم
 فرمود و بخوردند آب حدایم یک کلمه خواهد شد با کفایت حدایم نام فرمود و بخوردند آب حدایم یک کلمه خواهند داد
 با کفایت حدایم نام پس در حق آنکه غنای بسوی خادم بکافی غنای به نماید و در آن
 آسوده و از آن بیم دعوت حکیمان که نیست پس به شیخ حاضرین شفاعت او کرده اند تا که با کفایت حدایم
 رضی الله عنه فرزند شسته و از آنجا مردی شد پس خادم فی القدر دست شده بحالت اصلی باز آمده که بیا
 هیچ چیزی به بر سر رسیده بود و منها **مرومی است** اشجی ایچین حسن بن محمد بن محمد بن
 که خبر داد و از شیخ ابو محمد علی بن ابی کریب بن ادریس بن روحانی یقیناً در رحمة الله علیه که شیخ علی بن ابی اسحاق قدس سره
 دست مرا که پیش شیخ محمد بن عبد القادر در رضی الله عنه آورده و گفت این بسیر من است مرومی یعنی رحمة الله
 بر او که در بوشریط بجز آورده و در آن زمانه و فرمود ای علی ای شیخه می بر او این شایسته از آن روز که کفایت
 روح من است بسیار شد مرا هیچ در که کفایت من کم **الشعبة الثانية**
عشرون بنیاد علقی یا عنایه منها **مرومی است** اشجی ابی اسود و در حدیثی
 بر او است شیخ ابی الحسن جعفر که شیخ عمر بن ابی اسود است شیخ ابی الحسن علی بن ابی اسود است شیخ
 ابی محمد علی بن ادریس جعفری بر او است شیخ ابی علی و اشجی ابی الحسن فرقی بر او است ابی عبد الله بن ابی القاسم
 و اشجی عدنی بن ابی اسود مرومی بر او است بر او زاده و اشجی ابی البرکات رحمة الله علیه که کتب شیخ علی بن
 عبد القادر رضی الله عنده سخن میفرمود در آنسای آن باشد شروع شده و این مجلس متفرق گشته و مرومی یعنی رحمة

بسوی آسمان باید و فرمود که من جمیع میگویم که تو را کندی و میسانی از امان از مجلس می بودی وقت شد و بیرون
 مجلس بیست باره و در مجلس یک قطره نفی باره و دیگر یکبار و بعد طغیان نمودی که بعد از مشرف به فرقی شده
 مردم و از شیخ محی الدین حجید القادر مستغاثه نمودند و عصابی خود گرفتند بر کمانه و جدا آمدند و نزد عدایب مصفا
 در زمین پوشته فرمود تا اینجا باشی فی الحال آب که شده در حد عصار سید منها مروی است
 از شیخ ابی بکر بن احمد بن محمد طمان که خبر داد از شیخ عطاء الدین ابراهیم مقدسی حنبلی رحمه الله علیه که یکبار
 شیخ محی الدین حجید القادر رضی الله عنه و عطا میفرمود و از آسمان پس از آن باید که گرفت پس رضی الله
 سر آسمان برویشت و فرمود من جمیع میگویم برای تو و تو را کندی می سازی پس از آن از مجلس فرود شد
 باذن خدا تعالی استول است شیخ ابی زید عبدالرحمن بن احمد که بودم نزد شیخ فی السحاق ابراهیم بن محمد
 داری اعلیٰ رحمه الله علیه در دمشق در سینه نشسته و دست از بجزیه نبرد و او ملک معظم حسین ملک
 تقی الدین ملک صالح خیر الدین پسران ملک ابوبکر شسته بودند و محمد زبیر آسمان بودند پس از آن که
 شیخ ابراهیم آنرا گفت که سید شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه زوی سخن میفرمود پس از آن
 آمد وی رضی الله عنه فرمود که من شسته ام میگویم و تو را کندی و میسانی پس از آن مجلس وی متفرق گشت
 و بیرون مجلس می باید راه می میگوید که قسم بخدا بنده سخن شیخ ابراهیم تمام نشده بود که اگر از مجلس
 متفرق شده و خارج مجلس می باید و قطره برانمی بارید **صنایع مروی است** از شیخ
 ابی عبداللہ محمد بن کامل بن ابی العالی بن محمد میانی که شنیدم شیخ ابی احمد زعفران بن نبیلان بن بکات
 شیبانی میانی را از حدیث علی میگفت که شیخ عطاء در هر چه با یاران خود از شهر خود به میان آرد و در
 کرده و بیرون بیرون از آن در حجاب احوال نماید بودند بعضی از ایشان بر تیره سوار میشدند ازین امر منظر
 خلش آمد پس بعد از آمدن شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه طاقی شده و احوال شیخ عطاء ذکر کردیم
 چند روز خانوشش اند چون از وی اجازت معادرت خواستم وقت رخصت فرمود چون
 بروی نزد مشاوری که مردم بایست و کعبه القادر ترا میگوید که شیخ عطاء و امان او را از تو
 جدا نمودن نمی چون بخوار رسیدم مرا فی حکم وی رضی الله عنه گفتیم پس از آن شیخ عطاء با یاران خود

موافقی سمعی از او و ظهور کردن در دو نمود و بود میان ایشان میان آب عقبه نایب است که مشهور شده
 و تا عقبه رسید و ایشان بر عجز و نوازش نشسته و با نه شیخ عطا یاران خود را گفت مرا صحبت کنید امری است
 حادث شده است من خود بر زمین گنید تا بنجد اوروم و دستخوار گنیم از شیخ محمد انصاری و منی آنکه عهد میسر او
 بر این گفت ای بیکه از شیخ معترض روید و از او دستخوار گنیم چون بر این امر مجرم نمودن آب زد و گم
 شد و بر حد سابق رسید پس عذر کرده میان آن نه و از شیخ معترض دستخوار نمود و همیشه پیش او
 بر اضع حاضر می شد و در او دستخوار ایشان روزی عظیم بود

عشر در بیان حقایق و مناقب اصحاب آن بزرگوار و بالکماله صاحبها معروضی است

از شیخ ابی کریم عبدالرزاق شیخ عبدالواهب شیخ عمر کینانی و شیخ عمر زبیر و امیت قاضی القضاات ابی صالح
 نصر و از شریف ابی جعفر محمد بن ابی القاسم سلیم بن تقی بن عیسی بن علی حسی که خبر داد ابو الخیر شریف بن
 محمد بن محمد بن ابی سعید عبدالله بن احمد بن علی بن محمد زبیر اسی از شیخ زین العابدین علیه السلام که در خبر فاطمه
 بگوشا زده سال که بر امام نه در وقت از آنجا بود و نه پس از شیخ محمد بن علی بن عیسی بن محمد در مرضی الله علیه و آله و این
 حادثه در عرض کرده و در او امشب پس در بیانات کنج زبیری در پیشته شیخ شیبینی و ایراد کرده و در این
 کتب شیخ بوقت کشیدن در ایامه **بنیم الله علی بن ابی عبد الله القادر** و کوفی چون شب در پیشته دینبر بر کوفه
 بصورت نهایی که ناگون خوانند که زشت و قصد تو نماهند که در وقت صبح با دشمنان آنها خواهد آمد و از تو موا
 خواهد کرد که چه حاجت از ای بگوزن ستاره است مرا عبد العباد پیش تو خواهد شد و خیر تو همان کن پس
 بجزایات کنج رقوم و مطالبی معروضی یعنی الله علیه یعنی آوردن این چند بصورت حسیه کرده که در بر من آید
 و بیسج کل آنها تا ناست که نزد بیک ایره شود پیشتر آمد پادشاه آنجا سواد بر اسب پیش او با غنای عظیم
 از جز بود و مقابل دایره ایستاد و گفت ای انسان چه حاجت از ای کفتم بجمع رستماده است مرا
 شیخ عبد العباد پیش تو فی العود از اسب فرود آمد و زمین را بوسه داد و بیرون دایره نشست و همانا
 زیر نشست و گفت چه حال از ای هند و خترا و باز گفتم تا بدان خود را فرمود که کدام شخص این کار کرده است
 و آنهایی هستند که کدام شخص کرده و پسر ما در میان آن دختر آورده و گفته که این از مردان همین است

پادشاه ازاو پرسید که چیزی ترا برین آورده که این دستخرا از کتاب قطب بروی گنفت آن خرد و ولی من با
 کرد پادشاه حکم عتق او نمود و قشش کرد و ده دختر برج او با او گنتم که نندیدم مثل اشبب من زمان بر داری تو حکم
 شیخ عبد القادر را گنفت آری تحقیق می بینی در وی رضی الله عنه از خانه خود روان باران انا قضای می پس
 میگردید از حاجت او سنازل نمودی در آینه و تحقیق خود استغالی هر که مکنی را عجب میکند او را که در میگرد
 بر جرم و این **منها مروی است** از دوات مذکورین در حقه الله علیه که مردی نزد شیخ علی بن ابی
 حمید القادر رضی الله عنه آمد و عرض کرد که من از سبها نمودم از فی سبت که او را صریح بسبب
 در این علم از آن عاجز آمده اند پس می بینی از من مراد را فرموده که آن را روی سبت از در آن بر سر
 نام او خلاص سبت فست میگردون ترا صریح آید و گوش او گواهی جانس میگوید ترا عبد القادر و غیره بعد از
 باز نیانی اگر بدانی بلاگشتی پس آن مرد در وقت بعد از ده سال از آمدن و حال آن را بر سر سبت گنفت
 آن شیخ رضی الله عنه برجا آورد و حال آن را در صریح باز نیاند صاحب کعبه الابرار حضرت عبدالمعین
 که این تعزیر گنفتند که در حبس شیخ علی بن عبد بن عبد القادر رضی الله عنه چنانچه او بر نهاد و کسی نامش
 و بعد از دوات بی رضی الله عنه صریح شروع کرد و **منها مروی است** از شیخ ابوالانعام
 بن عبد الله بن عبد الله منصور بنی که شنیدم شیخ ابی جرد عثمان بن یوسف بن سوره که یکبار سلطان عجم
 قصد فتوح بغداد و بالشکوی عظیم نمود و فلیذ از مغرب او عاجز بود و کلان روان ملک خود نمود و نزد شیخ
 علی بن عبد القادر رضی الله عنه آمد و برای وضع آن العجا که در پس وی رضی الله عنه شیخ علی بن یحیی فرمود
 که حکم کن ای پادشاه از انچه او با زرد مکنعت سنا و طاعت پس شیخ علی بن یحیی خادم خود را گنفت که بسوی
 لشکر خود برو و در آن خزان خراجی بدانت لکن بر حصارش خرسید تا او در زیر آن سد مردانند و انچه که شیخ علی بن
 یحیی شنید انچه سبت که از انچه او با زردید اگر آنها گویند که با مراد و ازیم که گویند هم با مراد و او خادم ترست
 و جانظر است مردان یافت و گنفت که شیخ علی بن یحیی شنید انچه که از انچه او با زردید انچه که نباید
 که با مراد گنفت که من هم نیامده ام که با مراد پس یکی از آنها دست دراز نمود و حصار را بر کند و لشکر را
 پیچید و بسو عجم روان شد پس بر لشکر خویش را بر کند و باز رفتند **الشعب الرابع عشر**

پنجاه حلقه **سکلب الاعیان منها مروی است** شیخ ابی الحسن علی بن ابی کبیر
 که شنیده ام از فاضل القصاص بسبب حاجت که کشیدم به پروردگار عبد الرزاق قدس سره بگفت که
 پدر من شیخ محمد بن عبد الغفار در رضی الله عنه وری برای نماز جمعه بر آمد و من و برادران من شیخ علی بن
 شیخ عیسی همراه بودیم در نشانی راه سه شتر را شتر کسب کردیم و بر آن گزشتیم که لوی آن ادوا سخت
 بستن کرده بودیم نجاران و دو جوان دیگر همراه آن بودند و رضی الله عنه آنها را گفت توقف کنید
 امثال این گزید و شتران را شتاب راندند پس وی رضی الله عنه شتر را راند و امر کرد که بایستند فی الغور
 در آن جا و است ایستادند و خبر خندان آن آنها را سخت تر و نیک تر گشتند و هر دو مان از او رد و فریج
 پیدا شد و از شدت درد پلان شدند پس التماس بجا شدی رضی الله عنه نمودند و اعلان نمودند و مستفاد
 فی الغور در دو وقت بودی غم مبدل بودی سسر که کردیم چون طرف گشتاد دیدیم که شراب سر که
 شده است پس شتران و آن گشتند و شتر مردم بلند شد و وی رضی الله عنه به مسجد جامع تشریف
 فرمود و خبر این حادثه به سلطان رسید که برگرداند شتر افعال محرمه اجتناب نمود و برای ملاقات
 وی رضی الله عنه حاضر شد و توافع و ادب تمام پیش وی رضی الله عنه می گشت **منها**
مروی است شیخ ابی عبد الله محمد بن شیخ ابی العباس خضر بن عبد الله بن یحیی عیسی بن موسی
 قدس سره که خبر دادم از پدر من در موصی که شبی در بغداد در مدرسه شیخ صالح بن عبد الله بن عبد الله
 بودیم غلیظ وقت مستحب با الله اول النظر رویت حاضر شد و بروی رضی الله عنه سلام کرد و استیضاه نمود
 کیست آن بره و خادم خود بر او بسته آورد و پیش وی رضی الله عنه نهادند و مرا احتیاج بآن نیست غلیظ بر آن
 قبول آن اخراج نمود و از باز کردن آن امان نمود پس وی رضی الله عنه از آن دو کسید و دست خود گرفته
 شپیلید از آن خون روان شد پس غلیظ را فرمود ای ابا المنظر آیا شرم نداری از خدا استغاثی و ذکر نفس من
 مردم آوردن آن پیش من غلیظ میبوسش شد پس وی رضی الله عنه فرمود چشم حضرت محبوب و اگر حرمت
 د پاس تو است با رسول خدا صلی الله علیه و سلم نمودی این خون را میکی استم که تا بخانه آوردن آن
منها مروی است از او وی مذکور که روزی غلیظ حاضر مجلس وی رضی الله عنه شد

و عرض کرد که بخوانم چیزی دیگر که نامش از اینها باشد دل من فرمود چه میخواهی عرض کرد پس از غیب
 در آن هنگام سبب بود و عرضش پس که نفسی از من دست خود در بر او را از کرد در آن دو وسیله یکی کتبی بود و
 دیگری آنکه بدست خود بود و در پارچه کرده اندرون آن سفید بود و بوی مشک و فزازه ای میسید و غلیظه نیز میسید
 که در دستش بود و در دست خود آن کرم بلوطی بود که در آن سبب این چیست که در دست من
 چنین برآید و در دست تو چنان فرمودی ابوالفضل از او دست ظلم سوره است که در آن کرم اقتضا

الشعبة الخامسة عشرة في ما يتعلق بالبركات

منها مروی است از شیخ ابی عبد الله محمد بن کان جیلانی قدس سره که شنیده ام از ابی حمزه
 شاد در سنن محلی از حضرت علی علیه السلام می گفت که بعد از آمدن برای زیارت شیخ شایخ محمد بن علی بن محمد بن علی بن
 و دانی نزد او افتاد که در آن روز من فرمودم از وی رضی الله عنه اجازت خواهم
 و صحبت من فرمود که در آن کتبی که در آن است شریف در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 زهر و انصراف را شد و بعد از آن در آن شب هم در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 هر روز در زیارت او و در آن شب هم در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید

منها مروی است

که شنیده ام ابوالفضل از امیرالمؤمنین بن علی بن عثمان غیری زهر برانی وی شیخ صالح بود و در شیخ
 علی بن ابی طالب است که گفت که شیخ علی بن ابی طالب در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 بنابرین در قراح من می آمد و ایام جاری در آن می کرد و ایام جاری در آن می کرد و ایام جاری در آن می کرد
 عبد القادر جیلانی رضی الله عنه از ائمه اربعه برای عیادت او آورده آن دو درخت خرمای بود که از دست
 چهار سال از پیش آوردند و در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید

زیر درختی در حرم کوفه زهر درختی که در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 آورده آن تو را در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 از آن مصلحت است که در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید
 در زمین تو زهر تو را در آن کتبی که در دهن من نهاد و بکشد آن کرم که پس کسید

تخریج میکردم از اینها اضعاف مضاعفت حاصل میشد و چون صد کاره کندم در مکانی بی بنیاد و کم کاران
چنانچه کاره نقدی میکردم باقی با باز صد کاره می بودم و موافقش بین چندان شیخ و او مذکور شد که از شمار کردن

سیران گشتم و احوال بین عانت سست بیکت - دعای او رضی الله عنه **منها مروی است**

و شیخ ابوالقاسم بر این گفته که خبر او شیخ ابوالعباس محمد کاوشی در حدیثی نقل کرده اند و بعد از آنکه او را
رضی الله عنه شنیدم سست فاخته و عیال آری خود نموده مروی رضی الله عنه جوالی از آنکه هم همین داد و فرمود که
از زود رسیده و سرگشته میدکن و در بازوی آن سوراخی نبود و بعد در صورت بر آورده آن سوراخی در سینه

و احوال خود تغییر نمی بود چوب زخم او معلوم کردم که احتمال از آن کندم هرگز او در میخورد و بعد از آن بین
سزای یکبشاد این حال اول که وقت بگذرد شدن بود یافت و در صحت روز افزون شد این حال بجهت
دی رضی الله عنه عرض کردم فرموده و اگر از این حال میگذارد و تغییر نمید اید که مدت العمر می خوردید

الشعبة السادسة عشر فی استغفار و کشف القلوب منها

مروی است از شیخ ابوالسود جری بر او است شیخ ابوالحسن خفاف بغدادی و از شیخ ابوالعمرو

علمان مرغانی بر او است ابی محمد عبده القمی بن القاسم و از شیخ عمر کلبانی و شیخ عمر زبیر ابی و است شیخ ابی الحسن علی
بن یونس و از شیخ ابی الحسن علی بن محمد بن احمد بن حسین بغدادی مولی معروف سقاخانه الله علیه که شیخ ما

شیخ علی الدین عبده القادر رضی الله عنه زیارت مغربه شونیزی روز چهارشنبه است و معنی شهر در کجاست
بالله رب است و دیگر در باوی رضی الله عنه گروهی بنصیر از قضا و نظر ابودان و نزد شیخ حادو باس

قدس سرزدانی در از اینها و اما که در کتاب سخت شده و مردم می رضی الله عنه ایستاده بودند
چون از اینها گشت سرور و چهره روی معلوم میشد از آنش از صیقل قیام بر سپید نه فرموده از آن

از اینها در روز جمعه مستغفرا و تعبان سینه چارمه و نود و نه بار چاه از اینها در شیخ حادو برای آنکه
نماز حجه در بیامع و صاف و شیخ حادو نیز در آن نماز بود چون به نقطه نهر رسید شیخ حادو نماز است
و فرموده در نهر فرود آمده است و ایام شست سر ناله ندین سینه آنکه گفته قیامت غسل نموده و در بیان
من چه حرف در استین از این کتاب و دست بلند کرده و در این برای کتاب نشود و اینها را

پس از آنکه برآمدیم و چیدمان شش پلیدیم از پس ایشان بدان شدیم و از سره سخت از دست یافتیم و باران شیخ خان
 حضرت من که زنده آنها را در حجر کرد و گشت که اویت تراوم دور کمر برای امتحان اولیچ بودم و او را گوئی است
 که جنبش نمیکند و در شیخ خان را در قبر او دیدم که کل جواهر در بره آنچه از قوت بر سر او برود دست بر او
 و در سر او پا اولیچ زیور است دست است او در اختیار ما اویت گفتیم این صحبت گفت این همان
 است که بدان تراود نه اینها نیست بود ما با هم میگوئی که تراوی گفت سوال کن از خدا تعالی او دست نمیکند
 باز در پس است و در برای سوال اینها ریختی و چیزی در دلی در قدر خود است و از با بیغالی اجابت
 است است من خواسته و نزد من شفاعت میکردند برای تمام است پس آن بر ما هم در مقام سوال
 تا که عطا فرمود و تعالی دست او با او جاس از این دست معصافه نموده و کافله سرور او را در آن مذکورین
 میگردید که چون این سخن مشهور شد در بعد از جمع شده از مشایخ صوفیه ابتدا از اصحاب شیخ حماد و مسلمان
 گفتند شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه تحقیق آنچه گفته است در حق شیخ حماد و بسیاری از فقرا این
 ایشان گشته بود در حق رضی الله عنه آمده لیکن شیخ کجا با بر جلال وی رضی الله عنه سخن نگردد پس
 رضی الله عنه خود بیان مقصود ایشان نمود و فرمود که اختیار کنید و کس از از مشایخ تا ظاهر شود و تا آنچه گفتم
 بر زبان آنها هم اتفاق گردید بر شیخ ابی یقوب بن یوسف بن ایوب بن یوسف همدانی که از زمان معتمد و
 آمد و بود بر شیخ ابی محمد عبدالرحمن بن شعیب بن مسعود که وی که ستم نموده او بود و سر او دست گذاشتند
 و حال فخر بودند و همه گفتند که برای بیان آن بر زبان هر دو شیخ به صحت یک جمله وارد بودی رضی الله عنه
 فرمود که از نظام خود نوزید بر ما است که این سخن هر سلسله استحقاق خواهد شد پس سر فرود بر سر
 فرود که زنده غیر از خارج هر سه با هم بر آورده اند تا که شیخ ابیوسف با بر سر سخت روان آمد و بر سر
 و آمد و گفت که مشهور گردانید بر من خبر بدیالی هر دو شیخ شایع است شیخ حماد را وی بر گفت که ای یوسف خود
 دو بند بر شیخ عبدالقادر و در مشایخ تا که در آن جمع شده اند که شیخ عبدالقادر راست گفت آنچه در حق
 گفت و هنوز بر شیخ ابیوسف قائم شد و بود که شیخ عبدالرحمن آمد و ما هم گفتیم پس هر شیخ بر ما مستند
 و از وی رضی الله عنه استنا نموده **الشعبة السابعة عشرة فیها یسألون**

در کشف القناع و صفتها مروی است از شیخ ابی الفرج نوید بن ابراهیم بن سلطان که
 مینویسد که بعد از آنکه در کتب منکره امیر خانی باقی ماند سر و ملکیت که روزی بجهت شیخ علی الدین
 رضی الله عنه بدرستی در باب ارجح حاضر بودم و در روزی بریدم و در آنکه شست در دلی من خیره نشد
 خود در آن ارجح با شکوه پیدا شد و آنرا بر زبان مناوردم و جز خدا کسی ندانست همین سی و نهمی بجهت
 من متبر و به و بسوی هر آنجا که در فی الفور در ارجح بر زمین در سه افتاد و در دیده آمد و در آن من و شیخ
 نوری رضی الله عنه فرمود ای حکام که اینچه باشند باقی آن کردی هر یک از دو خواهر که در خود ایستادند
 در ارجح با شکوه از آن دور و در بیع نمودن من بعضی که دیدم که بر زمین آنرا که است خافتند و در
 آن زمان در میان من و شیخ بود پیش من **منها مروی است** ایضا از شیخ منکره مروی
 نه که در کتب را نقل فرمودم و در مجلس شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه در سخن میفرمود در مقام
 و مشاهده عارفان تا که حاضران مجلس شش ساعتی خدا شده در و این در آمد که چگونه باشد
 طریق بسوی باقی من و فی الفور وی رضی الله عنه قطع بگذازم که بسوی من متوجه شده و فرمود ای حکام
 میان خود میان مراد فرمودم سب یکی بسوی او با او به بگری نفس خود را بستر بیا که خدا بستانای تا دوست
منها مروی است از شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان خلیفه رحمه الله علیه که شنیده است شیخ عمر
 که یانی باقی من سر و ملکیت که شبی در غلوت بودم و در آنکه گفته شده و بخدمت پیش من آنکه فرمود
 که ای که گفت ای بس ام آمده ام تا نصیحتی تو کنم که در تو چه نصیحت میسازد که گفت ترا اهل عهده عراقی میگویم و در حق
 نشست و سر فرو کرد چون روز شد از شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه آمد تا اظهار این معنی را نمود
 با و رضی الله عنه مصافحه کردم من که گفت چه پیش از عرض من فرمود ای عمر او با تو راست گفت که چه
 او بس یا در و که سب بعد از این هیچ چیز از او قبول کن شیخ ابی الحسن گفته است که شست شیخ عمر
 که در آنی بعد من سر و جسم سال بنا نمود و در **منها مروی است** از شیخ جریع الدین ابی القاسم
 نعلت بن عیاش شارحی شافعی رحمه الله علیه روایت شیخ جمال ابی عمر و عثمان یکی که فرمودند و مرا شیخ ابو عمر
 عثمان بن اسمعیل بن ابراهیم بعد از شافعی در شافعی و خلاصه رحمه الله علیه بنید و تا برای اینست

که شیخ علی المرتضیٰ القادر رضی الله عنه در مجلس و خطبه چند کس از اربابان قصص شعر میفرمودند و بشمار کلمه میزدند و مجازات میفرمودند
 و میفرمودند که هر کس که در این مجلس شعر میفرمود و در آن برشته
 گویی میزد و در آخر مجلس بی درم ناکاه و بی رضی الله عنه فرمودند من میگویم که هر کس که در این مجلس شعر میفرمود
الثامن عشره فیما تعلق بالأخبار المستقلة منها مروی است
 از قاضی القضاة ابی صالح النعمان شیخ ابی بکر هبة الزرقات روایت نموده اند از ابی شعیب محمد بن ابی عبد الله
 محمد بن علی فرمودی انما من عظم کسبیه من شیخ ابی بکر عثمان بن عیسیٰ بن ادهم هر که در این مجلس شعر میفرمود
 شش ماه در این سال سبقتی بود هیچ کس نبود که شش ماهه شش ماهه که از آنجا میگوید در این مجلس
 مثل سخن او میان شیخان کن عینا حوالتی کل شیخی و ما یاتیه الا بقدر معلوم
 یعنی با کسیت هر کس که از او فرزند نماند بر خیر است و در وی که در آن کرمانه از زمین هر که میگوید
 سبحان من اعطی کل شیخی خلقه فلهدی من یسبحه من کسب اکه عطا می کند بر شیخی او در
 پشتر دایت می کند از راهی میگوید کلمه فی الذی نیا با طیل الا ما کان الله و من سوله بچی هر چه در دنیا
 باطل است که آنچه برای خدا و رسول است و کی میگوید سبحان من بعثت الادیب و نجیب
 علی خلقه و فصل علیک من جملنا صلی الله علیه و سلم یعنی با کسیت هر کس که در دنیا پشتر
 در حال که بخت اندر مخلوقات او بزرگی داد در آنها محمد اصلی الله علیه و سلم کی میگوید یا اهل الفکر
 عن مولانا که خود مولانا در کتابت که در فسطح العبدیل و یغفر الذنوب العظیمة
 یعنی ای اهل خصلت از خداوند شما بر خیزید بسوی پروردگار شما پروردگار است که بر عطا می کند عطا می فرماید
 دخی مرد کما عظیم پس بهر شش شعدهم در این بهر شش آمدیم که حب نیان اول من الکل ذل من سبنا
 چون مسیح شد با خدا بخانی عهد کردیم که خود را پیشی بریم که مراد او خداوند دارد و این کسب و نمیدانستیم
 که کجا بود پس بر می آمد الهیة و ظاهر الوضوء فی شریک آمد و گفت السلام علیک ایها النعمان جواب سلام او
 گفت و قسم داد و پرسیدم که تو که امی نام من میگوید: الشیخ و هرگز پیش ازین ترانه نبود و در وقت گفت من
 خضر ام و این وقت نزد شیخ عبد القادر حاضر بودم چرا فرمود ای ابا العباس و من مردی از اهل مصر بودم که در آن

نام او سینه جده زاییده و سینه امورشده مرکب از ذوقال کفر و از غلای هفت آسمان باوشا رسیده و در حجاب
 ملک تکلیف که در با پروردگار خود دیده کرد و که نمود را سپرد و گفته که سبکی او با پروردگار نماید تو پیش او پروردگارا
 راه او را بنوازیج بخت پس او را نزد من میار خضر علیه السلام گفت که ای سید عثمان شیخ محمد القادر سلطان
 و قبله افغان اقامت است لازم که صحبت او را و تعلیم جز است او که سینه القدر بی شعور خود را بیند او را نعم
 و خیر از من غایب گردید با زحمت سال او را ندیدم پس شیخ علی الدین محمد القادر رضی الله عنه آمدم در وقت
 مرحبا هر گویی که کشید او را پروردگار او بسوی خود بنجان پرده کافرانند و بخت برای او بسبب آن خیر
 ای عثمان مشغوب خواهد بخشید ترا خدا تعالی هریدی که که در او عهد الهی بنی نعتی خواهد بود و بدنه در هر خواب
 بر خستی از اولیا و مباحث خواهد کرد خدا تعالی بدو در حالیکه پست بر سر من طایفه پوشانده و در شانسان
 و زارک سر خود خلی یافته که از آن بدین سینه و دل من بلبان آن گرفت و کشف شد بر عالم کون
 و شنیدم در آن که بر تسبیح خدا تعالی بگفت با اختلاف لغات و با انواع تعذیرات قریشی که عقل من
 زایل کرد پس می بینی الله عنه با چه کربان که در دست شریفی می بود بر سر انداخت پس خدا تعالی گفت
 آن عقل مرا ثابت است و تکلیف مرا زیاد و ساخت بستر وی رضی الله عنه مرا و خلعت نشاند یکماه و در وقت
 نشسته شمر پنجه بنا فرامری یعنی با قهاری بگروی رضی الله عنه پیش از عرض من خبر میداد و بر سینه م
 هیچ ندیدی و بسبب حاتی حاضر نشد هیچ منهدی و کاشفت گشتم هیچ عالی از قب کرمین از این من
 من آن زنده میداد و تعلیم حکام آن اصل مشکوات آن بیان اصل و فرع آن می نمود و اجمیر سینه
 مرا بر سر منی عهد شرفی از سینه بر بد بچه مقدر بود در علم و اراده و نبی و خبر و بود بچه جبر که موافق فرمود اولیا
 سی سال بر تو بر است و میان دلیر سینه تو من از او رضی الله عنه و بسبب شرح و بجهت نفی بن نعتی از من است
 در شبان فاضل بود و عهد الهی بن نعتی بنا قسم بود که وی رضی الله عنه و صفا کرد و بود در حدیث
 هر وی سینه اش شیخ ابی الحسن علی بن ابیطاهر از بیم بن محمد بن غانم القادر شیخ فقیه حنبلی
 و معتقدترین شارع مصر بود است شیخ معتقد کهانی و شیخ موفقی الدین عبد الرزیم بن ابی الحرم کی بن اناهم ابی و
 عثمان سعدی شارحی رضی الله عنه هر که یکبار حج کند او سینه او آسمان با خود بر نفسی داشته و کای جده او سینه او

و همچنین با او در تمام آن جنس شش است و هیچ مایه ای با نه بود و ترکیه کار و آنرا فرود ختم یک طبع و از آن برکت
 خردیم و خوردیم و میگویند با خوش نیامدم میرشدیم در مجلس شیخ محمد العابد رضی الله عنه آمدیم پس
 کلام را نطق کرد و فرمود مساکین غریبا و حجازا آمدند و جز کار دی هیچ چیز با خود نداشتند آنرا یک طبع
 خودستند و از آن برنج خریدند و خوردند و میگویند آنها را خوش نیامد و میرشد پس زبان سخت تپید که دم
 چون سخن تمام شد برای اکثران مسخره حکم کرده است و رفیق مرا گفتم بر خوش باش و آری گفت کشتک
 با دراج و من در خانه خود خواهم شیند و خودم فی القدر خودم فرمود که حاضر کن کشتک با دراج و شهد چون
 بخادم حاضر آور و پس فرمود که پیش این مرد و مرد بنواشارت بیا کرد و خادم پیش من کشتک شیند
 من شیند بنوا خادم را فرمود اگر قلب کنی جواب است پس به اختیار با یک بر آورد و بسوی رضی الله
 تعالی در باب کرده و دم فرمود آهسته آهسته لا یروا عیظ الذی انزل فی صخره که عرض کردم ای مسیبت
 چگونه عطفه شمره حال که تا کتبه خواند آن زهره شیند فرمود و تحقیق باور شد که تو این سخن بگویم
 زودی رضی الله عنه استخوان نمود و در تصدیق علی بن ابی طالب تعالی در عهد یک سال چند آن علم بر من کسایک
 بروی که در بیست سال گذشته در بنده در خط غم پسر زوی رضی الله عنه اجازت سفر مصر خواست
 فرمود که غم بیست مشق خواهی رسید و در بیان آنجا غم نبی کردی از ترکان باک بقصد تسخیر مصر است
 می شود تا آنها را بگویم این همه بر او شاک تسخیر مصر است نخواهید یافت پس مرا جهت کینه و بار که معاشره
 نماند که تصد و خواهد برآمد و تصرف مصر خواهد شد چون به مشق رسیدم ما غم با هم کردی غم
 فرمود و بود و آنرا موافق فرمود و روی گفتم سخن من قبولی کردی پس بعد از غم غم غم را با هم کردی
 میشود و برای معاشره آنها را کتبه کردی ای کی نیست آنها که قصد تسخیر ملک نام کرده از غایب نخواهید
 و شاه مظهر و منصور را جهت خواهد فرود تو ترکان بصره رسیدند به بر حیرت یافتند پس غم غم را با هم کرد
 کردی و بر سر آنرا در مصلح ساختند باز در ترکان آمدند و ملک مصر شدند و مرا اگر غم غم نمودند
 پس بسبب سخن من رضی الله عنه که ترکان در مشق کتبه دور و حاصل شد مرا در هر دو دولت
 حاضر بود و بنام هزار و بیار یک کلامی رضی الله عنه که در مصلح است از برای غم

و فاته دی رضی الله عنه نماز محبت و مرض الله عنه بوده **الشعبة العشر**

فیما یصلون بحال مشکلات طهر یوالله عزوجل منها مروی است شیخ

علی بن سلیمان خباز بر او ایست شیخ ابی العالی عبده الرحیم بن مظفر قوشی که شنیدم شیخ ابی الحسن جوینی را

قدس سره می گفت که وارد شد در زمان پیری بر من و از یک کتبی که بر من مشکل کرد و پس از آن

تزوج من شیخ علی بن عبیده قدس سره حاصل آن کند بی سابقه اظهار من گفت که ای ابی الحسن در آن

باز همان قدرت سهل نمی باشد مشکلات آن را قرآن بلکه حل آن با تعالی است نزد شیخ عبده العاقده

کردی در وقت پادشاه علما عارضه و ناکت در آن تعالی تصرفین است پس شیخ آید و نزد شیخ عبده العاقده

حاضر شد و در جهت قبله رخ نه نشسته بود و جامه پشمی نه نشسته بود و چون

نشسته بسوی من دید آن نگاه فیه م که داشت بر آنجا باطن من سبب آن بخواهم

و از زیر سجاده خود رفته بر آورد که آنچه ما بر ما نه شده بود و دیگر نشان رفته است من و او طرف

دیگر دست خود گرفت و یکسج از آن کشاد و پیش طری عظیم از آن وارد بر من بر پادشاه و مردم

در آن امری عجیبی است که تا در هیچ کس که بر من و کس که بر من و کس که بر من و کس که بر من و کس که بر من

و همین قسم یکسج آن کشاد و در هر طرفی عظیم از آن کشاد و نه که در نهایت نه داشت و من

بر یک مشاهده کردم امری عجیبی که آن را از احاطه ادراک بیرون بود آنچه با هیچکس که در علم مشکلات

دارد و من می گفت که دیدم و در شنیده خفیات آن از حکامین امر از او ثابت شد بصیرت من بخواهد

فرزانه که خرفی که در محبت بسوی من دید و فرمود خدا **هنا یعقوبه و امر قویک یا خذها**

یا تحسنه زایمی که در آن بقرت و غیره می فرمود تا آنکه میگرد با حسن آن پس بر خاستم از پیش وی رضی الله عنه

و قسم نمی آید که گفتم تا در هیچ کس که نیستند حاضر آن مجلس از امر من و پادشاه هم فرمود آن شیخ

علی بن عبیده قدس سره پس از آنکه ما در گفتن آن شیخ عبده العاقده پادشاه علمای عارفین و

ناکت از آن تعالی تصرفین است ای ابی الحسن حکامه دارد و تو ممکن بود که مشاهده نموده کنی چون نظر شیخ

عبده العاقده و پادشاه فرود شده که در دیدم و در ادنی چیز از آن نمی آید مشاهده فرمودی رضی الله عنه

در اول شب شتران را با کردیم پس چهار شتر معده بار ناکم شده بود هر چه جسته بودیم که بنی خانیتم و قاضی و دان شد و من آن
 قاضی که شتر را می جستن شتران و شتران با من مرا گفت نموده و ایستاد چون صبح شد یاد کردم فرمود
 شیخ محمد فغانه را که اگر که خاندانی در شدتی پس مرا خوان بر آریا نشدت و در خواب کرده پس کرد گفتم شیخ
 عبد القادر شتران من خسته تر شتر خود شده پس وی مطلع فرمودم در اول روز شتانی فجر هر چه در اگر بر پشته
 بدین ایستاده و در بر او لباسی بسیار اغویه است پس وی من اشارت میکند با استیغاج که بسیارین بر
 پشته می برادیم و گویی ندیدیم هر چه از شتر زیر پشته در داشت نشسته بود پس آن شتران را که فرموده فغانه
 پرستیم تر این حکایت در صدها ساله را که خواهد شد ان شاء الله تعالی **منها مروی است**
 در شیخ ابی القاسم مشهورین مبارک که اعتقاد و مطی معروف بخدا و در آنکه علیه که در روزی نزد شیخ محی الدین
 عبد القادر رضی الله عنه آمد و وی گفتم زده نشسته بود پس کسی عرض کرد که فلان کس میگوید که مقام خود از
 مقام پیران بن متقی علیه الصلوٰة والسلام بلندترند و هست و آن شخص در آن وقت مشهور بود بر آنست
 و عبادات و زهد و طوالت از استماع این سخن با آن حضرت چه مبارک می رضی الله عنه فغانه شد
 پس آنست نشست و گفتم در بر او فغانه و فرمود که دل انگس را از حق بسید با وی که در پس نماز استمزد
 آنروز فرمودیم که جان تو شت روح از تو بر شده است حال آنکه صحیح و سالم بود و هیچ علت نداشت پس در سجده
 او را انجابت یادم در حالت نیک سیدم که فرمود تا با توجه که گفتت متفرقت نمود و گفتم که در حق پیران
 علیه السلام بناور شده و بر او از او گفتگوانید و شیخ عبد القادر شریف بن زید نزد خدا تعالی فرمود پس
 علیه السلام در غیر کفر یا غیر **الشعبة الثالثة والعشرون** **منها**
یعتاق بالزمان منها مروی است در شیخ ابی القاسم و لف محمد القادر علیه که نشسته بود
 در شب اربعه بن ابی بکر حرمی شیخ ابو الخیر شریف بن محمد بن غنیمه شیخ ابو حفص عمر کجانی و شیخ ابوالعباس احمد
 اسکافی و شیخ سیف الدین عبد الوهاب بن شیخ الاستاذ محی الدین عبد القادر رضی الله عنهم در جمیع طبع
 جمادی الاخره سنه ۸۵۰ بانصد و شصت و چهارم در شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنده و وی بالماسن میفرمود
 پس آمد جوانی خود مسورت از روی رضی الله عنه نشست و گفت السلام علیک یا اوتی اللہ

شمس تبریزی هم آمده ام پیش آنحضرت کویان در من مشرف شده است از بونی قائم بر مردم با وی میگوید سیر
 نه چه در آن راه جز خیر و خوبی و جود آمد هیچ باه مذکور که کشتن و نامشسته هم در پیش وی ایضا مشرف
 پس حاضر شد شخصی به صورت دگفت السلام علیک یا ولی الله من شمس تبریزی ام آمده ام نزد تو
 آنحضرت کویان در من مشرف شده است خدا در بغداد و قزوین و سجده و کربلا و خراسان با وی میگوید که در آنجا
 در بغداد فضای کثیر واقع شده است و از خراسان هر چند که کسی رسد و وی رضی الله عنه در آنجا
 بگذرد روزی بارود و چون روز و شب همیشه نهم از شعبان آمد و ما حاضر بودیم و از آن شرح علی بن حسین
 و شیخ ابو العباس عبد العالی سهروردی و شیخ ابو الحسن جعفری و قاضی ابو علی محمد بن محمد بن قاسم الله علیه السلام
 حاضر بودند پس آن شخصی روشن چهره و مباحی فارو گفت السلام علیک یا ولی الله من شمس
 برصا آمده ام نزد تو برای عهد خوابی از آنکه مقدر شده است بر تو و زاد تو میگویم و این همه صحیح است
 با تو را می گفته که وی رضی الله عنه در او بیع الاخر که بعد از آن آمد و وقت یافت در میان دیگر بر او نیاید
 و نیز راوی گفته که بار بار از وی رضی الله عنه شنیده ام که بر کسی میفرمودم خدا ایستاد ایستاده که با برضا
 نزد ایشان آمده اند و خوابی میکند اگر مرخص شود یا غافل گشته در آن میگوید میگویم که چگونه با شنیده از آنچه
 مقدر شده است بر شما در من و نیز راوی مذکور گفته که شنیده ام شیخ سید السید بن عبد الوهاب که در مسنده
 می گفت که بنور شیخ ابی حمزه امیرش وی رضی الله عنه پیش از او دست مال پس از آن که بی شدت از آن
 مقدری بود بعد از زشت می آمد و اگر مقدری بود آن نسبت و خبر و برکت الطفت سلامت بی می آمد
 بصورت نیک **الشعبة الرابعة والعشرون** فیما يتعلق
 بالقریة یا مروی عن شیخ ابی عبد الله محمد بن ابی العباس خضر بن محمد حسینی صاحب فی شرح
 که شنیده ام به خود را می گفته که در خواب دیدم در بغداد و در مسند شیخ محی الدین بن عبد القادر رضی الله عنه
 در سنه الفصد و چها و یک و یک در مکانی فرخ را که در آن شیخ بود و در آن نشسته اند و وی رضی الله عنه
 در صد و آنهاست و بر سر بعضی از آنها دستار است و بر دستار بعضی یک طرچه و بر دستار بعضی
 دو طرچه اند و بر دستار شیخ محی الدین بن عبد القادر رضی الله عنه سه طرچه است و در آنجا آب شکر شده که

الشعبة الخامسة والعشرون

أخبار عن الصحابة الذين روي عنهم الحديث في عهد النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ورواه عنه في عهد أبي بكر وعمر وعثمان وعلي بن أبي طالب
 ثم روي عنه في عهد معاوية بن أبي سفيان
 ورواه عنه في عهد مروان بن الحكم
 ورواه عنه في عهد يزيد بن معاوية
 ورواه عنه في عهد هشام بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد الوليد بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد سليمان بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد داود بن علي بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد هارون الرشيد
 ورواه عنه في عهد المأمون الرشيد
 ورواه عنه في عهد المعتز بالله
 ورواه عنه في عهد هادي بالله
 ورواه عنه في عهد تاج الدين محمد بن طاهر
 ورواه عنه في عهد الملك الناصر محمد بن قلاوون
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين

الشعبة الثامنة في أخبار الصحابة الجداول الأولى

وأخبار من روي عنهم في عهد النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ورواه عنه في عهد أبي بكر وعمر وعثمان وعلي بن أبي طالب
 ثم روي عنه في عهد معاوية بن أبي سفيان
 ورواه عنه في عهد مروان بن الحكم
 ورواه عنه في عهد يزيد بن معاوية
 ورواه عنه في عهد هشام بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد الوليد بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد سليمان بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد داود بن علي بن عبد الملك
 ورواه عنه في عهد هارون الرشيد
 ورواه عنه في عهد المأمون الرشيد
 ورواه عنه في عهد المعتز بالله
 ورواه عنه في عهد هادي بالله
 ورواه عنه في عهد تاج الدين محمد بن طاهر
 ورواه عنه في عهد الملك الناصر محمد بن قلاوون
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين
 ورواه عنه في عهد السلطان محمد بن تغلق لودين

و ابی البرکات بیه الله بن مبارک بن سوسی سقلی و ابی العز محمد بن محمد راشمی و ابی نصر محمد و ابی غالب احمد
 و ابی حمید احمد بن محمد بن اسماعیل الحسن بن مبارک بن محمد بن ابی الحسن بن مبارک بن عبد الجبار بن احمد بن القاسم
 میر فی معرفت ابن طبرسی و ابی نصر عبد الرحمن بن غالب محمد بن عبد الواحد بن حسن بن ابی البرکات
 ظفر بن احمد قزلباشی و غیر جمیع محدثان عظیم و حاصل نمود علوم او بر از این ذکر اینچنینیست بشرطی در حدیث غیر
 و صحبت هشتاد و پنج عارف قدوه و معتقدین ابی الخیر شیخ کاظم سلیمان و ابی القاسم که در ازادی علم طریقت
 وقت و شبته با دایم و کانی شیدا جمعی از اعیان زمانه از زمان او علمای عارفان عمر و عراق بعد از تحصیل
 علوم فایده و باطن علی و در تکامل تصرف خود کرده اند و خود شیخ ابی سعید محرمی قدس سره و بر همه کس
 دانسته اند مدینه فنان و غنیستیا برای تعمیر ان برای اموات کثیره نمودند و نظر بر بنویسند و در آن کتاب
 میگردند و در آنکه ایضا به دست بری یعنی آنکه غنیستیا شده و از کار تعمیر ان در کسبه پانصد است
 و نسبت حج و زکوة حاصل گردید پس در ضیحة المذخره برای تدریس منتهی در غنیستیا دست او بر نویسد
 زیادت وی میگردند و در وی آورده و جمیع سینه نه زود می اندازد ایضا اصل ایضا کثیره و غنیستیا
 از سخن وی و صحبت و مجالست و خدمت او و مقصدی که در غنیستیا علم از آن فایده حاصل نمودند از وی
 انواع علوم **مروئی** است از شیخ ابی حمید الله محمد بن ابی القاسم غفر حسینی سوسلی بن احمد الله علیه
 شنیده میاید خود را در حالی که میگفت که شیخ محی الدین عمید المعاد در ضیحة المذخره حکایت میکند درین باره و نحو اینست
 در کسبه درسی از تفسیر و درسی از حدیث و درسی از غنیستیا درسی از خلافت و در از این روز و انوار
 در کسبه تفسیر و حدیث و در کسبه فرائض و اصول و نحو میفرمود و بعد از آنکه از کار خلافت او دست بر آن عظیم میگرد
 بعزات بنکاه **مروئی** سوره است از شیخ ابی الفتح سلیمان حجت الله علیه که شیخ و شیخ احمد بن
 عبد الوهاب قدس سره در کسبه که در کسبه و در حدیث و در کسبه و در کسبه و در کسبه و در کسبه و در کسبه
 بود ابی ان از کسبه با مقصد دین و دین است و انوار کسبه با مقصد و خدمت یک **مروئی** است
 از شیخ عبد از راق و شیخ عبد الوهاب بزرگ شیخ الاسلام محی الدین عمید المعاد در ضیحة المذخره روایت
 غاصی القضاة ایضا از کسبه و از شیخ ابی القاسم عمر تراز بر و است شیخ ابی القاسم علی بن حماد حسته الله علیه

که توشیح علی‌الدین عبد القادر رضی الله عنه استغنا از بلاد عراق و غیر این می آید و ندیدیم که ترووی رضی الله
 بیچ استغنا آتشیدانه باشد بلکه در جواب آن کرده باشد بلکه بجز خواندن آن فی الغر جواب آن
 بی پشت و تروی میداد و هراق به حسب از شافعی و امام احمد حنبل الله علیه و چون تروای او در پیش
 علی عراقی می برده آنها با سخت توب میشد از معرفت جواب بی نیاز از اصابت وی هرگز ترووی
 بد یعنی از فزون شده غیر اشتغال کبیر و سید اقران خود میشد و دیگران محتاج وی میکشند **مرووی**
 از شیخ ابی الفرج عبد الرحمن بن اسماعیل الظاهر بن جهمی که شنیدیم چه در نمودار میگفت که بود شیخ علی بن
 عبدالقادر رضی الله عنه میگویند که مسلم شده بود و بوی فلق ترووی در عراقی زمان **مرووی** است
 از فاضل القضاة شیخ المشیح شمس الدین عبدالرحمن بن محمد الله علیه که شنیدیم شیخ سرفراز
 بن قده از راه حمزه الله علیه میگفت و را به بعد او در سنده القضاة حضرت یکس و در شیخ علی بن
 عبدالقادر رضی الله عنه که توشیح شده است بیوسوی او ریاست و در علم و عمل بحال استغنا و کافی بود
 ای رضی الله علیه طالب العلم از غصه غیر از بیست و پنج علوم گفته بود وی و صبر جنای طلب علم از شیخ
 و جمع کرده بود و الله تعالی بر وی او عانت جمیل و احوال عزیز و ندیم بعد از او منقذ **مرووی** است
 در شیخ سیف الدین ابی بکر ایچی بن علی القضاة ایضا در نشر که شنیدیم چه در خود را که از شیخ
 عبدالرزاق بن سنجی الاسلام محمد بن عبد القادر رضی الله عنه و او است میگوید که کبیر استغنا از امام
 بعد او آمد و چنین بر طمعی عراق عرب عراقی محمد دست بر میزد و نشد از هیچ یکی جواب شافی و صریح
 مسأله این بود چه میگویند مساوات علما در حق مروی که خلف خود به طاعت نشد با یک عبادتی که کند
 مرد این عالی است که آنوقت کسی دیگر از آدمیان آن عبادت نکند و شریک نداشته پس اگر چه عبادت
 آخر آن سلسله ترو و الدین آید و وی رضی الله عنه فی الغر جواب بی نیاز نوشت که هر چه او اگر بگوید حکم
 و فاعلی کرده شود برای او مفاتیح و طواف که به حضرت شوط آنها نماید و از خلف خود انحلال باید داد وی
 که بدین مستثنی باشد و تاشید بعد از فاعله **مرووی** است از شیخ ابی الحسن علی بن سلیمان
 خباز حمزه الله علیه که شنیدیم شیخ ابی القاسم محمد بن محمد بن راه حمزه الله علیه میگفت که ندیدیم شیخ

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
سبت که روزی یعنی شنبه عزیز کبری زمره **الشعبه الثانیة** که مخصوص و مختص
 و حق الله شخصه **عروسی سبت** از شنبه تا پنجشنبه است که شنبه را با عید الله عید اوست
 قدس سره که گفت که در این روز مردم عبادت و تقوی بسیار میکنند و در این روز کثرت در عبادت
 و در راه او صبح روز یکشنبه در عبادت و نماز و مشایخ و غیر جمعا حاضر میشدند و در مجلس بود متفرقی قرأت
 بود و قرآن و نماز و بی سخن سپاس نمودند و شرفی از الطبع مستوفون همراهی متفرقی در حجره اعلیای خود
 جماعت قرآنی را نشاندند و در روزها سه مرد در مجلس ایستاده و سخن از چهارصد نویسنده عالم اخروی می
 و بیشتر در مجلس بود و هر چند که معرفت بودند با کسی با کسی با کسی **سبت** از عبادت الهی
 محزون بخارند او می که نوشته بود عبدالله حیالی در خط او نقل کردند که فرموده است شیخ ابوالفتح العطار
 رضی الله عنه امور در مذهب چشم در خواب بیداری و نظیر بیکه بر من سخن و بگویم می نماید بر اول سخن تا که
 اگر سخن کنم قریب میتونم و کله که فرموده می توانم که فاسق باشم و در او این دو صد مرد از من نمند
 و سخن من نمی شنیدند بهتر من مردم خبر یافته هم میگویند پس من ششم برای او خط و مصحح است
 علم بهتر سخن آنگاه مردم تکلی کرد که کسی همراه گرفتیرودان شهر میرنم و در مصححی ششم مردم به
 اسپان و استرآن و خزان و استرآن سواد شده می آمدند و در آن مجلس سبب آمدند و حاضر
 همیشه در قریب عبادت هزار مرد **عروسی سبت** از شنبه تا پنجشنبه است که شنبه را با عید الله عید اوست

علی ما انفردت به العظمی من الدلائل وثبتها والمخاض من اصحاب القول والعلم والحد
 علی السانید وابتدع به السامع وکثر من کله المذاهب وتلین له القلب الخاضع داعیه
 والمخاض من تلمیح السبلین ذمرا وحیا وست فی الله عند الله صبرا بالاعوذ فوصفاست
 من صدق وبقولک من طردک وبعصواتک من ردتک واجعلنا من اهل ظنا
 ورددک واجعلنا لشکرک وحمدک وشم سیرموده بولس وعطرا بان ما جعلنا الله
 فوالاکثر من کتب الخالصه ونزه عن الدنيا وقد کفرتم حشره واقضی اشار
 القصد لجنین انه ولی الله والقدیر حلیه مروی است شیخ ابی عبد الله
 بر او است شیخ ابی الطیغ سنیان حمر الله علیها که دلم من فی نزه عن در مجلس علی بر کرسی در وصف صحابه
 سیرموده وروی عنه عن الترفیع العباد الطوبی العباد المؤدی بالتحقیق المکتفی بالحق
 العالی غیبه الشیخین التتمیح من الایثار اصل علی عری النوی استودع الله سقر من
 حبه به شیخ حبه صدقون الی یوم الصمدی فی زمن الضحیر لاسل الکنز العمل الی
 ذمرا حل اصحابه الی یوم المؤدی بالعباد انهم فضل الخطاب عمر بن الخطاب
 وشم بن ابی ایمن ووزیر عمر بن الخطاب وشم بن ابی ایمن وشم بن ابی ایمن
 عثمان بن عفان اصل الشهداء واکبر الکریم اذ فی المؤمنین وشم البطل المولود
 در مدح ابی بولس سیرت الله انوار کثیر الجواب ومغرب الکتاب علی نیر
 اولطالیه وشم السبطن انه سید بن الحسن والحسین وشم العین الشهداء
 حمزه والعباس بن علی الاقصار والمجاهدین الشایعین لشم باحسان انهم یوم الدین
 مروی است از شریف ابی عبد الله محمد بن جعفر حسینی بعلی بن محمد بن عبد الله که شریف مروه در خود
 میگفت که شیخ محمد بن ابی عبد الله رضا شریف در اول مجلس سخن بگردانوا علم وکلمه کباب
 میگفت بر دیگر از بیگفتن چون بر کرسی بر آمدی از زمین ضویفه اضی واز بی خطه نه بر آوردی
 وشم کردی دشمنی بطن سخن بوحشت کفنی از حاضران مجلس کس از بهت او بر تناسی بعد از آن در

که شست قابل رجوع کردیم بحال پس مردم بخت مضطرب گشتندی و در آنها حال و وجه درآمد می نمود
 و در اضی آن حضرت حاضران مجلس دو روز و یک گسار شنیدند بی و دین با از کرامت وی و بعضی از حضرت
 میگردند و سخن بر خطرای اهل مجلس است نمود و گفتند با اجر می نمود و چون برگری می ایستاد مردم را
 اجتناب می ایستادند و چون مکر میگردد میگردد و او تر میشدند و از دست او که مسرع می شد از آن
 جز اخلاص مردم با کسی که نمیدیدند و میگردیدند از دست او سوره می شناسانند و شنیدند می شد در هنگام
 سخن وی و بعضی از آنکه در روز آواز ناله و صیحه و جیغی از جانب مجلس آواز افکندون بخیزی بر زمین
 شنیدند می شد و آن در حالی الغیث غیر می بودند هر وی است بر شرف نال الفصح سوره
 بن عمر بن شعیب احمدی بر او است شیخ ابی بکر بن عبد الله بن نصر کرمی حضرت الله علیه که چهار حاضر شدند
 در مجلس شیخ محمد بن محمد بن القادر رضی الله عنه و زید بن عبد الله محمد بن و در عمر بن الخطاب بن اظفر بن سپرد
 و استاد و در غیبه عزالدین ابوالفتح محمد بن عبد الله بن عبد الله و در غیبه محمد بن ابوالفتح محمد بن
 بن محمد بن العاصب بن الدین ابوالفتح محمد بن علی بن ابی طالب بن محمد بن اظفر بن مردم بر وی وضع شده
 خطاب کرد و آنها بر مشی یکسای الی آنها از سخن فرمود و خطره وی آنها و از غیبه خوف الی مسکون
 و وقتا که آنها را شنیده اشک از چشمهای ایشان روان گردید و سر وی نشان از شنیده حرف گویند
 شد که با او کرد و آنها را و حضرت ظاهر شود است از اجتناب از شنیده ایشان پس از آن وقتا که از
 مواخذة آن رسیدند و مسلمون میشدند که آنها محرم بوش اند و بر آنها صورت نمود و مثل سر در آن مجلس
 شد از کسی فرود آمد بطرف شیخ کی از آن قصد نمود و کرد و آنها اتفاق نمود و شریف ابوالفتح بن که در
 عرض مردم ای سید و او ای نمود اینجا عبارتی از آن در آن که گفتند آنها اتفاق کرد و مردم را سید
 بجهت آنکه در دست نباشد که آنست و در آن از آنکه است از آن که است مردم را از آن
 و چون جوانی مشرقی رضی الله عنه بر آتیه حاضر میشدند او را من فرمودی فلانی نه شنیدند می ایستادند
 از واقعاتی که می ایستادند و با می ایستادند که طلب کرد و از آنکه مردم را فرمودی از آنکه
 رجوع کند تا آنکه فلان کند غیر ترا چون که شنیدی از آنکه مردم را از آنکه مردم را از آنکه مردم را

چون رنگ گدازی داد و فراموش کردیم ترا چون فراموش کردی اما تا خود را غرض قلبی در دعایت با منگینا
 ترا و تو در جهانی و عنایت با غرض بکنند ترا حرکت و دویم ترا برای نزدیکی با او میا بسگرددیم ترا چسبید
 و صل با پیش آوردیم ترا برای نسبت با مخاطب کردانیه به تریه شاد است و چون پیری پیش می کشد
 برای لوب و حاضر می شده میفرموده ای غلای خطاکروی و در کنگ نوری کما و گروی و فرادین من خستی جنبا
 فراخ کردیم جلست او را در کردی ایل او به کردی عمل با چند نکته زیاده شده عمر تو متروک و شیطان تو ترک
 دادی اما که که کی پس ترا معذوره داشتیم و زیارت ما کردی در جوانی پس صفت دادیم ترا و چون
 بریدی از ما در پیری در جز کردیم ترا در بدترین صدمت است که دیده شود در روز قیامت میرسد بر تو که
 باشد در دست او همه سباده **مروعی است** از شیخ ابی الحسن بن محمد بن حسن بن محمد القاسم
 اندلسی بود است شیخ ابی القاسم عمر برابر محمد الله علیه که حاضر شده در مجلس شیخ محمد بن عبد القادر
 رضی الله عنه و نشسته در آن مجلس بود وی رضی الله عنه سخن بر زبان میفرمود در دل خود گفت میخواهم که سخن در
 معرفت فرماید فی الخلد آن سخن را موقوف کرده سخن در معرفت چنان فرمود که مثل آن نشنیده بودم
 پس گفت در اول خود میخواهم که سخن در شوق فرماید ترا موقوف کرده در شوق کلامی فرمود که هرگز مثل آن
 نشنیده بودم پس خواستم که سخن در فناء بقا فرماید ترا موقوف کرده در فناء و بقا کلامی فرمود که گشتار
 شنیده بودم در هیچ نسبت که سخن در غیبت و حضور بگوید از شنیده کرده و غیبی است منظره کلامی فرمود که
 مانند آن استماع نکرده بودم پس فرمودی ای ابی الحسن پس گویند پس بگوئی بگوئی بگوئی بگوئی بگوئی بگوئی بگوئی
 کردیم **مروعی است** از شیخ ابی الحسن بن محمد بن نصر بن ابی خضر و از امر شریف ابو الفتح قاضی مفری رحمه
 علیه که شیخ محمد بن عبد القادر رضی الله عنه خواست که قرأت من شنیده پس فرمودی رضی الله
 شنیده و گریسته در فرمودی ای ابی القاسم ترا از خدا میخواهم پس مروی را در اولیاء الله حاضر مجلسی را بر خاسته
 عرض فرمودی که ای ابی القاسم ترا از خدا میخواهم پس مروی را در اولیاء الله حاضر مجلسی را بر خاسته
 برای آنکه مروی ترا گفته که سخن بگویند که هرگاه شرف مفری حاضر شود مفری که بر این گفته که مروی
 حاضر آمد پس فرمودی که ای ابی القاسم ترا از خدا میخواهم پس مروی را در اولیاء الله حاضر مجلسی را بر خاسته

شیخ الاسلام محی الدین محمد نقی از رضی الله عنه و از شیخ ابی کریم حبه انصاری که کشیدند شیخ انصاری در مجلس
بن خلیل حبیبی اقدس سر و میگفت که حاضر شدیم در مجلس شیخ محی الدین محمد نقی از رضی الله عنه و حاضر
بودی شریفی ششمین چیزی بودی که در آنجا فرود آمد و قریب بدین
یعنی الله عز و جل و برعت باز با رفت و چهلین بعد با شد پس شیخ انصاری که حاضر شد ششمین فرزند
و بر قاسم از م را گویم پس ای رضی الله عنه مرا خواند و فرمود پیشین که مجالس انماست از پیش ششمین
و همی که با در حیات وی رضی الله عنه بدان حال آنگاه که در **الشعبة الثالثة**
فی تحقیق النبی صلی الله علیه وسلم فی تجلیه رضی الله عنه مروی است
از شیخ ابی انباس محمد بن شیخ ابی عبد الله محمد بن ابی القاسم محمد از مین ابی القاسم محمد بن ابی القاسم
محمد از وی که خبر داد مرا در مکه روزی در مجلس شیخ محی الدین محمد نقی از رضی الله عنه حاضر شدیم و
آز روز با بخار زبیب است هزارم و حاضر بودند شیخ علی بن سعید بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد
زید و به متری ششمین بود پس شیخ علی بن سعید بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد
فرمود که مکات کینه عظام ششند تا که شفیه همیشه از آنها جدا افتاد پس شیخ محی الدین
نزد کسی فرود آمد و در مجلس علی بن سعید بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد
بیدار شد پس ای رضی الله عنه در آن فرمود که پیغمبر خدا را علی الله علیه وسلم دیدی گفت آری روزی
همین آداب که در مکه گفت که ترا وصیت فرمود شیخ علی بن سعید بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد
مردم از شیخ علی بن سعید بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد بن عبد الله بن علی بن محمد
آنچه شرح در خواب دیدم او رضی الله عنه در بیاد می آید که آنروز در هفت کس از حاضران مجلس بودند
بعضی چنانچه بعضی را بر شش بخانه او برداشته بودند پس جان روز جهان داد **مروی است**
شیخ ابی سعد قتیوی بر او است شیخ عمر که قتیوی و شیخ عمر بن از رحمة الله علیه که دیده ام رسول خدا را و که
انبار ایستاده علیه علیه وسلم بار بار در مجلس شیخ عبد القادر رضی الله عنه و تحقیق سید شرف مبدع
بند و خود را در اوج انبیا علیه صلوة و السلام جلالت و بزرگی ایشان از زمین بلند بوالان و اودان

میگشت خواد حافر مجلسی باشد یا غایب آن را تحقیق بنمیشدگان از ده حاکم میکردند و مجلس او که میاید میشد
 می بودند از آن مجلس زیاد و تر از آنکه دیده می شدند و تحقیق جمست و خطبه می شد بر حاضران مجلسی می شد
 هر دو می سست از شیخ ابی صدیق طبری از علمای ائمه که تا که با دیدم که حافر مجلس غی رضی الله عنه
 می گشتند که در گروه در در مجال الغیب چند تا که می سست شدند بعدی مجلس او دیدم حضرت علی السلام
 که پیشتر حاضر آنجلس میشد و میگفت که بر آنجلس خود خواهد لازم کرد و این مجلس نام هر دو می سست
 از شیخ ابی نر ایچی بن نصر بن عمر خدای معروف صحراوی که شنیدم که بر خورای گفت که بسیار دوست
 کردم چند را با هم دیدم و حاضر شدن خوب بود و زیاد از اوقات محمود و بعد و حاضر گشتند و گفتند که
 سخنانی را با او رفت و عین گفتن شیخ غنی اندین عبد القادر رضی الله عنه که گفتند که با حضرت وی می شنیدم
 که در شبها هم آنجا حاضر می شوی گفتند که از ده حاکم در مجلس وی زیاد است اما از ده حاکم در میان و از ما
 جامعتهای کثیره به نام آورده و تو که زوانه دوستی رضی الله عنه هر دو می سست و در حافظه
 ابی ذر عطا بر من محمد بن ابی ذر از شیخ ابی ذر علیه السلام بر او نیست شیخ ابی کریم بن محمد بن ابی کریم از بغداد
 مفری که در بغداد و رسد با نصد و پنجاه و هفت حججه حافر شدم و مجلس شیخ علی بن محمد بن عبد القادر
 رضی الله عنه می شنیدم او را که میفرمود نیست سخن من که با او ای که حافر میشوند از برای که حاکف
 قد صاب او شان و جدا و دلهای او شان و حضرت قدس اندر قریب میشود که کلاه با و طایفه های موسلمان
 از شدت شوق آبی بر زنده و آفتاب بر عهد الزواق رضی الله عنه که بر منبر تریبای پدر خود رضی الله عنه
 نشست بود بر چهار داشت و ساعتی بید و جان و وقت در سهوش گشت و طایفه و اولی می قدر می
 باتش مستعمل شد وی رضی الله عنه از منبر فرود آمد تا ترش فرود نشاند و فرمود که ای عهد الزواق قریب
 از ایشان را تو می بگوید از شیخ عبده الزواق پرسیدم که چه چیز میوشی آورده و تر گفت چون نظر به انوم
 دیدم مردان را که لبها و دهان سرگون و خاموش برای استماع سخن می رضی الله عنه و انوس از آنها بر شده است
 و در جاهای آنها ترش که فرود بعضی از آنها با تک می تند و بعضی در مراجع و دند و بعضی بر زمین می افتند و بعضی
 و بعضی در مکان خود ای فرود آید از برای که گفتند سست که در سخن می شنیدم و می رضی الله عنه او را همیشه بر ما

غایب گشت با افعال صیران نامه پرچون به معنی الله عز و جل که می نمودی فرمود بر شانه من بگریه که او گشت
 ابوالقاسم هر که در وقت نماز مجلس دستارهای نورانی بر او افکند خواجه امیری در اصفهان چهار خور
 چون دستار با بیکر که ام دادی و چهار بار شانه نام نهادم آن خواهر دست خود را بر اصفهان نهاد که در
 گشت **مروعی است** از شریف ابی الهیاس احمد بن شیخ ابی عبد الله محمد بن حسین بن محمد بن علی
 که خبر داد مراد بن جعفری شده بود مجلس و خط شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه که در مشایخ مروعی
 و اعیان علی و صد دروغیان آن مثل شیخ بقا بن ابو نهر علی شیخ ابی عبد الله قباوی شیخ علی بن حسین بن ابی
 شیخ ابی العیوب عبد القادر سهروردی شیخ ابی کلیم بن مبارک شیخ ناجه که وی شیخ سطر اوزان کاشانی
 ابی علی محمد بن فرادقاصی ابی الحسن علی در اصفهان و امام ابی الفتح بن یاقین و غیر هم رضی الله عنهم هر که از شیخ
 و اعیان بخداد می آید حاضر مجلس می یعنی الله عز و جل گشت و نیدانم که شیخ عبد الرحمن الغضنفری خدمت سهر
 بخداد آمده بود و با نیکو در مجلس بگو را و دیده بود که گویا در خا مش می ماند و میگفت غلامش شمیم
 نایبش هم کلام شیخ عبد القادر را در بار شیخ عدنی بن مسافر زده داشت دیده بودم که از او به خود بسوی
 که بر آید و بعضی خود را بر کشیدند در اوزان ششمی گفتی که هر که اراده شنید آن شیخ عبد القادر
 را در در و باره در آید و کابریان او در آن می در آید و کلام وی رضی الله عنی شنیده و کلام
 بعضی از آنها آن سخنان نوشته و تاریخ آن نوشته که در بخداد می در آید شنیده از این خدا و مقابله میکرد
 پس مطالبی را یافت و وی معنی الله عز و جل در حکام در آن شیخ محمد بن مسافر و راجع امر و اهل مجلس
 خود را میفرمود که چشم شیخ عدنی بن مسافر در میان شناسند این حکایت سابق هم نوشته ایم
الشعبة الخامسة فی خصوص الطیور من جملة من رضى الله عنه
مروعی است شیخ ابی عبد الله محمد بن احمد بن منصور که شنیده ام شیخ ابی عبد الله محمد بن ابی الفتح هر که
 را حدس بر میگفت که حاضر شد هم روزی در مجلس شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه اوستی
 میفرمود پس در سخن او را استغراقی شد و در افعال فرمود که خواه درینالی که بفرستد مرغ سبز را بخواند
 سخن من را بر اینخواه فرستاد بسوز سخن وی یعنی الله عز و جل تمام نشده بود که برنده سبز ترسیدت آمد

بود و سینه وی زخمی شده بود و با زهر و خون نیامده و نیز زخمی سخن میفرمود و در استماع آن بعضی
 اهل مجلس رفتوری شدند پس فرمود که خدا تعالی بخوابد که بعضی هستند مرغان سبز را که بشوند کلاغه من هر آینه
 نخواهد فرستاد بنور سخن تمام شده بود که بر شد مجلس از پرده کمال سبز و نیز زخمی سخن میفرمود و در قدرت
 سخن بسیار از تعالی مردم با از آن هیئت و خشوع مستولی شدند پس مرعی بفرمودند در وقت بر مجلس نشست
 بعضی مشغول به بیان او شدند در آن هنگام کلام وی زخمی شده بود و فرمودند پس فرمود قسم لغت معنی
 که اگر کویم این برند و نا که بعبیر پیا و پیا و شوهر این خواهد مرد و این کلام وی زخمی شده بود و نا که فرمود که آن
 برنده و برنده من افتاد و پیا و پیا و نا که **الشعبة السادسة في ارتفاع**
الخلق و عظمة رضى الله عنه مروى است شیخ ابی جعفر عسکری حسین بن علی شیبانی
 برایت شیخ ابی کریمی رحمه الله علیه که روزی شیخ علی بن حسین عیبه العاد زخمی شده بود و ای شیخ عیبه
 نشدی از مجلس من که تحقیق در آن تقصیر من باشد طاقتها و ای بر کسی که آنرا فوت کند راهی میگوید که خنده
 چند روز از آن در مجلس وی زخمی شده بود حاضر بودم در آن وقت من غلبه نمود و چشمهای من بند شدند پس
 دیدم که غلبه های مریخ و سبز از آسمان به اهل مجلس فرود می آید و از همه قریب چشم کشاد هم و چست که فرمود
 بیان نگاه ما نامر و صحنه ای فرموده ما تواند و گفت ای سید خورشید اش که خبر ما را معاینه نماند
مروى است شیخ ابی کریمی رحمه الله علیه بن برادر کبیر حسین بن محمد جیسینی که از استنسیخ الی استنسیخ
 بن مسعود بن عمر شافعی رحمه الله علیه که شنیدم شیخ علی بن حسین عیبه العاد زخمی شده بود و فرمود که کسی
 ای سپهر تو بگو که از دنیا من خود در مجلس من که ایجاب و ایات و روایات است است ای فرید گفته و فرمود سید الله
 پیش ای های خرید گفته و عفو سید پیش ای های خرید گفته و اخلاص سید پیش ای های بازار و من در وقت
 یکبار یاد زاری یکبار یاد زاری یکبار یاد زاری و نام عمر یکبار کبیر از من هزار هزار چیز هزار است که او ستر آن است
 از من یک کلمه چون اینجا آتی بگذر از زینت محل و زده و در حال تمام و کبیر که از من است برای شیخ عسکری
 مشدند و مجلس من از این فریفتن کان و خواص آنها و اولیا و مردم غیب می آموزند از من قرصه را بدین جناب
 پاک الهی نیست یک مجلس از اولیا که خلق شده و اند که حاضر میشوند در مجلس من زنده کان بچسبند و مردکان با آن

عروسی نسبت از حافظ ابی عبد الله بن نجار بر او است شیخ ابی اسحاق محمد الراجزی منظر قوشی
 علیها که نوشته بود شیخ ابوعبد الله بن جانی از حافظ او نقل کرده ام که نزد شیخ محی الدین محمد القادر رضی الله عنه
 زنده دارم که در دهامی در راهی با هم چنانچه سابق می بودم کسی از سخن نمیدانم کسی از خلق مراد نیست
 لیکن خدا اینها را خواست که در حق شفقت رساند خلق را و تحقیق اسلام آوردند بر دست من از پنج
 انصاری زیاده از پانصد کس و دیگر که در دست من از عبادان و بنگلویان زیاده از صد برادر کس
 و این غیر کثیر است **عروسی نسبت از شیخ عمر کلبانی** بر او است شیخ ابی الحسن بن عبادی معروف
 به شافعی رحمه الله علیه که خالی نبود هیچ مجلس از مجالس شیخ محی الدین محمد القادر رضی الله عنه و از کس با
 نزد کسی از وجود انصاری و از اینکه آرد که کسی از قطع فریب و قتل نفس و غیر ذلک از صاحب دار میگردد
 نماید کسی از معتقد باطل از و انقض غیر آنها و کبار را بر سر شیخ محی الدین رحمه الله عنه اسلام آورد و در
 رکعت که من از بلین ام تحفین جای کرده اسلام در دل من و عمری شه عزم من بدانکه اسلام نیام
 که بر دست کسی که بهترین بلین است و ظلمت بر او فکرت مستم پس غاب بر من غلبه کرد ایم
 عیسی بن مریم علیه السلام که میگویی سنان بر او بعد از اسلام آورد دست شیخ محی الدین محمد القادر
 جینی کردی بهترین بلین است در معرفت و آری دیگر نیز ده کس از انصاری شیخ محی الدین رحمه الله
 و اسلام آوردند بر دست وی در مجلس عطا و گفتند که ما از انصاری میفرمودیم که اسلام آید
 پس خود کردیم که بر دست کدام کس اسلام آید پس تعقی او از داد سخن می شنیدیم و حضورش بودیم
 که می سوانان صاحبان فلاح بر وی میخدا و اسلام آورد بر دست شیخ محی الدین محمد القادر که تحقیق
 ایمان استقرایا در راهی شب بیکت او چند اهل استقرایا زیاده از هزار تا آمدند
عروسی نسبت از قاضی القضاة ابی صالح نصر بن شیخ ابی بکر محمد الزرقانی بر او است شیخ
 ابی الحسن بن محمد بن النعمان از می که شنیدم هر چه و با عبد الله عبد الوهاب قدس سره میگفت مطر
 کردم بلا و مجروحان علوم حاصل کردم و چون سیندا یاد کردم و دارم را گفتم که میخواهم تدریس در راه
 سخن گویم و وی یعنی انصاری را اجازت داد پس کسی بر آمدم و در انواع و اقسام حکم کردم و وی در

می شنید ولی چگونه خوش بگذرد و زودیه احدی نظر داشت که در آن گشت برین حاضران مجلس نمی شنیدند
 بر طبعی الله عز و جل شد تا سخن فریاد پس از کسی فرود آمد و روی بعضی الله عز و جل بدان تشریف فرمود که گفت
 که در روز دوازدهم او امشب بودم و امشب برای من بیضای مرغ بریان فرود آورده که سر بر بستن گنجه است
 که بر آمد و آنرا فرود آنگذرد که این مجلس استماع چنین کلمات فریاد بر آورده چون از کسی
 فرود آمد از سبب این پرسیدم فرمود ای پسر تو سفر کرده ای اینجا و اشارت کرد با گشت خود سببی
 آسمان ای فرزند هرگاه بر کسی می براید خدا تعالی تخلی میکند بر دهن مرغ مراد بطلای فرود پس سخن میگویم
 در آنچه می شنوی از در و بطلای که عقبه نیست بهم از سبب این از آن جهت حلال مردم بین آن میشود که
 تو دیدی شیخ عبدالوهاب میفرماید بعد از این نیز یکبار بر کسی بر آمد در ده خوانان علوم از اصول و فقه و موهبت
 سخن کرد و در آن سخن از بعضی سخن میگویم از آن فریاد پس از کسی فرود آمد و در
 سخن معنی الله عز و جل بر آن فرمود ای الهان شیخا حمت صبر که است مسند این را حق مجلس گفت که در
 پس از روی بعضی الله عز و جل پرسیدم فرمود تو سخن گویند تا فرود پس سخن گویند و ام از غیر این است
 که در آن کسی در مجلس در خط از روی بعضی الله عز و جل پرسیدم گفت که اینندان گویند و
 جواب آن گویم در مختص مشهور پس سر فرود آید و در ظاهر همیشه بر آن در حالت و در ظاهر پس سخن میگوید
 در آن سلسله با آنچه خدا تعالی میخواهد است و نیز از وی میگوید که وی بعضی الله عز و جل میفرماید چشم بر آن
 سخن میگوید تا که گفته شود مرا قسم سخن کن بر آن سخن کجوی تجسس ناموش پرسیدم از آن روی تو مقبول
 و مسجع است هر وی است از شیخ عمر که باقی بر است شیخ ابی الحسن عاقل از رحمه الله علیه که
 در مجلس شیخ محی الدین محمد نقاد در بعضی الله عز و جل تقرب التعلیق من افعی حاضر شد و سابق گای نیامده بود
 وی بعضی الله عز و جل اشارت کردی کرده و متوجه باور شده فرمود کاش فر فرقی می گشتی و چون مخلوق شدی
 دانستی که برای چه چیز پیداشد تا ای نیامد بشود چشم گشایی و پس از آن چه در پیش است تجسس آمد و از آن
 لشکرهای مذاب می رانند ای ذلیل ای منتقل از سال و ده سفر کن تا شنوی از من یک کار از دوستی
 که چندین مردم را منتقل فرود آید و در او دست بجاء و کبر و گشته است و در او هرگاه چه پیش میکند طبع آنجا که

و طبع سرمن پیش تو شوم و بجا تو ترا و کلام کی نفس دویم غلطی به پیشی آن بختی اسی و دنیا و آخرت و دو کام اند
 که چون ازین بگذری بختی اسی و آنکه باشی که همه امور بر تو میگذرد و بتعالی چون می بینی ازین
 تا که کسی نرود و اما بعضی از شما که در آن عمر من کرد که ای سرور من جز بر سبها نگر و می آرند و او این و غیره
 آن نور نیست که ظلمت بود و او را در مساحت را تو می گوید که بعد ازین همیشه نسبت منقباض خواهد بود و غلبه
 در غیر وقت نیز می آید و پیش روی منی ازین بر تو باقی نیست **عروسی است** که در آن می آید
 پیش روی منی ازین آید پس الملک ایام می فرزند و می بینی ازین برخواست و حاضران غلبه بر ایام احوال او
 بر خاسته و آنرا اشارت به شمس است ز نور و خود ذکر کرد آن که فرست که **معیون الملکات** بی سیخ
 که گوید ملک مر است پس شیخ احمد که از کتب صفا و کثیر العبادت و از انجا که در خود بر خاست و گفت من
 میگویم که ملک مر است از آن جهت که از خاسته پس می بینی ازین برخواست و باقی نماند و گفت ای حسن تو آن
 بود و آنکه او ترا باشد بر کار دیگر که در آن می کنی در حجابی تو پس را در هم مراد و بسوی تو می آید و باقی نماند و جان
 صرف سیاه که در برد است بر آورد و هر دو با بر سبها از بهر سبها **الحمد الثالث**
 بی لبیب من بگذرد ضعی الله علیه و سلم شیخ عبدالحق بلوی مراد الله علیه و سلم از اخبار آورده است که
 محبوب است بهی ازین نسبت تدبیر عباد جیانا بر این ترس نیز سخن میفرمود اگر چه تکلم او در اکثر اوقات
 در مجلس و عطا طیبان عربی بود و لهذا آن حضرت ما از البیاضین و المسلمین و اهل الذریقه و غیره سخن میفرمودند و می گوید
 که تو است فارسی و می بینی ازین مشهور و معروفند از احتیاج به او آن نسبت و جواهر و ابر کلکات
 عربی و می بینی ازین که نسبت بهر نسبت که در این ساند و محقق است تقصیر آن شمس این اجابت که از کتب اقصی می
 سوانی بود و به حدیث درینجا آمده و هر کجا بکارش می آید و الله اعلم **الاولی**
بأعلام عبثک بالصدق والصفا فلو لاکم یقریب لشرک الله عز وجل
من جملة مولاد بالصدق والتصاح استوحش عمن سواه فی المساء والصبح
 ای پسر لازم که صدق و صفا را پس اگر نبوی صدق و صفا ترا در یکسندند و او می پسوی نماند و غافل
 هر که مخالف کند با او لا خود بر سبها و غفلت گرفت کرد و از آنچه غیر او است شانه و صبح معنی همیشه

الثانية إعلام فضيلتك للائمة في سورة القدر بالاختيار في سب
صحة نومهم اني اعلم زوار كان يدان سكان **الثالثة** امسحت بقلبك الله
عز وجل في سنة رسول الله صلى الله عليه وسلم وقد اظلمت مروءة رساله كتابه تعالى
وسنت رسول الله صلى الله عليه وسلم في روى كتاب الله وسنت رسول او كن كتحقق نواح بالي وشكا
شوى **الرابعة** ذهاب دينكم بآدابكم اشياء الاول انكم لا تعلمون
بما تعلمون انتم تعلمون بما لا تعلمون الثالث انكم لا تعلمون ما لا تعلمون
فبصحتون كما لا تعرفون انكم تعلمون الناس من تعلم ما لا تعلمون نذر دين شما
بچاره چيست اول عن كرون شما علم نهاره بر عمل كرون شما با آنچه نميد بايد سيب و با موفقت شما آنچه
نميد بايد بس چي كوي كني بجانان چارهره يازده سن شما از سيران از تعلم آنچه نميد بايد **الخامسة**
ان كان لي في القبايل حتى عبد الله عز وجل لا حمان انفالكم من اولكم
في اخيركم كثر كثر شومر او در قيامت همه زود خدای عز وجل بر اینه خواهر داشت باره ای شما
از اول شما اخر شما **السادسة** اصحبوا العلماء المشفقين فان صحبتكم هي
بركة عليكم ولا تصحبوا العلماء الذين لا يعلمون بسلامة فان صحبتكم بهم
شومر عليكم صحبت و نريد باه لسان بر همه كادان كتحقق صحبت شما باه مبارك است بر شما
و صحبت كنيد معاني كز عمل كنيد بر طر خود كتحقق صحبت شما انما شومر است بر شما **السابعة**
هدية الله ليا بحر دياماتك سقيت بها ولهذا قال بقان الحكيم مرحة الله عليه
يا ايها الله يا بحر دياماتك سقيت بها و الا للاح الطاعات و الساجد الاخذة
اي بر نياورد به مست و ايمان كوشى آن بر اى بهن كفته است لقمان عليه السلام ان الله عليه سيرة كن نياورد به مست
كشى آن بر طر ان طر عتها و كمانه ان اخبرت ست **الثامنة** يا اعلام العقل بالقران توبعك
على منزل الوالعقل الشئمة ترفعت على الرسول كذبتا عهد صلى الله عليه وسلم في سب
عقل و بختما قران بسته و كنهه يعنى برسانه زاره نذر كنده داو يعنى نذر استعالي عن معرفت بر سره ترا

رسول بود که سینه راست محمد صلی الله علیه و سلم **التاسعة** تا من برید انجبه شترانها
و بخورد آنها انبوم کاندو و اگر آنها را هار و هار بخراند الما کبر فيها اليوم لا تغدای کسی بخورد
پس خریدن آن اعمارت کردن آن امر درست یعنی مرد دنیا نه ذریه ای تمامست و کند آن سینه را
و روان کردن آب آن امر درست نه فرما **العاشره** با علام صوم و لذت افطرت
و اسن الفقه که شیخ و من افطار و لا تأکل و لا تأکل و لا تأکل و لا تأکل و لا تأکل و لا تأکل
بجانت علیه من الفقر و الی که در بقای سپر روزه و در چون افطار کنی نه سنان کن افطار
بجزای با افطار تو و خوردن آن که محقق بود خورد و در آن با نخورانه خوف کرده میشود و براد زخم و کفرانی
الحادية عشره یا قوم اصحوا انقران بالعلی لا بالجأد که فیہ اختلاف
کلمات قسیره و الی اعمال کثیره علیه که لا یجان به صدق فی انقلوبکم
و اعمالهم و حشر است عملوا بما یفعلکم لا لتفعلوا فی معوانا فی یدیه
ای تو مرا لعن کنید قرآن یعنی بران یعنی در این اعتقاد کلماتی است که اعمال بسیار از نام
که بر ایمان بیان تصدیق کند به لسانی شما و عمل کنید به اندام شما بهشتنا که خبری که نفع رساند
شماره الحاشیه که یسوی مقصدی تصدیق **الثانی عشره** احد زو من الحینه
فانما کال الحینه نابت کما ناکل النار لک طب سانیف و هار من افطخ قط و من عر
بقا طلت حرصه بین الثانی بر سه از عینت مردم زبر که تحسین غیبت میخورد و کسین را چنانچه
میخورد و اش میزیم زبر که فی شد ترا که کس شکاری باید و غیر مشهور شد نسبت که در حرمت
دو تار او در میان زمین **الثالث عشره** احد زو من نظر فی شهوة فان
یزمغ المعصیه فی قلبکم و عاقبتہ غیر محو و فی الذنبا و الاخیر بر سه
از نظر مشهور که تحسین از مشهور است بکار و کما هار و ولما و الحام ان دست و در دنیا در آن است
الرابع عشره احد زو من الیهین لکاذبها فانها نزلت الذاریه لا یعد حشر
بر که انشوان کلا دان بر سه از قسم دروغ که تحقیق قسم دروغ میکند در دنیا با در بیان است

برکت اموال او بیان **الخامسة عشر** ما من مؤمن الا عند الموت
 يكثف عن نصيره ويرث ماله في الجنة ينال فيه المحور الحين والولدان و
 يعزل اليه من طيب الجنة فيطيب له الموت والسكرات ليست يسبح من
 كوز موت دور کرده شود برد و از چشم او پس می بند خیزد بر او که برای دوست درشت و اشارت
 میکند بسوی او و درین دو طرف او میرسد بسوی او از چشمی درشت پس رخش آید بر او و امرت
 و سكرات ان **السادسة عشر** اول ما تكلم آدم عليه السلام بالشرارة
 و محاسن الناس يوم القيمة بالشرارة و اذا دخلوا الجنة تكلموا بالعبودية
 بالعبودية محمد صلى الله عليه وسلم اول من تكلم يوم عليه السلام بزبان برهاني بود حساب کرده نشد
 او بیان و در قیامت بزبان سه رالی و من را بنید میشت سخن گویند بزبان عربی و محصل
 علیه السلام **السابعة عشر** قال الله تعالى ان احوال الاولياء كاحوال
 الانبياء لكن انبياءهم الانبياء والمرسلون لا ينزلون اليهم منكر
 و تكبير لا هم شفعاة الخلق هكذا هو لا كما يحاسبون لا هم خواص الخلق
 قسم بجهت استبراهم که اگر تحقق احوال اولیایانند احوال انبیاء است میکان اولیایان
 و انیاست انبیاء و رسولان فرود می آید بسوی ایشان منکر و کبر برای سوائی در قبر چه آنها شفعاة
 خلق اند همچنین اولیایان هم که نشود در آنها خواص خلق اند **الثامنة عشرة**
 في المقبرين اراة اذن وهاضدان اراة ما سوى الحق و اراة الحق وهاضدان
 و يقسمون اني ان يوم اربعون سنة وهو معنى قول النبي صلى الله عليه و
 من يلعن اربعين سنة و لم يلعن خيرة مشرة فليعنه من اننا اشارة الى هذا
 الاكمل و انفس و اراة اند و اهر دو عهد که یکی اراة غیر حق دویم اراة حق پس اهر دو شستی میکند
 و می در بکند تا که تمام شود جهان او جدا چهل سال که از آن هر شصت و هجده است معنی قولان غیر خدا صلی الله علیه و سلم
 بر که پس در او چهل سال و غالب نیاید خولی او بر بدی او پس آن که تمییز کند آنکس براسی آنش و زخ و در حالیکه

اثبات استوار است که چون اصل **التاسعة عشر** لا ینبغی للعالم ان یدخل
 علی الملوث الا بعد اتمام امانته ولفظ ایه و قوله علی الله و من ضلوا
 من المذنبین و الا نفس بالله فیکون السهم بقوی بخروجی بقوی سر او نیست
 مرهالم که در آیه نزل یادمان که چند شهادت بیان او و مضبوطی آن و قوت غیر او بخدا و عودت زود
 و کمن او از معرفت و الریاضه ایجابی بر او نیندزود یادمان با امان قوی و بر آیه نزل و انما
 یا ان قوی **العشرین** المؤمنین ما یخلف فی الذنوب الا حسرة
 و لا ینکون یحیی الا عر یمسکون کلید السلام قال لا ینس مکن احب الخلق الیک
 قال مؤمن یحیی کل من ایتهم هم الیک قال فاسق کریم قال لیس فی ذلک قال
 لا یحیی المؤمنین البخیل ان یوفیه بثلثه فی الخصیة و اخاف من العاقب
 الکریم ان یحیی سبائهم بکریمه بقرن سبکة از دور دنیا و آخرت یعنی باشد بخیل مروری
 در عیب علیه السلام در وی و اعیس گفت که هر کس در سن ترین طبق است چه من تو گفت من من
 گفت عیب علیه السلام که کدام کس دشمن ترین طبق نسبت پیش تو گفت تا من تو عیب گفت من از بشر
 این برقی هست گفت زان سب که بر این سید و از هر مومن چنین نزل و بجز او هیچیست و
 من زود فاسق کریم که محم کرده نمود و کلام او در سب کریمه **الاولیة** و **الثانیة** و **الثالثة**
الواجبة و **الرابعة** و **الخامسة** و **السادسة** و **السابعة** و **الثامنة** و **التاسعة** و **العاشر**
فی العسل فرقی است از آنکه العوض علی العسل که در حدیث توحید البی فرقی است و طلب کردن آن
 عسل فرقی است از سب که در حدیث توحید البی است از فرقی است و خلاص در حدیث فرقی است و
 فرقه و فرقی در حدیث سب **الثانیة** و **الثالثة** و **الرابعة** و **الخامسة** و **السادسة** و **السابعة** و **الثامنة** و **التاسعة** و **العاشر**
 التي صلی الله علیه و سلم اذ اتمه و العقیق قایم و کوی الخلق عمل الخلق التی یحیی
 و رجأت اهل الجحیم از زود کردن و شدت طاقت سب فرموده است علیه صلوات الله علیه سلم
 بر هر کس از منی زود که تحقیق منی شدت عیب میکی علی هر آن که سب سب در حدیث بیان

الثالث والعشرون من غلب رجاءه خوفه من الله ومن غلب خوفه
 رجاءه قبط والسلامة في اختيارها قال النبي صلى الله عليه وسلم لو وزن خوف
 المؤمن ورجاءه لا تخد الكسبية في الدنيا ولا في الآخرة ولا في الآخرة ولا في الآخرة
 خوفه ورجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه
 على علمه ولو وزن كرهه وشوقه من خوفه ورجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه

والعشرون من اشتد له ما أصيب في الآخرة وأصر عليه ما أصيب في الدنيا
 ولو وزن كرهه وشوقه من خوفه ورجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه
 ولو وزن كرهه وشوقه من خوفه ورجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه

والعشرون الحق عز وجل كتب في التوراة للمؤمنين الإيمان قبل
 أن يتلقوا هذه الآيات من آياتنا ولا ينجون من الكفر حتى يؤمنوا بالله واليوم الآخر
 ولا يعرضون عما هم يكفرون ولا ينجون من الكفر حتى يؤمنوا بالله واليوم الآخر

ويعرضون عما هم يكفرون ولا ينجون من الكفر حتى يؤمنوا بالله واليوم الآخر
 ولا يعرضون عما هم يكفرون ولا ينجون من الكفر حتى يؤمنوا بالله واليوم الآخر
 ولا يعرضون عما هم يكفرون ولا ينجون من الكفر حتى يؤمنوا بالله واليوم الآخر

والعشرون التوراة تعظم أمر الحق عز وجل في جميع الأحوال لهذا
 قال لهم رجاء الله عليه الخير كله في كلامه بين العظيم لا من الله والشقة على
 خلق الله تبارك وتعالى است ورجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه

رجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه
 رجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه
 رجاءه ما كانا يعينان الله في شؤنه ولا يضران الله في شؤنه

السابعة والعشرون كل من لا يعظم أمر الله عز وجل ولا يشفق
 على خلق الله فهو بعيد من الله عز وجل إلى موسى عليه السلام رحم

حق است و صحیفه فی رحمت من رحمته و اذ خلق جنی قبا طوی فی الارض ما ویرک من غیره
 امر ای بر و شقیقت کند بر خلق خدا پس بخشید و در سینه از نوره ای کرده است او توانی بسوی من می آید
 بیرون کنی که من از تو می آیم تا من را در کعبه که در کعبه است که در کعبه است که در کعبه است
 است هم گفته **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَشْرُونَ** من خلق ایمان یافته عن رسول
 و یقین و مسلم کل اموی و الیه ولی و یحصل له شریکاً فیها لا یقریباً بالخلق
 یا الاسباب و لا یقیند بما اذا التحق فی هذا سلیقه من الاکابر فی جمیع احوال
 در عقول من ایمان ان الیقین فی امره ان لا یقریباً بالخلق لا یقریباً بالخلق لا یقریباً
 انتم فی آخر احوال انفسیه بیاهی به الحق عز و جل عند کل خلقها الجن و الافر
 و الملائک و الارواح قد تدوس و یقریباً و یقریباً علی خلقه و یقریباً
 و یقریباً و یقریباً ان خلقه و کل هذا اساسه و بدایته ایمان به و رسوله و تصدیقه
 بما اسما من هذا الاخر الاله الا ان یقریباً بالخلق ان یقریباً بالخلق ان یقریباً
 رسول الله صلی الله علیه و سلم فی العمل مع توحید القایم عند کل الانشا
 کسی که دست خود را بران از بخدای عز و جل و تقدیر او سپرد و بیدار گشتی خود را و توحیدی
 شریک در ایمان و تسلیم کار او شریک کند و توحیدی باطنی و اسباب توحید نشود بعد اسباب پس از
 متحقق شود اگر کسی ازین ساله دارد از خدا تعالی از انچه در جمله ان غیر مستحق شود از ایمان بسوی الهی
 پس از بد حاصل شود از اول است که محرز بود بعد از این سه ساله تا بیاید و پس از این سه ساله
 رضای کشیده است از خلق و ادوات جز فعل و ادوات خدا تعالی میستد حاصل کرد و توحیدی که عالم و متصرف
 بود و مستد از خلق خدا هم خدا را حاجی حاصل شود و در آخر سوال او توحیدی که دست گذرد و توحیدی
 توحیدی خلق او جن و انس و کنگه ارواح و مقدم کرده از او و نزدیک است نه از او و مستد سازد او را
 بر خلق خود و ملاک گرداند او را و قائم کند او را و دست او را و او دست سازد او را و توحیدی
 و اساس و بدایت این ایمان بدوستی و رسولان او و تقدیر فی در او رسولان او این امر است پس از

بشرعاً كتاب قد يعانى من ضعف كمال اوصلى الله عليه وسلم سيرة اخوانه وعمل به جميعاً على ان يحال ايمان

التاسعة والعشرون الخوف من الاذى والخوف من الاذنين

والزففة للعابدين والخشعة للعالمين وان وجد الحيين واوجب على العارفين خوف

الذنين من العيوبات وخوف العابدين من خوف تواب العبد لله حين يوحى

العالمين من الشرف المحقق في الصاعات وخوف الخياليين من نوم اللذائز وغزير

العارفين للمبته والمظنير وهو انشد الخوف لا يترك الا بدو وساير هذه الاذنين

شكك اذا اخذت بالرحمة والطلبه تسيد به من سبب كونه مستهوان كانه كان

راية دورهم بيته وان مرطبان رايا شمس خست وان مرطبان رايا شمس جازم وجدوا

مرحبان رايا شمس خست وان مرطبان رايا شمس خست ان كان انصفاً مستهوان

عابدين اذوت في سببه وتهاست وتريد ان ياتوا ان شر كتمى سبب در لاهيا وترسيد

عبدان اذوت تعالى ان سبب وترسيد ان في زمان عيبه اظفر كسب وان سبب

سبب في حيز ان رايا شمس همیشه ذاني من انواع ماكن عيبه ورايا شمس ذكره ورايا شمس

باعت اني **الثلاثون** انو شكل هو خر وخر عن تحول والمعنوي

مع السكون الخراب الاباب تمل برون شدن سبب انو است غم باره وكرت بركي

رسا لا رب جل جلاله **الحادية والثلاثون** انو شكل هو خر وخر عن تحول والمعنوي

لقد عر وجل فانه قد وقع انكم بالقلب من تعلم بالاحكامه في عاين بقلدهم

انتم الاخرى وانتم الاولون يوم القيمة من كان منكم صعباً فلا يصح منكم انتم الاخرى

وقيل من كان منكم صعباً فلا يصح منكم انتم الاخرى من كان منكم صعباً فلا يصح منكم انتم الاخرى

بر اية اني شمس ورايا شمس انو شكل هو خر وخر عن تحول والمعنوي

انما اول ان ورايا شمس وفضل عزت بركه رايا شمس ورايا شمس من سبب صعب فانه اذوت شمس

امر بركه وغير شمس انما شمس انو شكل هو خر وخر عن تحول والمعنوي

الثانية والثلاثون

اولیاً تماماً فلان عزوجل متاد بقرن برین بدیده لایستخبر کون حرکتی و لایحفظون خطوه الا
 باذن صریح منه لقلوبهم لایاکولون من الاشبهه المباحیه و لایلمسون و لایستحون
 و لایصبرون من جمیع اسباب الجرم الا باذن صریح تقویهم و قیامهم مع الحق عزوجل
 قیام مع مصلی القلوب و لاجسادهم الا باذن صریح عزوجل حق لقلوبهم نفسا و هم
 فی الذنوب اجسادهم الا بحق الیدی خدای عزوجل و بسبب کبریا که در کائنات مجزوری و امانی فی جنب کبریا
 و کامی نبیند یک کام کربان صریح از وی تعالی هر دو کما این در شیخانو در خبرای بیابان و فی بوستان
 جامه و کجای نمی کنند و حضرت می کند در هر سبب خود و کما این صریح عزوجل بنای بیابان و بوستان
 باندا تعالی بنسب و کما سبب است و کما این است و کما این است و کما این است و کما این است

الاولیة و الثانیة و الثالثة و الرابعة

یا قوم انصبروا فان الدنيا کماها آتت و فتمت ما یبئ و انما ذریتها غیر ذلک ما من فیهم
 الا اذی جیهة یحیة ما من فیهم الا ذریتها یارحمنا من سعته الا و معها اخصیة

ای قوم مکیب کنید که تحقیق در تمام آن آتیا و مستیاست و نه است امان غیر آن نیست بسبب نجات
 کرو باز وی آن نعمت است نیست هیچ شادی نکردی که در سبب است آمده نیست هیچ از حق بر او است

شکل الرابع و الثالثون

و کما فی القیامه بان الله عزوجل عن کل شیء و الرجوع لیده کل شیء علامت است
 سیر اندکی استخوانی نیازی از غیر بویبیتان در هر سبب او و هر ذریه من بر همه تعالی او هر شیء

یسوم بوضع اوردن بسوی در تعالی در هر شیء الخامس و الثالثون

المؤمن یبذل بی عاقرة باطنه ثم یبصر و یتطهره کالتی یغسل دارا یغسل علی الدخان منها اصباح
 من الملال و بالها خراب و اذا سکت باعزازها بعد ذلك یغسل بالها کذلک الدابة بان الله

عزوجل در ضاه تمام الی الخلق و ذریتهم من شیء و میکند بر دست نمودن بطن خود بر سر است
 نمودن بطن خود مانند شخصی که میسوزد و خانه خراج میکند بر دوسوی اندرون آن سبب است و کما این است

عبادت پروردگار و نماز و روزه و صدقه و زکوة و انفاق و حج و عمره و غیره و نماز و روزه
 است پس در انقیاد و مشورت و سستی بسوی خلق حکم اولی است **الثانی** در
 باقلا حقیقه اللسان بالاجل القلب لا یحیط بها الا بالحق عمره و جعل خطیوة ای سب و فخر زبانی
 بین قلب پرسانه و راسه بسوی خداوندی یک کلام **السابعة والثلاثون**
 استبرأ من ان یقلوب الفریق قریب الا تمزوا لعل عمل العالی مع حفظه حدیثی و اشراج
 بالجوارج و التواضع لله عز وجل العباد و به سب و ما سب قریب قریب است عاویس و ابی
 یوسف با کلماتی که در شرح به نام او وضع بر وی شد میانی هر چند که آن در **الثامن والثلاثون**
 من جعل الفیسه و غیره آنکه در کتب آمده که و الله برای بعضی خود در آن پس نیست و در اول **الثانی**
والثلاثون من اظهر اسم الخلق فلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن
 لا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن
 پس نیست بر او در زبان عمل اعمال بی شکر و در طریقت که بر شیوه در جلد تمام سوی قریب که در
 از اظهار آن **الاربعون** لا یستقر نور الا ان یرى عشره و جمیع علی علیه
 او که حفظ اللسان عن التیبه لقلوب یحزن و لا یحزن بعضه بعضا نام نوری
 در هر کجا که در حب و اندوه غصبت بر نفس خود اول آن کلماتی زبان سب از نسبت از
 قوی و بی غرضی که نسبت گناه نفس شما بجز نادانی الاجتانب عن سوء الطبیعه و کلام که در
 است در کتب و بقوله شما اجنبوا کثیرا من الطین ان بعض النض یسقم که در کبریه بیشتر
 از چنان که تخم بعضی از چنان گناه سب و تحول استوی صلی الله علیه و سلم ای که در الطین فانه
 آنکه آب نجس است و برای بوی قوی بی سب و الله و سلم بر سب از چنان که نجس است و در وقت
 و اینهاست الاجتانب عن الشحیح و کلام که در کتب سب از سستی بودن و تحول است
 لا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن لئلا یحزن
 و الرابع من المصنف من المحارم و جهار و پوشیده ان هم از تمام در زمانه و بعضی از

بوی محمد مومنان را که پرستش چشمای نور اولیای حق است و در سینه سخن بقوله صفت
 واذا قلت صراعا علی لواء یعنی خدای تعالی که می بیند همه را که می بیند همه را است که می بیند
 و السادس ان یعرف منه الله تعالی علیه السلام لا یحب بنفسه شیئا حتی احسان
 خداوند بر او آنگشت کند بر نفس خود و بقوله تعالی بل الله یمن علیکم ان هذا کفر لا ایمان
 بلکه خداوند تعالی احسان نمیدر شما بدین که است کرده است شما را برای ایمان و السابع ان یغنی
 مالکم فی الخلق ولا ینفقکم فی الباطل و بیستم عرف کردن آن سب در حق معرفت کردن آن
 در باطن بقوله تعالی الذین اذا القوا السیرة یقولوا لیهذا شیء لیس فی المعصیة
 و لیهذا شیء من الطاعة و انما کفر چون حرف ال تا می رسد بر این حرف لیکند در معصیت و
 اقامت لیکند یعنی باز نماند از عفت و انما من ان لا یصلب نفسه العلو و الاکبر و بیستم
 نصیب برای نفس خود میدی از یکی بقوله تعالی ذلک الذین لا یخیرة لکم علیها الا ان لا یؤذین
 علو است الارض و کافرا اذا اذنا و تربت یوم بیست و نهم سیم که و اندر یک که از زمین آمد
 بندی در زمین و نه اندر آن دلت اسع الحافظة علی الفکر لو انتم لیس فی عواقبها که
 و بیست و هفت و نه محافظت بر ترازوی نجوم و شش ای شان بر کوه آن و حج و آن بقوله تعالی
 حافظوا علی الصلوة و الصلوة الواسطیة قوسون لانه فانی من محافظت کنید بر نماز و در آن
 و سنی که حضرت یامینان با اختلاف قول و با استیجاب برای خدا و عا کبر بادت کند کاسیبه
 و العائرا لامست امامة علی السنة و الجماعة و هم مشبهی برست و جماعت بقوله تعالی
 و ان یتصل صراطی مستقیما فابعدوه و لا یتبعوا الشمسین فیکرب بکم عن سبیله یحیی الی
 یا من است در عالمی است سستی است آن کنید و هر یکی که در راهها را که جد او است
 شمار از و خدا تعالی **ششم** مصیبتی که بعضی الاحادیث التوریه و اهل ارضی الله عنه
اول روایت کرده است صاحب بحث الاسرار در تفسیر ابن الدین الی کرم الله بن حافظ علی الی
 الی طایر اسعین بن عبد العزیز بن عبد الحسن الی اشیخ موفق الدین الی محمد بن احمد بن محمد بن

قال ليكن عسكركم فارة والصومونى وانا اعجزى به **وَعَلَى كُوفٍ كَثِيرٍ قَبْرُ الْقَبْرِ الْكَبِيرِ** عند الله
 من ربيع السنك كفت مر بهر عمل ككفار دست دروزه برای من است و من جزا میدجو آن بر و منوهم و جلد
 منوهم زنده صر صاحب بران در این بوی ایمن از ده دو نونم سبت نزد خدا بوی مشک تصویر برش
 مستوفی سبت بخمس سبت بضم و نفع نیز آمد بوی و چون معنی نماند که این چه چیز مراد لغانی است و چه
 عبادت برای او سبت همان روز در این بیان منسوب بخود و انبیا است لکن این عبادت از باب
 بعید است بر سبب پوشیدگی آن و غیر تکلیف سایر عبادت که در بیان ماهی زیاده و لغو است که گویند
 روزه دارم که در فرض که متعین معلوم است و نیز در ان نفس داخلی نیست چنانچه در روایق آمده که سید
 علیه خیر برش نفس در او لغو نمود برای من که استیجاب بران شده و کفر است و گفته اند که جزوی سبحان
 معبود و روزه نشد و تکیه کفار و در سبب سبب از عصار وجود است خود را بر روزه نبود اگر چه بصورت معنی
 بود است و بعضی گفته اند که استقامت از لغو است و سایر شهرات او لغات بر و در کاس است و چون آن
 است به کلام وی بکار برانجام می رسد به صفا است است نسبت کرده از آنچه در بیان **الواجع**
 از طبرستان ابن شامران زعمان بن احمد و عبد الله بن بربر و احمد بن محمد بن سحر بن سحر زاعم
 بن عبد البر اذنی معاد از اعش از ابی صالح زالی بر بر و گفت قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 كان قول سبحان الله والحمد لله والثناء لله والثناء لله احسن ما كتبت اليه مما طمعت
 عنده الله كبر ما كتبت من اين جهاد كرهه و سبت شده و سبت جدوی من زجر جری که
 زاده است بر روی آنست بکلیه و عبادانها کونان کن است سبت از بر محله است و خود فرست
 احببت نسبت بر غلبت زیرا که ذکر نذر افضل واجب است از کلام **الخامس** از طرف
 ابن شامران زعمان بن سماک از احمد بن عبد الحميد از ابی معاوية از ابی بصير از ابی حميد خدری
 بنی زعمان كفت قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا تشبهوا الصالحين قولهم سبحان الله
 لولا انفقوا حذرهم من اجل ذلك كما هو اول ذلك من ان يذبحوا ولا يشبهوا سبت سبت
 على الله وسلم سبتا كبرية ان من ليس فيه نفس من واد است که فرج کند و در روزه ندا

صومها محمود و کرم که معنی بندگی و انقیاد و در آنها بیشتر است و مخصوص طارنده اکثره هم در آن تمام
 میکنند که باشد آن که گفته و سزوم جزیرا کو قبل از آن کرده است از کلماتی که اگر بخوانند در شهر
 کبیره و ناو این شهر تمام در سه ساعت مخصوص بعضی اوقات نیست **العاشرة** پس آنکه در بعضی
 بن محمد بن عبد الرزاق زینب را فرموده و در آن گفت **سَلِّمُ عَلَى أَهْلِ مَكَّةَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ**
أَبَدًا فَاشْفِ النَّفْسَ حَيَّةً فِرَقَاتِيْنَ مَرَلَسْتَ أَفْرَمْتَ السَّاعَةَ وَأَشْفَقَ الْقُرْآنُ عَلَى قَوْمِيْهِمْ
 خود سینه مردم که از نبی علی الله علی سلم جزیره پس گفته شده مادی که در باره پس از آن شد که گفته
 الساعة عندا اشفق القمرا ان يرد الية يعرجون ويقولوا نحن مسلمون مني لربك ويا مسد
 چشمک از شده و اگر پسند کاروان پس ساز از آن قدر هر آن که کاروان از قبول آن آید
 که **سنة الحادي عشر** پس آنکه در عهد بن حميد از جعفر بن عون از ابی اسحاق
 بن سبيل الزرارق بن شهاب گفت جاء رجل من اليهود الى عسقلان يا ايها الشيخ يدين
 ايشه في كفاك يقرعها لوالد علي ما معايشير اليهود اني كنت لا اصدق انك نبوة حسدا
 فقال واخي ابي قال اليوم ما نجت لك وديكروا نعمت علي كذبتني ورضيت لك الا انك
 دينا فقال عسقلاني لا علم اليوم لذي الازنات فبيرة كان الذي تزلت فيه تزلت على
 رسول الله صلى الله عليه وسلم يعزنايت يوم الجمعة وروي انه سجد من اسير المؤمنين
 عمر بن الخطاب يعني انه عزس كوشه اي اسير مومنان ابي سبت كه كاش بعضي قران بجهانده است از آن
 بر آن که در ای وجود و در آورده شده بر این میاخرم و سقره می ما خسته فرورد را عهد پس گفت فرسخ
 و شد عز ان کدام آیت سبت گفتت بودی این آیت سبت الیوم اكلت لحم تا آخر پس گفت عمر
 رضی الله عنه تحقیق من بر این سبت انم روزی با که نازل کرد شد این آیت در آن سبت انم فایه
 زود و آمد در آن نازل شد بر سبت خدا علی الله علی سلم و عرفات و در عهد معنی آیه که بر او در کالی
 که او اندم مر شهادتین شما بنصرت الیهار بر عهد او ان باید تصحیح بر قواعد عقاید و توفیق بر اصول
 و قوانین اجتهاد و تمام کردم بر شامت من به این و توفیق با کمال وین با فتح که باید و صدق

درختی که در جمعی گفته شده بود در نفس از میان بگراوید و به چنانست این نزد خدا تعالی به غیر آن نمی
 نماید که در قول امیرالمؤمنین خمر رضی الله عنه میسر نمزدان و مکان نزول آنرا که عرفات در روز جمعه بود
 و شامت است یا اینکه در نزول آن نیست اگر عید بودی عید میکریم آن روز خود در عید بود و در جمعه
 یکی از عید بود که در روز است و در جمعه بود و که همیشه عید یومئذ است **سبب الثاني عشر**
 در است که در است صاحب بجهت الاستر از حافظ شرف الدین ابی محمد عبده المومنین بن علی بن محمد بن علی
 الحسن میانی را ابی العباس محمد بن ابی الطیغ تصفیج بن علی بن شعیب شیخ الاسلام محمد بن ابی محمد بن علی
 بن مصعب بن حبل رضی الله عنه را ابی بکر محمد بن مظفر بن حسن بن سوسن را ابی علی الحسن بن احمد بن ابراهیم
 بن الحسن بن محمد بن شاذان برادر ابی بکر محمد بن عباس بن نجیح از جعفر بن محمد بن سنان که از عهده
 از طوبی زید از عهده ابن سائب از پدر او سائب از عهده ابن سائب رضی الله عنه است **صلی الله علیه و آله**
فیهما ذلکما صلی الصلوة ذکرکرت ذلک لہ فقال لہم ان دعوتکم یدعونکم یدعونکم معکم ان
یرتج سولنا اللہ صلی اللہ علیہ وسلم ثم انطلق یحار فقام الیہ جلالہ فاجابہ قال یوحی
تاک صالہ عن الذی عنہ تحقیق عمار بن یسیر کہ در غازی پس تحقیق که در عین قرات و در آنجا
بسیار کرد پس در نیکو نماز تمام کرد و گفت ترا و یعنی گفتم او را که نماز سبک گذاردی و گویا که دردی
گفت عمار بر این دعا که در دعا یعنی که شنیدم آنرا از پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم ظاهر است که
این را در عید و شب خوانده باشد و احتیاج دارد که در استسلاح خوانده باشد یعنی نماز که اگر مراد از
تحقیق تحقیق در قرات است پس تفسیر جواب اینکه اگر چه تحقیق کرده و قرات لیکن بتکلیف علی
چون نقصان نموده اگر در تحقیق در دعاست پس چرا این ظلم است یعنی دعا که از آن حضرت صلی الله
علیه وسلم شنیده بودم خواندم و دیگر سخن صحبت پسر روان شده عمار بن یسیر پس در خواست که او
مری بودی او رفتی که سب و طلاق آنرا در من بود مگر آنکه تصریح کرد باید که من در پی رتیم پس
پرسیدم نزد که پدر من بود عمار بن یسیر را از آن دعا گفت در گفت عمار بن یسیر است
اللهم و علیک الذی ای خدا سوال بکنم بحق و شنیدم تو غیب را که پوشیده دست بخیر است

وَبَعْدَ ذَلِكَ عَلَى الْحَقِّ وَبَعْدَ سِتِّ قَرَأَنِي تَوْبَةً لَمْ يَكُنْ بِهَا حَرَمٌ لِي بِرَأْسِي
 أَحَبُّ إِلَيَّ مَا كَانَتْ الْحَيَاةُ حَتَّى لَمْ يَكُنْ فِيهَا كَأَنَّكَ كَانَتْ الْوَفَاءُ حَتَّى لَمْ يَكُنْ فِيهَا مَا كَانَتْ
 بِرَأْسِي مَعْلُومٌ بِرَأْسِي وَبِمِزَانِ عَرَا فَنَكِدَ بِأَشَدِّ وَفَاتِ بِسَمْرَاءَ مَن وَأَسْأَلُكَ حَسْبِيكَ فِي الْخَيْرِ
 وَالشَّهَادَةِ وَرِسَالِ مَكِيمٍ أَزْوَاجِ مَرْمُوحٍ وَرَبَّانِي وَأَشْكُرُكَ وَأَسْأَلُكَ كُلَّ الْخَيْرِ فِي الرِّضَى الْعَظِيمِ
 وَرِسَالِ مَكِيمٍ تَزْهِنُ زَمْتِ وَرِعَالَتِ رِضَا وَرِعَالَتِ شَمْسِ خَلْقٍ بِأَمْنٍ وَشَمْسِ خُودِ مِينِ نَقْلِ نَزْ
 مَنِ رَاضِي بِأَسْتَشْنِدَ يَا رَاضِي بِرَبِّهِ وَرِعَالَتِ سَمْعِنِ اسْتِ كَيْمِ لَمَنِ أَسْأَلُكَ بِرَأْسِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 سَمْعِنِ اسْتِ كَيْمِ وَأَسْأَلُكَ جَمِيعًا أَتَبَعًا وَرِسَالِ مَكِيمٍ بِرَبِّهِ نَمِيهِ كَيْمِ بِأَمْرٍ وَشَمْسِ عَمَلِ بَانِي بَانِي وَرَبِّهِ
 بَعْنِي بِسَمْتِ وَرَأْسِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَأَسْأَلُكَ بِرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 وَرِسَالِ مَكِيمٍ أَزْوَاجِ مَرْمُوحٍ كَرَسَمِ وَطَائِفِ نَشُودِ مِينِ اَوْلَادِ عَمَلِ كَيْمِ بَانِي بَانِي وَرَبِّهِ نَمِيهِ
 وَرَأْسِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ كَمَلِ مَنِ اَنْزَلَ اِحْسَانًا وَرَبِّهِ اَعْمَانِ بَانِي بَانِي
 اِدَامِ نَرَابِ اَنْجَاكَ وَرَبِّهِ سَمْعِنِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ سَمْتِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 بِحَسَابِ وَرَبِّهِ اِسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 بِرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 اِلَى مَجْمُوعَاتِ اَلتَّوْبَةِ اِلَى اَلْعَاقِبَاتِ فِي غَيْرِ صَرَاةٍ مَكِيمِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 لَمْتِ هِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ
 وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 اِلَى اِيْمَانِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ
 اِلَى اِيْمَانِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ مَكِيمِ بِرَبِّهِ وَرَبِّهِ عَمَلِ بَانِي بِأَسْمَاءِ رَاضِي بِرَبِّهِ

مروزی است از شیخ ابی بکر عبد الرزاق بر او است پس از تاضی القضاة ابی صالح نصره بن سراج
 که چون والد من حج کند و من بجز پیش او مخرج نشد با وی یعنی گفته شد شیخ ابو عمرو عثمان بن مزین
 در عنقات و چون او کردی یعنی گفته شد پیش او می برآید میگفت که شیخ ابی عبد القادر چنین گفته است
 شیخ عبد القادر چنین کرده و شنیدم که سنا و از شیخ ابی احمد عبد القادر که چنین میگفت که امام او توده و شیخ
 محی الدین عبد القادر چنین میگردد و **منهم** تاضی الرضی محمد بن محمد فزاکه حال سلام و فخر تقابله بود و هر دو
است از شیخ ابی محمد اخضر رحبه بن علی که شنیدم که تاضی الرضی محمد فزاکه را میگفت که بسبب محبت که شستم
 با شیخ محی الدین عبد القادر نبی از فتنه و سار شتم با او ای و **منهم** نصیب شیخ الفیض نصر بن قتیان بن مطر
 بن حنفی که عالم ناهان و واحد تقی بود و **مروزی** است از شیخ داود بن صالح سمری فزری که من بعد از
 آمدن عبد الله بن شیبان شیخ ابی الفیض بن شیبان شنیدم که او را میگفت که شیخ عبد القادر شیخ امام شیخ سلام که کشته
 و توده است از او فیض و غیره **منهم** شیخ ابو عمرو محمد بن عثمان نضال که درین تقیاب و محمد بن فرخ بود
و منهم شیخ ابو جعفر عمر بن نصر علی فزری که از آن بزرگان است و بعد محصور بود و **منهم** شیخ ابو محمد حسن
 بن علی نجفی نهدوی و **منهم** شیخ عبد کریم فارسی و **منهم** شیخ ابو الفضل محمد بن صالح بن صالح بن علی حاتق
مروزی است از شیخ ابی الفیض سلیمان بن شیبان شیخ ابی عبد الله عبد الوهاب بن شیخ الاسلام محی الدین
 عظیم که میگفت که من که شیخ محمود نضال شیخ عمر غزالی شیخ حسن نهدوی و شیخ عبد کریم فارسی شیخ ابو الفضل
 احمد از مردان پدر من است و حاصل کرده اند از وی علم شنیده اند از او سنت نبوی و ذکر میکردند که راست
 او را رضی الله عنه و **منهم** شیخ ابو محمد عبد الله بن محمد بن شیبان که او حدیثان و لغویان بود و **مروزی** است
 از ابی طالب بن ابی محمد جعفر بن ابی زینب محمد بن احمد معروف و بنی خدیجه که خبر داد مرا بعد من بگذرد که ابو محمد
 شیبان مشوب سب بسوی شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه در وایت میکرد و از وی یعنی گفته شد **منهم**
 حاتق ابو العزیز العیث بن زبیر بن علو حلی که حاتق وقت بود و عراق **مروزی** است از شیخ محی الدین
 برصف بن امام ابی الفیض بن حمزی که حاتق ابو العزیز العیث سنی مشوب بسوی شیخ محی الدین عبد القادر
 عبد الوهاب میگردد و از وی یعنی گفته شد **منهم** امام ابو عمرو عثمان بن اسمعیل بن ابراهیم عقیب است از ابی

مروئی است ز پسر شیخ ابوالفرحان کی که گرفت به من خردت پسر شیخ محی العین عبد القادر. مؤلف است
 و نموده که از او **و منهم شیخ ابو عبد الله محمد بن ابی ابراهیم بن ثابت** معروف. این کتبی که گمانی که از او باشد
و منهم شیخ سلطان بن عبد الله **مروئی است** شیخ ابی الفضل عمر بن عبد العزیز بن مینه مؤلف است
 و شیخ ابی منصور غافق بن خرقان بن جواب طائی که شیخ ابو عبد الله بن کزازی و شیخ سلطان بن عبد الله
 گفته خردت تصوف است شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه. ۱۰۰ آیه است که مذکور است استاد و چون کسی را
 به سس خردت میگردد که شیخ ابو شیخ خورشید محی الدین عبد القادر است رضی الله عنه و **و منهم شیخ**
 ابو سعید احمد بن ابی بکر حریمی عطارد که سرخ بود لیا و کرده مشایخ بود از وی رضی الله عنه سماح حدیث خوان
 و با وی محبت داشتند و با او بر آمد و این شهرت رسیده و حاجت بدست **و منهم شیخ ابو جعفر**
 بن ابی العالی بن قزازی او را لقب کرده اند که همان ملا و شیخ و فرستگین است و شهرت است با ابوسوی شیخ محی الدین
 عبد القادر رضی الله عنه ضمنی است از من. در توهمات که مذکور است که شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه
 بن قزازی را امر با فقره نیافت و نیگفت که محی الدین القاضی معروف است و آنها جماعتی اند که زده بر وقت
 حاجت اند و چیزی فقیر از حق نیکرند و در وسط گفتند فقره علی السلام از آنها است و رسول الله صلی الله علیه و سلم
 پیش از این است از ایشان بود و گذرانی لغو حاکم الکبری و **و منهم شیخ ابو عبد الله محمد بن یحیی بن معروف** که
 که شیخ القادر از او بوده **مروئی است** شیخ ابی ابراهیم سلطان بن احمد بن علی بن عبد الله ای معروف است این
 مفری که شیخ ناشیخ. این شیخ پیش از شیخ ابو عبد الله القادر رضی الله عنه تعلیم مروی نمود و در وقت که
 مذاق وی رضی الله عنه این بیت انشاء میکرد **و الله حرج حجابك** **لانه قصص حجابیه** و **لانه حرج حجابك**
 عنه و لا حرج پیش این بیت سابق مذکور شده است **و منهم شیخ ابو علی الحسن بن عبد الله بن الفی**
 الضاری او سابق معروف است و تصاد که سنی بود و خود سلطان بود و او را **مروئی است** شیخ
 ابی محمد بن سلیمان بن شیخ ابی محمد عبد الکرم بن محمد مفری معروف. این یاسین که بود او را تصادق است
 بسوی شیخ عبد القادر رضی الله عنه و سخنان مردم را بسوی انساب بسوی رضی الله عنه را او گوید که با:
 از وی شنیده ام که گفت الحمد لله باسلام و ایمان کتاب مفت برای کسی که در شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه

بن شیخ ناسخه سلطان بن عبدالقادر فاضل که زمین قراچه را بوده و پسر او شیخ ابو القاسم عبد الرحمن نقیبه صریحی بود
مروئی است از شیخ ابی القاسم بن سیرین احمد صریحی حدیثی که این بزرگوار نسبت بسوی شیخ
 محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه که گفته خلف از خلف خرقه از وی رضی الله عنه **و منهم** شیخ حمید بن ابی حمید
 بن یحیی بن حمزه قمی که وی حدیثی از وی که معنی عراق و قندهار و سالکین بود و خرقه و علم شیخ محی الدین عبدالقادر رضی
 گفته و باری نسبت داشته و آداب بی برآه و جازوی صحیح حدیثی نمود و وی در کتاب خود از وی باین نظر
 فی بعضه ذمه خیر شیخ عبدالقادر بن سیرین فرموده است **و منهم** شیخ ابو محمد بن عبدالجبار بن ابی الفضل
 بن ابی الفرج بن حمزه از قبلی ثقفی شهید که جمال قراچه را بنام خود **مروئی است** شیخ ابی نجاش بن
 بن محمد بن سید یوسف بن زکریا که وی تحصیل علم از شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه کرده و حدیث
 از وی شنیده و بسوی او نسبت **و منهم** نقیبه فاضل ابو الحسن علی بن ابی طالب ابراهیم بن نجار انصاری
 را نقل کرده که او حضرت زین و فخر نقیبه بوده و او بسبب امام ابی الفرج عبدالقادر بن محمد شیراز است گفته است که
 خرقه و خانه است از وی نقل شده است و حدیث و نسبت او شیخ عبدالقادر رضی الله عنه است
 نقل از ابن ابی کثیر **و منهم** شیخ ابو محمد عبدالقادر بن عبدالقادر بن محمد بن ابی القاسم بن سیرین و خود امیر المؤمنین و خود حدیث
 که جمال خاندان و مسجد علم و واحد مشایخ و اساتذگان از او بود **و منهم** شیخ ابو عمر و محمد بن احمد بن قبا
 مقدسی که او حدیث و علم و اجازت قراچه را در آورده **و منهم** شیخ ابو اسحاق ابراهیم بن محمد لواء مقدسی که سینه
 و قضا و حدیث بن از او بود **و منهم** شیخ سرفراز بن محمد بن محمد بن عبدالقادر بن احمد بن محمد بن قبا مقدسی که
 او حدیث و اجازت و سراج علم و جمال قراچه را در آورده **و منهم** شیخ ابی الدین ابو یوسف **مروئی است**
 از کتاب فی القدره است شمس الدین ابی عبدالقادر محمد مقدسی حدیثی که نقل کرده که حدیثی از شیخ عبدالقادر بن ابی القاسم
 عبدالقادر بن قبا را از خود نقل کرده که گفت که خرقه را پیشتر من اجازت عبدالقادر رضی الله عنه شیخ محی الدین
 رضی الله عنه در یک وقت در ایام خود استول شده بود وی حدیثی از وی تحصیل نموده است حدیث
 و نسبت حدیثی از حدیث او و بنام او نسبت او که خرقه را نسبت گفته است تا غنی القضاة شمس الدین که
 نقیبه انور الدمر از شیخ ابی عمرو ذکر فرمود بسوی شیخ محی الدین عبدالقادر رضی الله عنه **و منهم**

اصحیح بن ابی بصیر و حمزه و شعله که این هر سه شیخ گرفتند و فرمودند شیخ محی الدین عبد القادر رومی از این
و مشقب از سیدی وی. جوانان الله علیه و منهم شیخ ابوالقاسم عمر بن سعید بن ابی العزیز از وی نقل
برابر از کتبه و او و هیاه و هم از آنها بود و گفته اند از وی رومی رضی الله عنه در راه آراست و استشهادت کرد
جوی وی رضی الله عنه معنی است از سند و منهم شیخ ابو عبد الله شیبانی و میرزا محمد بن محمد بن ابی
تیمه نام **عروسی است** از فاضل القاسم شیخ ابی محمد بن محمد بن حسن باذرائی رومی از وی
گفتند ابو عبد الله گفته اند از شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه و فرمود از وی گرفت و بسوی او
و منهم شیخ ابی محمد عبد الله بن علی بن ابراهیم که در آن مشایخ انداده او را و او را فرقی بود و تحسین علم
نور شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه و فرمود از وی گرفت و شیخ شام را به پاس حضرت وی نور
و شیخ اسد الشام سلطان العارفت بن ابی محمد عبد الله بن عثمان بن شیخ اسامه امام ابی محمد اسامه
بن محمد بن علی بن محمد بن معروف از فاضل است و شهرت فاضل او معنی است از سند و منهم
شیخ ابی الخرم کی بنی الماعز و فاضل بن اسحی بن ابی اسامه سدی که جل هماد که فرمودند او بود و بهر
شیخ موفق الدین ابوالقاسم عبد الرحمن که سید علم داد او را بود و تصانیف مشهوره در نظم و نثر از او برده
بودی رضی الله عنه صحبت داشته اند از وی فرمودند از شیخ ابی محمد **عروسی است** از شیخ ابی محمد
عبد الله بن محمد بن منصور که فرمودند از شیخ ابی الخرم و پس از شیخ موفق الدین چون همه که گفته بر کسی
بشرف و گفته که در راه اند و فرمودند شیخ محی الدین عبد القادر است یعنی از سند تصانیف از او برده
که در جاب خط بر او شیخ دیده ام که نسبت کرده اند فرمودند صحبت داده او را بسوی شیخ محی الدین عبد القادر
و منهم شیخ ابی القاسم عبد الله بن حسین مکه ای که سید نجف و سخاوت و فرقی است و فرمودند از شیخ
و امام ابن قنون بود و تصانیف کرده است و گفته اند **عروسی است** از شیخ ابی اسامه
بن محمد بن سعید بن محمد بن شیخ بن ابی عبد الله بن ابی سعید بن ابی اسامه بن ابی عبد الله بن محمد بن
شیخ ابی اسامه مکه ای را در آن فرمودند که از وی نقل شیخ شیخ محی الدین بن ابی اسامه
که نسبت کرده اند از وی سخاوت کرده و سخن وی نقل کرده بود و او را فرمودند که نسبت کرده اند از شیخ

و بیست و شوم کلام ابن عربی را پس در رسیده می نویسد و از حدیث در آمد و در یاد من این سخن را نیز نقل کلام کرده فرمود
 ای که چشمه و کوه دل چه خواهی کرد کلام ابن عربی را پس بیست و نهم خوانید و بر کسی بر آمد و در هر یک که چشم
 و عرض کرد که در انبیا غرض فرمای پس در آخر که نوشته اند و فرمود ای عجب افتد اگر خدا تعالی را برابر انجام کار
 آگاه کردی هر اینها پاک شدی **و منهم شیخ ابو محمد عبد الرحمن بن امام ابو جعفر عمر قرالی** نا عظم
 که درین غرض او محدثین بوده **و منهم شیخ ابو عبید الله محمد بن امام ابو محمد حمزه ثمالی** که جوان فقها و محدثین بوده
و منهم شیخ ابو القاسم بن ابی بکر احمد بن ابی السهول است احمد بن کریم بن غالب که درین اسلام و فخری شریف
 بوده و در ادراک شیخ ابوالعباس احمد بن شیخ ابی بکر که همه را حفظ کرده و **و منهم شیخ ابو یوسف یحییٰ بن سعید**
 به مشرفی بن ابی اسحاق که در نیشابور صاحب فقهای بنده علی بن ابراهیم بن ابی حمزه عروسی **سست**
 شیخ ابی عبد الله محمد بن علی توحیدی زکاة الله الی العباس احمد بن ابی کریم بن شیخ محمد بن علی بن
 هاشم شیخ مستجاب بود شیخ ابی الدین عبید الله او جلی بن علی بن محمد و از وی حدیث شنیده اند **و منهم**
 از امام ابو عبد الله محمد بن احمد بن ابی نصر محمد بن مبارک شافعی معروف به ابن اسحاق که از حفاظ بوده و
 نزدیک شخصت سمانی در حدیث گفته اند بنص کتاب او و شنیده اند از او و گفته اند در وقت نماز
 حاضران در آن بود **و عروسی سست** از حافظ ابی بکر محمد بن محمد بن محمد بن عبد الله بن ابی بکر
 شجاع بن نقلة که شنیده ام حافظ ابی احمد بن اسحاق بن محمد بن عبد الله بن محمد بن عبد الله بن
 سلطان بن سلطان و سیدنا جان و امام ابن شیان در وقت او در وقت نزدیک بود در حدیثی در باره عروسی
 و فخری در نیشابور صاحب حدیثی قنادی در تحقیق در باقیم برکت او و مستشرق شدیم صحبت بود فی حدیث
و منهم شیخ ابو عبید الله محمد بن ابی انکارم فضل بن یحییٰ بن ابی نصر یعقوبی در حدیثی سست بود صحبت
 که سنان بن علی بن شیخ محدثین بود **و عروسی سست** از شیخ ابی جعفر محمد بن شیخ ابی عبد الله محمد بن محمد بن
 محمد بن شیخ ابو عبید الله سستی سست بود شیخ ابی الدین عبید الله در حدیثی از حدیث و شنیده است از وی حدیث
و منهم شیخ ابو یوسف یحییٰ بن اسحاق بن ابی اسحاق بن اسحاق بن ابی اسحاق بن اسحاق بن اسحاق بن اسحاق
 در حدیثی بود و شیخ ابوالعباس احمد بن شیخ ابی بکر که همه را حفظ کرده و **و منهم شیخ ابو احمد**

مردوف بر فضیله که صاحب تصنیف یعنی بود در علوم شرعی در ریاضه اشتهار اینها مستحب است بسوی شیخ
 علی الدین عبد القادر رضی الله عنه و او است میگرداند و **محمد بن شیخ ابی انعام** محمد بن عبده بن محمد
 انصاری رحمة الله علیه که شعیب بن شیخ عبد الملک بن شیخ ذوال را میگفت که داله من مطیع ابو انعم فی
 تخطیم امر شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه میگرداند و مردم بسوی شیخ او میخوانند و در میان تابعان او
و منهم شیخ ابو الفتح عبد الرحمن بن محمد بن امام ابی العلام بن شرف الاسلام ابی البرکات عبد الله بن
 بزاد ابی النجیب عبد الواحد بن محمد بن علی انصاری مغز جی سعدی معروف به ابن جنبل که جمال اسلام و خیر
 و تقوا در حدیث و لغت و فقه و حدیث و تفسیر بود و پسر ابو العلام که منتهی انوار و صاحب کمال است بود و هم
 از شیخ ابی احمد بن حسن بن ابی نضران موسی بن احمد نیشابوری که شعیب بن شیخ ابی الفتح بن حسن است
 و خط و مجلسی که پر بود از علما از زمان و در آن شیخ عالم بود ابی شهاب الدین ابو عبد الله عمر سردودی
 و فاضل لغت است شیخ بیضاور الدین ابو الحسن یوسف بن شیخ نسیمی و غیر ایشان بودند و بر آن ذکر شیخ میگفت
 که صحبت کرده است از او اندک بر شیخ علی الدین عبد القادر رضی الله عنه و آنرا که بر او است
و منهم شیخ ابو الجهم بن امام موسی الدین ابی محمد عبد الله بن محمد بن محمد بن امام موسی که شیخ کمال فقیه
 نقیبا بود **و منهم شیخ ابو موسی** عبد الرحمن بن عاتق ابی حمید الغنی بن عبد الواحد موسی که جمال اسلام بود
و منهم ابو اده ابو عبد الله محمد بن عبد الوهاب از حرم بیاض که در زمان و شرفه مل بود
محمد بن شیخ ابی انعم انصاری شمس بن ابی شهاب انصاری که در سن شیخ بود در حرم بیاض شیخ
 ابو القاسم الدین شیخ ابو طاهر و ابو اده و ابو اده و ابو اده و ابو اده و ابو اده و ابو اده و ابو اده و ابو اده
 ابو اسحاق بن محمد بن خلف مقدسی صاحب نیشابور از شیخ ابی انعم بن ابی انعم بن ابی انعم بن ابی انعم
 بن محمد بن سلطان بن سرور مقدسی شیخ ابو عبد الله محمد بن شیخ ابی انعم بن ابی انعم بن ابی انعم بن
 مقدسی ابو اده ابو عبد الله محمد و کوه سنه بن شیخ ابی انعم بن ابی انعم بن ابی انعم بن ابی انعم
 و بنا در نیشابور است و در نیشابور است که در نیشابور است که در نیشابور است که در نیشابور است
 و صاحب او در غایت هر که از آنها بود بر او است از نیشابور است که در نیشابور است که در نیشابور است

بن زلفای او رضی الله عنه گرفت خلف بعد از خلف و منهم شیخ ابو الفتح یحیی بن ابی السائت سعد الدین
 حسین بن محمد بن یحیی بن سیری که زنی که جمال همدین بوده نمیست بسوی شیخ علی الدین عبدالقادر رضی الله عنه
 و ششید دست از وی حدیث برآمده است با او اب او تصنیف کتب نموده چنانچه مروی است از شیخ
 ابی احمد عبدالکتاب بن صالح بن ابی کرکرتی که از آنکه علیه و منهم شیخ ابو الفتح نصر بن ابی الفتح محمد بن علی
 کلبادی معروف با بن خضری که کفر با او بر من علی بوده و حفظ قرآن عظیم لغز است سب و کتبه خطیر نموده و
 چندی از او استفاده هریش بکر کرده و بکر بن سنیعی است بسوی وی رضی الله عنه و ششید است از شیخ
 حدیث داشته است ابی ششید است از وی در علم چنانچه مروی است از شیخ ابی العالی جان بن اقیل از حدیث
 آنم بن اسد طالی و منهم شیخ ابی محمد بن یوسف بن المنصور بن شجاع طالقوی از وی سفاد که حدیث است از غیر
 نقیای بوده و ششید است بسوی وی رضی الله عنه و از وی حدیث ششید است چنانچه مروی است از ابی العالی
 بن اسد است بسوی شیخ ابی احمد بن محمد بن علی بن ابی اسد و او را از او هر زیاد طالقوی از حدیث است از شیخ ابی
 عبدالغنی بن فوطه و منهم شیخ ابی اسحاق بن محمد بن اسد بن ابی البرکات بن محمود بن عثمان بن حسین
 معروف با بن فضال که شیخ نقیای همدین بوده ششید است بسوی وی رضی الله عنه و از وی حدیث ششید است
 و سپرد نقیای حدیث صالح ابی الرضا حمزه و او را شیخ ابی محمد بن محمد بن حسین بن حمزه که حدیث است و
 زین اصحاب بوده است بسوی شیخ علی الدین عبدالقادر رضی الله عنه و از او روایت کرده اند چنانچه
 مروی است از نقیای مروی عیسی بن یحیی بن اسحق زرنجی از ابی حمزه علیه و منهم شیخ نقیای عالم ابی الفضل
 یحیی بن محمد بن یحیی بن علی که در کتب اسلام و جان مشایخ و قدوة علماء و محدثین بوده و منهم شیخ ابی القاسم
 بن عبداللہ بن عبداللہ بن ابی حمزه بن عبداللہ بن عبدالقادر بن حسین معروف با بن سعوری که جلالت مشایخ
 و شیخ خطباء و نقباء و محدثین بوده و منهم شیخ ابی عبد اللہ محمد بن محمد بن سعوری که شرح صحیح
 و معنی تفسیر کرده و در شرح ابی العباس اسر که آن نقیای و محدثین را دارد و در حدیثی است
 روایتی از حدیث شمس الدین مقدسی که ششید است شیخ اسحق طالقوی که در حدیث است از بسوی شیخ ابی
 ابی اسد بن محمد بن محمد بن ابی اسد بن محمد بن ابی اسد بن محمد بن ابی اسد بن محمد بن ابی اسد بن محمد بن ابی اسد

بردی رضی الله عنه چنانچه مروی است از عهده امیرالمؤمنین محمد بن عبد الله علیه السلام **موجها** ابو جاسک
 از شیخ حماد بن محمد بن ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق ابو جاسک و ابی اسحاق
 جازین قاضی شیخ ابو اسحاق محمد بن محمد بن داود بن ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 القاسم بن ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 بر این تاریخ شیخ ابو طالب شهد از ابن ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 و شیخ ابو جاسک مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 ترمذی رضی الله عنه مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق

نموده در ذکر او در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
المجلد الثاني

فی نفسی اصحابه و کثیرا هم رضی الله عنهم مروی است شیخ ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 قوی بیکی شیخ ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 شیخ ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 حاضر شد مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 از شیخ حماد بن محمد بن ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 همان گشته و در ضمن حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 خادم مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 بیگ بدان و از جمله اولاد او مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق مروی است که در حدیث خود از ابی اسحاق
 و از نظر من نگاشته شد و من سبب پیش روی رضی الله عنه با آدم پیش از عرض من فرمود ای عهده امیرالمؤمنین

زین و ابی ایمن و عاصم بن العلاء و سلم و باشد شیخ ابو عبد القادر چه باشد و او که است و این که است
 هرگز این دو است که در طلبید و است از فرق که است با عین میست فرمود **سبب** الفاضل بن ابی
 زینی که عبد الرزاق بن شیخ امام علی الدین عبد القادر رضی الله عنه برویست شیخ ابی العباس احمد بن اسحاق بن حمزه
 از وی معروفست بن اسماعیل که فرموده الدین امام و نه خود امام بکنی با در شب جاه نشید نوم شاه شهاب بن عیسی بن عیسی بن عیسی
 که شیخ از وی امامی برده است و این پنج بحث در سفره ترتیب و اوقات چون نصف شب گشت و در آن وقت
 شکسته شد و مهدی از آن در آمد و در طعام خورد و در آن شد پس الدین رضی الله عنه مرا فرمود که او را در این وقت
 در جالبطی پس اهلن شد هم بر روی کشته بیرون و دیوار داد و او را خواسته که گفت که با که بود که است فرق
 بین این که گفتی سبب امام چون روز شد احوال شیخ علی بن موسی با که گفت که گویا این پنج فرق که شدت
 باشد از وی شیخ و از وی که است از فرق که بود و گفتی که است احوالی که شد و غیره فرمود که گفت بر ما امر و در آن وقت
 از دست وی یعنی شد و سبب بند آمد و از آن که فرق و سبب بند و احوالی جز این نبود و شد که میر گشت با
 در وقت است بر سبب که بنان یعنی پنج بیچ و روزی مبارک که از آن در یک گشت بنام او را و در آن روز یعنی الله عز و جل
سبب شیخ ابی الحسن علی بن موسی قمی سبب در و نیست شیخ ابی عبد الله محمد بن ابی الفتح هروی و در آن سبب
 که نیست در میان شیخ نیکه گشت تا از مردان است شیخ عبد القادر رضی الله عنه تا وی مذکور گویا که شریف
 شیخ ابی سعید طری قمی سبب گشت که از گفت شیخ علی الدین عبد القادر یعنی الله عنه بسوی عالم اعلی که گشت
 چنانکه با من از آن وقت است و شد و ام شیخ ابی العباس الطهری سبب گشت که در جمیع اوقات شیخ عبد القادر از وی شد
 حد بند و در نامه است **سبب** شیخ ابی نیکه گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت
 که شیخ ابی عبد الله محمد بن حسین بن محمد مشرفی که فرمود اول شیخ ابی الفتح طهری که در آن سبب گشت که در آن
 که شریف هم شیخ طهری بن مسعود قمی که در نامه فرمود که بود و سبب گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت
 نامه اهل طهری که در نامه فرمود که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت که در آن
 و که در آن که گشت کسی که در نامه فرمود که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت
 امام امام علی الدین عبد القادر رضی الله عنه بر او است که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت که در آن سبب شیخ ابی نیکه گشت

بود که است شیخ ابی محمد الحسن بن عمران بن موسی بن احمد قرظی نفاذی ابی القاسم محمد بن جواد انصاری **سبب**
 که در موشح علی المدین عبد القادر شیخ ابو سعید و زاده شده و با همی از آنکه در آنجا که در آنجا که با همی سبب من
 در مدین من نبوی قیامت نوشته شده بود در آنجا که نوشته شده و در آنجا که نوشته شده و در آنجا که نوشته شده
 و در آنجا که نوشته شده و در آنجا که نوشته شده و در آنجا که نوشته شده و در آنجا که نوشته شده
 من مانند آسمان است بر زمین اگر نباشد مرد من بر زمین من بر زمین من بر زمین من بر زمین من بر زمین
 قدم از حضور پروردگام که بر نرسیده است تا شمارا بهشت **سبب** از شیخ عمر کسایی و شیخ عمر زکریا
 بزاد است شیخ ابی الحسن طلس بنجان خباز رزق الله علیه که گفته که سبب شیخ علی بن عبد القادر رضی الله عنه
 کسی که از خود خود بود دست نکرده باشد در خود نکرده باشد و با شده با زبان نکرده و خود خود خود کسی که
 شویب شود پس من و نامزد کرد من قبول کند خدا ایضا و تو برود او را اگر پاره بد باشد و وی از زبان شیخ
 و تحقیق برود که من با من و بعد و کرد و سبب با تیکه و زاده باران بر او اعلی سبب مراد برود دست اند
بر پشت حرویی سبب از حافظ تقی الدین بن ابی القاسم عبد القاسم بن عبد الواحد مقدسی و از آن بر تقی
 المدین ابی عبد الله محمد بن قدامه مقدسی و از شیخ ابی عبد الله الکلی ابی بن ابی المعالی بن راشد عراقی قدس سره
 اسرار هم روایت ابی عبد الرحیم عسکری بن عبد الرحیم عسکری بن محمد بن عبد الله که شیخ علی الدین عبد القادر
 رضی الله عنه می گفت در بغداد بر کسی در کسب یا قصد و شصت و یک سحر و در حالیکه پرسش شده و فضل
 کسی که ستمی شود پس وی یعنی الله تعالی حمد که می خندد و بیخی قیمت هزار است و جز زود را قیمت کرده می شود
 یعنی هر چه بندی من بقدر و قیمت هزار هر چه دیگر آن است و هر چه سطر را قیمت فی توان کرد و تحقیق خانه که شفا
 کرد برای هر چه بندی می خندد و هر چه سطر را هزار است شمار جزه سحر هر چه ستمی می کند فرموده با قیمت
 مقام بدان زیرا که هر چه سطر را سبب در آب بیضی باشد در وسط خود و شود و در آنجا که ستمی می کند
 بر من چنین هر چه در سطر سبب و متوسط و ستمی **سبب** از شیخ ابی محمد الکریمی بن
 بن ابی کریم اوی محدث معروف به اری و از شیخ ابی زکریا یکی بن یوسف انصاری هر چه سطر از شیخ ابی اسحاق
 بن محمد بن احمد بن دور و بعضی مفری و از شیخ کمال الدین ابی الحسن علی بن محمد بن محمد بن و ضاح بر روایت

منور شده و بر بار وید که با زنی محاسنت میکند یعنی از اینجای شناسد و بعضی زنی شناسد چون در نوشته
 پیش روی بعضی نوشته است شکایت از حال نماید پس وی یعنی آنکه علیه مرتضی از نظر خدا و عز و کد به نامکار بنا بست
 او پس را تحقیق بر لوح مخطوب دیدیم که بر نامه فرموده است که مست که مفسدا با او نمائنی باطله و ملائنه و اسباب از آن
 و عفت است بنابراین فرمود پس شرح مستتر از و یعنی تا که بعد از آنکه او را از این بداری بخواب **مهر و کوی**
 از شیخ محمد بن محمد رومی حنفی حفته شد حال که یکبار چالی از اهل ایضا و همین شیخ محی الدین بن عبد القادر رومی است
 آمد و عرض کرد که چه مردم در پیش او را بخواب دیدیم گفت که در تبرک صواب پیش شیخ عبد القادر بود
 و برای این حدیث بخواب پس فی رسی الله فرموده آید که شسته است آنرا بر سر من گفت آنرا پس در بعضی نوشته
 خاصش گفت و آن جوان روز دوم باز آمد و عرض کرد که در پیش او را بخواب دیدیم خوشحال بود بر او و بعضی
 است بر سر من گفت که عذاب از من موقوف گشت و بیگت دعا شیخ محی الدین بن عبد القادر رومی است
 این خلعت نصیب شد ای پسر صحبت او از خود لازم گیر چون وی یعنی آنکه علیه فرمود که پروردگار من با من و عده
 کرد است که بر او عذاب از مسلما نیک کند بر سر من را و وی نیکو بود که روزی حاضر خدمت است
 یعنی آنکه علیه بود عرض کرد که آنچند روز در قصر است اینج از تقریبالا مرده و سحر میشود فرموده آید نوشته
 اگر خبر تو را بگویند نیکو بود با ما خدمت است مجلس گفتن نیکو بود با ما در روز سه شنبه انعام گفتن نیکو بود با ما در روز چهارشنبه
 گفته شد اینچنین از ما و تحریف کردند ای بیگنا است پس با ما دعای سرزد کرد و بر چه در بار است آن جهالت است
 بیعت ظاهر شده فرمود که در شکایتان جز خبر او ندانم آنرا و نبیاء روی نژاد بود و تامل نیک که کرده است
 تحقیق خدا تعالی از این باعث و هم فرموده آنرا در پیش او از کالاه از قبرش من موقوف کردیم هر دو می است
 از شیخ ابی محمد عبد العباس بن شیخ الاسلام عبد القادر رومی است چنانکه ما در من چون در شکالی تاریک میرفت فریاد
 نامه شیخ شیخ می نمودار شده وی روزی والد من از وی شرفی آورد و آن فریاد را وید بجز و فوج نظر مبرک کنی
 یعنی از شکایت فرود شسته ای یعنی آنکه عده در برابر فرمود که من بود که تو می بینی شیطان است که خدمت تو میکند
 بخشن او دور کردم از تو و بدل ساختم برای تو و آن از سرگشایان چندین خواهم که در با هر که نشسته است بسوی من
 یا باشد در برابر عیان بی راوی میگوید که پسر را در من هرگاه شکالی تاریک میرفت نوری مثل نور فرسیده بر

که اطراف و چو غیب نه از آن دره شکر یکشت هر وی سست از شیخ ابی القاسم عمر بن اذبر و است شیخ ابی القاسم
 علی بن ابراهیم که شنیده ام شیخ محی الدین عبد القادر را یعنی از حدیث میفرمود که لغز در صیدین بر منصور علاج دوزخ زمان و کوشش
 که دست را بگیرد اگر من در زمان او می بودم دستشکری او میکردم و من دست گیرنده هر شخص را هم که بلند کردم که
 نبرد از این در مریدان من و همچنان من تا در قیامت هر وی سست از شیخ ابی القاسم و عثمان بن عمار بن عمار بن شیخ
 ابی محمد عبد الحسین عمری بر او است شیخ ابی عمر و عثمان بن موسی نقاشی و از شیخ ابی محمد بن مظفر بن غلام علی بن شیخ
 بنی القاسم بر منصور و اذبر و است شیخ ابی القاسم بن اشد بن عبد الله تفریب شمسین نقله الله عنهم که روایت
 معز که در دست پر شیخ محی الدین عبد القادر رضی الله عنه که گفتان کن از زهر بر این تو میگرد که خدایا شانی ما چشم
 سحری چو من این در و غلبه و زهر من حال سوال فرمود وی گفت آدمی پس او را زهر کرد و از این قول نبی فرموده و از
 عهد گرفت که با این سخن گوید پرستار او یعنی الله عنه پرسیدند که اگر درین قول غلط است یعنی فرموده است
 بکن بر وی انبیا شده و من و آن را بگوید بصیرت خود به دست خود جمال آبی به انگشت او شد از بصیرت او
 منقذی بصیر او در راه بصیرت و در او شعاع بصیرت او شد و حق غلامی منصل بود چنان که در بعد او دید
 آنچه مشاهده و کرد و بود بصیرت او می اندازد سر آگاه شده خدا شغالی میفرماید هیچ البصر رب یلقی باین بصیرت
 بترشح کلمه بصیرت این تحقیق و بقالی بجز سست نیست خود را نولد علاج جهان خود را در دست می انداخته بود
 بسوی دلبازی بندگان پس میگردید دلبازی بندگان از آن آنچه میگردید مصور از صورتها و درین غوری نیست و از آن
 آن دروازه کبرای آبی سب که بسوی انحراف آن را در دست میگردید که در وقت این و خود جمعی از شیخ و علم
 حاضر مجلس بود و از استماع این بطریقه آمدند و حسن الصنوع ادرسی الله عنه از آن فرمود تمجید شد و بعضی
 از آنهاجا هم که خود در راه مریدان بر من و بصیرت آنها در هر وی سست از شیخ ابی القاسم و عثمان بن عمار بن شیخ
 که از هر چند روایت میگردید است که در شیخ ابی عبد الله محمد بن احمد و میاطلی با او بعد از کمال استنفاذ از وی است
 حال در فرود آمدن ملا بر کرد با دستها بگردید است که در سوال از آن فرمود که گفت ای اگفتن آن فرمود است که
 اگر ای اگفتن کند بگرفت هر دو دست که بود و پیشتر یک در حیات مریدان چنان که گوئی که گفت آدمی چون از برای
 گمان آن عهد من بگرفت گفت که صحبت کرده ام از جلی بسوی بغداد و بچشم جوانی خود تا من بچشم غلبه و درین

بنام الله صیدو حکایت بشرف یعنی که شتران او با بر شکر کم شده بود نه و از نزد شیخ محی الدین عبد القادر رقی مدینه
 از او باز یافت شتر آن حکایت است که شیخ ابو العالی میگوید که آمدم نزد شیخ ابی الحسن بنیاد و این حکایت
 پیش او باز گفتم گفت که شنیدم شیخ ابی القاسم عمر بن زراره رحمه الله علیه بلی گفت که شنیدم شیخ محی الدین بنیاد را
 شیخی که در ایام خود سید است و بگفتند پیش من در کربنی کشتا و آن کرمیت مانده وی و کسی که خواند نام بر او
 آنگاه نماز کرد و نماز او من نباید در روزی مسوی خدا تعالی حاجتش روا کنم و هر که دو کانه نماز کند او رو
 در هر حرکت بعد از نماز تا نماز کند بنزد سوره و اختلاف بخواند بعد از سلام او رو و سلام فرستد بر رسول الله
 صلی علیه و سلم و اگر وی کند پسران ده تا نام مسوی است بعد از او رو او را من بر او کند و حاجت خود خواهد
 بر سر حاجت او روا خواهد شد **صورت** در نهفته است نسبت که این نماز را صلوة انا سر بر بگفتند
 و از صلوة عیالی نقل کرده که کسی است به صلوة حاجت او از شیخ سیف بن محمد بن علی نقل کرده که حضرت
 رسول خدا صلی الله علیه و سلم در خواب دیدم پس سیدم از رسول الله اگر کسی با اهل بیت او باشد او را حاجت است
 فرمود فرمود اگر دو کانه فرزند من سید عبد القادر با صفی و روح بگزارد عمری در او کرده و منی کار در آنجا
 نیانی نقل کرده که در وقت آن نماز من نماز مغرب عشق است و از شایعین است محی الدین را در منی نقل کرده
 که در نماز شب نماید و از شیخ شهاب القادری رحمه الله علیه نقل کرده که بعد از نماز مغرب بگزارد و بعضی
 وقت آن اثر شب گنانه کند و فی محبوب الغلوب رحمت آن است **أصحب الله تعالی** که است بین
حضوره **أما سره** **عزیرا لیل الله تعالی** **الذی یخطف اعان عن قیرة من حمار الی الحک حبه الشها یفسله**
 در غیر از نماز عیالی محی الدین را نقل کرده که در نماز او کام روی منی بنده در بیاورد و خطاب بگفته
 یا سید محی الدین عبد القادر را غثنی یا شیخ محی الدین عبد القادر را غثنی یا ابو محی الدین
 عبد القادر را غثنی یا پادشاه محی الدین عبد القادر را غثنی یا سلطان محی الدین عبد القادر
 را غثنی یا احمد و محی الدین عبد القادر را غثنی یا صولانا محی الدین عبد القادر را غثنی
 یا آخر جمعی نامس عبد القادر را غثنی یا فقیر محی الدین عبد القادر را غثنی یا غریب محی الدین
 عبد القادر را غثنی یا درویش محی الدین عبد القادر را غثنی یا شیخ شهاب لده و الدین یا در

قطب با بطور نقل کرده است با سید محی الدین عبدالقادر کبیرانی یا شیخ محی الدین سید
 عبدالقادر کبیرانی یا سلطان محی الدین عسکری القادر کبیرانی یا آقا شاد محی الدین سید
 عبدالقادر کبیرانی یا قطب اعظم محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی یا غوث اعظم
 محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی یا خواجہ محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی
 یا اولی محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی یا عارف بالله محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی
 یا خاندان محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی یا مولانا محی الدین سید عبدالقادر کبیرانی
 در هر یک از این نامها و آوازهها که با حضرت القادری القادری القادری القادری القادری
 انجیلانی عیالک و غیره که مظلوم صلی علیہ و آله و سلمه و سلمه و سلمه و سلمه و سلمه و سلمه
 در کن فریاد رسد یا ذی القدر و محبت خدا و بر فی الدنیا فی حاجتی هر چه را او بهجت بر زبان
 آورده و مشایخ فاضله او و او که در هر کلام یا شیخ تقی الدین یا قطب ربانی یا غوث الصفا یا غوث
 کبیر یا غوث دست بسته یا پند و چمن تصور کند که در هر وقت متبر که وی رضی الله عنه که سب است
 استاده است یا زده بار در دو روز و در هر بار سوره فاتحه یا زده بار سوره انعام یا زده بار یا شیخ
 الثقلین یا قطب ربانی یا غوث صمدی حضرت میران سید شاد او یا شیخ عبدال
 الجبار فی الحسی الحسینی الشافعی اشقی اشقی و آمد فی سب قصه او حاجتی
 بخواند بعد از هر سه روز یا هر شب و در بار ذکرها اهو می کند بعد سوره فاتحه کبیرا و سوره انعام
 یا زده بار خواند و در هر روز و روح والدین وی کند و در هر وقت خواهد در شیخ غلام علی
 نامی نقل کرده در هر کلام یک یا این یا ما بخواند یا شیخ الثقلین یا غوث صمدی یا قطب ربانی یا غوث الصفا
 یا محبوب ربانی یا شیخ سببانی یا میر سید محی الدین یا شیخ ابی محمد یا شیخ
 عبدالقادر کبیرانی یا شیخ شافعی یا شافعی یا شافعی یا شافعی یا شافعی یا شافعی یا شافعی
 که در هر وقت بر زبان فرستد که سید عتیق یا شیخ الثقلین یا غوث صمدی یا غوث
 فی قصه حاجتی و حاجت جمع النورین و انوارنا و المسلمین و المسلمات

بند و سوره فاتحه و اخلاص و نور و یازده بار بخواند بعد از هر چه در دست بزند و دعا کند و اخلاص و نور و
 یازده بار بخواند و پس با شوی و جان فراق که اول رفته بود بر قدم نام می بگرد و چون برجا شود آب مقهور شود
 مری که ناله بخواند و سلامه که گفته بنشیند و ذکر آورد و بر وی سینه ها هو می باز و با کوبید و تر خندان
 نیز گفته اند از مخالفت تعویل ذکرش نکردیم و اگر بعد قی و عشا دهنل نماید ایستد که ذکر شد بسیار است
 بعد آنکه با شیخ عبدالقادر رشتی باشد نیز از عورات خطبه و کسرا نگیرد است و در قضای حاجت
 از عورات و عموالات شیخ سلسله تقادیر است بلکه در غرضیه از رساله حقیقه العاقین می آید که وی غنی باشد
 فرمود است اینهمی که کلامهم انما غلط است یعنی نام من مانند نام اعظم الهی است تاثیر و ایجاب حاجت است
 و در خواندن آن سینه زنی منتهی نموده گفته اند **النهار العاشر**
 بقره و فاتحه رضی الله تعالی عنه در تخم نوری از فصاح الاطلام آورد است که وفات شیخ
 حمی الدین عبدالقادر رضی الله عنه در سنه پانصد و شصت و یکصد بود و بعد از شهادت او در بعضی محاسن
 نقل کرده است که باز در هیچ از خوست و گفته که کوی اول صبح است زیرا که بعضی از خلک از بعد او آمدند
 بچینین نقل کرده اند که عرض می رضی الله عنه در بعد از هجدهم هیچ لآخر میگذرد در آخر نتایج انبیا است
 که چون وی رضی الله عنه میماند برضی است پس روی شیخ سیف الدین عبدالقادر رضی الله عنه گفت
 ای سردار من وصیت کن مرا چیزی که عمل کنم در این پس از تو فرمود بر تو باد که بر هر کاری که می خدایا بر عزوجل
 تیری از هیچی که جز خدا امید را از هیچکس با جز خدا و بسیار کارهای خود را که جسمت سیاح و ای بسوی
 خدای عزوجل و دیگر کن بر بر لطف خدا و هر چه حاجت ترا از خدا و ختم او است و ای حارر هیچی که جز خدا نیست
 و لازم که توحید او این مگر نامه با رکعت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه در شرح فتوح انبیا است
 گفته اند این کلامی که گفته است با اشارت بر است توحید از تعالی و تعالی و وفات و غیر است است
 بعد وی رضی الله عنه فرمود چون راست و درست کرد و دل با خدا می جز و عمل تنها باشد و جدا کند و در
 هیچ چیز از مردن نرود و از آن دل هیچ چیز از علوم که احتیاج به آن باشد و فرمود من مغرور غلامم
 نیی است و خود مرسته زندان خود را که کرد وی رضی الله عنه نوشته بودند در شویاد که در من که تحقیق

در امر با هر کینه دیگر نشود که شدت مکررات و زلزله و طغیان و غلبه بر ایشان است که چون ازین تمام
 منصب بگذرد و آرزوی و کسب و ارضی است در هیچ وجه نباید عزت احتمال و جوانی است که پس گوید
 حکمرانی کرد و عدل کسری غیره چنانکه در حکام ۱۲ مرای سلاطین مجازی که ایشان با هر که بود مشام و در حق است
 و الله علم آنچه بگامه و آرزوی و رضی الله عنده میان من و شما و میان من و خلق بودی و تفاوت است مستحق بودی
 و تفاوت میان آسمان و زمین پس قیاس کسبید بر آنچه کلی و قیاس کینه بر من صیغ کلی با بعد از آن پرسید
 او را رضی الله عنده چه شیخ عبد العزیز از روی و حال وی که چگونه است فرمود بر سر مراد هیچ کلی از هیچ چیز
 آنکه در با شسید که من از حال بیگانه میگردم در علم خدای عز و جل یعنی در مراتب معلوم است او تعالی که خیر است
 اندیشه علم دوست و او میداند قلب و آنکه در هر مراتب تفاوت و احوال میگردم و نیز پرسید پس از شیخ
 عبد العزیز از بیماری او رضی الله عنه که چه بیماری دارد بدین فرمود و تحقیق بیماری من و نیکو است هیچ کلی
 دوری با بد از هیچ کلی نماند و بر پیوند و فرستاده از بدن در میان و معانی و معارف در آن منتهی بود
 که شسید غیره و علم خدا که ازلی است حکم او که در لایه یقین بر بندگان میکند زیرا که حکم شریف و نیکو است و علم شریف
 نمی گردد و حکم صانع میشود و علم صانع میشود و حکم خدا یعنی چیزی را که میخواهد و آیت میدود چیز را که نخواهد
 و غیر اینها است و با حکم است و نزد او تعالی است با قدر و این همه گنایان که لوح محفوظ است یعنی آنچه در دست
 تغییر یافته و پرسید غیره و تعالی از چیز که بکند و نشان معنی بندگان پرسید و میشود غیر از این معانی است
 در کتب معارف و احوال و آثار از آنها میکند نه چنانکه آمدند و در دست تغییر و در پرسید او را رضی الله عنه پس از شیخ
 حمید الجباری پرسید که چه چیز را در عالم دوری آورد و قرآن در میان که فرموده قائم اخصای من در عالم است نه مرا
 کردل که نیست او را دوری و او درست است نسبت نسبت با خدا ای عزیز جل پیر آمده او را موت بر من نیست
 وَنَسْتَعْتِبُكَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ اللَّهُمَّ سُبْحَانَكَ وَتَعَالَى عَنكَ اللَّهُمَّ لَا يَخْتَلِي الْقَوْمُ مَسْجِدًا نَسْتَعْتِبُكَ
 اللَّهُمَّ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ اللَّهُمَّ سُبْحَانَكَ وَتَعَالَى عَنكَ اللَّهُمَّ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ اللَّهُمَّ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
 حکم وحید که نیست آنکه خدای که پاک است و بند است وی را خدا است که نمی ترسد و من و با یکی است که
 غالب است بقدرت و مقهور و مخلوق است نزد است همه کارها و امور است که در خدا و با یکی است

بود قالیق و غیره اشب و بیست و پنج شهر تو اهل سنت سلسله باشد و خود و سر بجزیره و عرض بهمانه او یکت بعد از آنکه
 داند خود سی و دو سال در تبه حیات بود و در قون شد و مقبره مقبره و قبران او یکی شیخ ابو منصور علی السلام
 که جمال قنبدوز بن علی و دند شین بود گفته شود و در آنجا بود و در آنجا همیشه بود و آن شیخ ابی الحسن محمد بن محمد
 بن جریانی و شیخ ابی الفتح محمد بن عبدالمبارکی بن احمد و غیره تا در آنجا بود و دیگر علوم آنها را خود و کتب آنها را خود داشت
 و از آن گفت در این ده و خیزان و محمد بن شمس و ابی الفوی و او دو سولی شد بر چند خدمت و در آنجا به او ابی
 جامع از اهل فیه بود و در حسن صحبت و حرز از علم و کثیر العلم و خوش اخلاق و از آنرا کم کند و اهل علم و غیره بود و گفته شود
 و خلق که او را در شب هشتم و نوزدهم سپسند و چند و چمن و چشمته از بیرون بود و او فاضل و اوربا او سیم
 و در حبس است و گفته شد که از او بجز در آنجا بود و در قون گشت در مقبره و علیه دویم شیخ ابو الفتح سلیمان که تبه سلطنت
 درین عراق بود و معاصی حدیث نشود و از آنرا مرید و تکریمت کرد و بود او را در فیه از علم و علم و سخن او آنرا پسری
 شیخ ابی سلیمان را از او که با او که سپسند و در تبه سلطنت بود و گفته کرده و در معاصی حدیث نموده و تکریمت کرده و بود
 شیخ امری از آن فاضل یافت و در آنجا او شب شب هم در بیرون او و شیخ شمس و در آنجا او شب شب هم در بیرون او و شیخ شمس
 بعد بر آمدن او در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 دویم زبستان ای رضی در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 از آن علم و در معاصی حدیث نشود و از آنرا مرید و تکریمت کرد و بود او را در فیه از علم و علم و سخن او آنرا پسری
 از آنرا ابی الحسن محمد بن محمد بن عبدالمبارکی بن احمد و غیره تا در آنجا بود و دیگر علوم آنها را خود و کتب آنها را خود داشت
 فزوی بود و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 بر آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 کرد و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 تبه است و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم و در آنجا در تبه مقبره علیه نوزدهم
 ابی معصوم شیخ ابی القاسم بن محمد بن علی بن عبد الله حضری صفحان کتبخانه و شیخ ابی القاسم بن محمد بن علی
 بن محمد بن مسعود حضری ضلعی بن محمد بن شیخ ابی القاسم بن محمد بن علی بن عبد الله حضری صفحان کتبخانه

دویم از پسران ما خطابی که عبد الرزاق شیخ بود القاسم عبد الرحمن است که خرفه فاضل و جعل اصحاب بود
 سماع حدیث نمود و است از شیخ ابی المنصور محمد بن عبد الباقی بن احمد و حم سماع او بود و است شیخ احمد ابی یحیی
 و تقدیرش نموده و جوهرین و حیدرین در شن نیست و در انوار منوارات یافت در بغداد و بیستم از پسران
 شیخ شد و شرف و رفون گردید و بنا بر زود و مقرب و باب است شیخ ابو محمد حسن که زین روستا و خرفه فاضلا
 برده و سماع حدیث کرده است از بسیار علماء و تفقه نمود و حدیث کرده و وجود حیدر است و کثیر است
 و خوش سلف و ذات یافت از بعد از سیزدهم حم شیخ شمس محمد بن حمید بن زین بنده در مقرب و امام احمد بن حنبل
 رضی الله عنه چهارم شیخ محمد بن حنبل و سماع فعل شد که زین پسندید بن بقیه سلف بود و تفقه نمود و زود و الدخول
 و سماع حدیث کرد از امام محمد بن شیخ ابی عبد الله عبد الواسع شیخ ابی المنصور محمد بن عبد الله بن محمد بن
 نجاشی سماع از شیخ ابی الفضل سعید بن علی بن محمد بن حسن بن علی بن عبید الله بن نافع و سعید عدل
 و شیخ ابن زین شیخ ابو کبیر شیخ برید بن مصفان و شیخ عبد الله بن حمید بن و شیخ یوسف ماقولنی شیخ
 ابی السواد است مبارک و شیخ انصر الله بن عبد الرحمن بن محمد بن عبد الواحد فرزند شیخ یوسف بن زین بن یحیی
 و اجازت داد و از شیخ ابی یوسف و شیخ محمد بن یحیی بن یحیی و شیخ ابو موسی و عقبانی و سید است
 و کتبش کرده و در و سماع است و جمیل و اطلاق و طلبت الشاهل و مستغف و اما سلف و ذات از زین است
 پسند است از دست تا دور ما و معروفه شد و چنانچه شرف و رفون و سماع از حدیث و سماع از حدیث
 در بغداد و شاه ابو العالی محمد بن عبد الله در کتف قاری بود که پسران ما خطابی که عبد الرزاق است و این چهار
 پسر که جمیع زبده کرده است شیخ جمال الله گفته که از بعضی شیخ و فاضلا سماع کرده که در زین است
 ما در سینه و سینه فاضل سینه محمد بن زین الله بنده و اکثر او کتبت در برابر وی بسطام میکند از زین و کار و در حدیث
 جمعی از رفون عزیز که شرفه صحبت و در یافت نقل میکرد که در دخی پیش وی عرض کردم که مشک نیست
 که انسان کمال یابد و ذات و حیثه بخیر کرده اند آیا سماع نیست که حرم را کجا خواهد کشید گفت مرا معلوم
 نیست او فنی که با این چه هم حضرت شیخ عبد القادر مراد است که گزینی گفتنی بی کمال از من اینی بهتر می باشد
 معلوم است از این چه معلوم بشود که هر چه از اسلام با اینم در آن سلام که بر من آمده است مستجاب است و سماع از شیخ

عبد الاول بن عباس عسکری و غیر آنها و چون صلوات و تقدیر ناسخ را فراموش کرد بحساب علم و تقویٰ خجسته
 و خوشتر بر عهد نو برین فی الله تعالیٰ عمنه هذا آخر ما قصیدت فی من الاغراض الفی
 من بحر انشائی الخی ظفرت علیها فی الکتاب المستبصر و انزلت علی و کان فی الخی
 عشرین یوم الجمعه الثانیین و العشرین من شهر ربیع الثانی
 فرج من الیاء الذی عشره من جمعه هادی
 الا ان الله تعالیٰ علی الله
 واصحابه و اولاده الصلوات
 والسلام

نقد عثمان در مورد مسلمی از طرف علم تابعان و الفاخران سابق شیخ عبد الله و جلاله و فی زمان
 بود شیخ عسکری و احوال و از جنبه شایسته و حیرت با کام سجد و اوستام و علم و علم و علم
 فرزند جناب لاد الکبیر و مرم و مشهور و الفی حیدری و واقع در بسوی فرزند شیخ و اوستام و اوستام و اوستام